

Liahona

**Loistava päivä,
joka muistetaan,
s. 24**

**Tapoja opettaa
Kristuksesta
kotona, s. 10**

**Herran
johdattamana:
Josephin tie
Palmyraan, s. 14**

**Paremmaksi
opetuslapsesi tuleminen:
Opetuksia Luukkaan
evankeliumista, s. 28**

*“Ei kai kukaan teistä
anna pojalleen kiveä,
kun hän pyytää leipää?
Tai käärmettä, kun
hän pyytää kalaa?
Jos kerran te pahat
ihmiset osaatte
antaa lapsillenne
kaikenlaista hyvää,
niin paljon enemmän
teidän taivaallinen
Isänne antaa hyvää
niille, jotka sitä
häneltä pyytävät.”*

Matt. 7:9-11

SANOMAT

- 4 **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Perheet voivat olla yhdessä ikuisesti**
Presidentti Henry B. Eyring
- 7 **Kotikäyntiopetus-sanoma: Jeesuksen Kristuksen jumalallisia ominaisuuksia: hyveellisyyttä**

KANNESSA

Edessä: valokuva Leslie Nilsson. Etukannen sisä-sivu: valokuva Ridvan Çelik/iStock/Thinkstock. Takakannen sisä-sivu: valokuva Cody Bell.

ERIKOISARTIKKELIT

- 10 **Kuinka me "saarnaamme Kristuksesta" omassa kodissamme**
Darren E. Schmidt
Ehdotuksia Kristus-keskeisemmän kodin luomiseksi
- 14 **Tie Palmyraan**
Matthew S. Holland
Joseph Smithille ja hänen perheelleen tie Palmyraan – ensimmäisen näyn tapahtumapaikalle ja kultalevyjen sijaintipaikalle – oli kaikkea muuta kuin helppo.
- 20 **Kohti pelastusta**
Connie Goulding
Jos tunnet olevasi henkilökohtaisten koettelemusten, heikkouksien tai vaikean elämäntilanteen vanki, on olemassa toivo pelastuksesta.
- 24 **Pappeuden palautuksen loistava päivä**
Vanhin L. Tom Perry
Kuinka kiitollisia meidän tulisikaan olla siitä, että Herra on palauttanut kirkkonsa ja pappeutensa maan päälle.

28 Vapahtajan opetuksia opetuslapsuudesta

Casey W. Olson
Nämä neljä tapahtumaa Kristuksen viimeiseltä matkalta Jerusalemiin opettavat meitä olemaan parempia opetuslapsia.

34 Ihmisten kalastaja

Vanhin Scott D. Whiting
Eräässä seurakunnassa asianmukaisesti toimiva seurakuntaneuvosto sai aikaan suuren muutoksen.

OSASTOT

- 8 **Palvelemme kirkossa: Rakkauden oppituntini**
Janice Tate
- 9 **Pohdintoja: Kolibrin pelastusoperaatio**
William Hoggan
- 38 **Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80 **Kunnes taasen kohdataan: Anna asian olla**
Presidentti Boyd K. Packer

46

42 Luota Herran antamaan varmuuteen

Mindy Anne Leavitt

Sen sijaan, että Herra vapauttaisi meidät koettelemuksistamme välittömästi, Hän voi siunata meitä niiden keskellä korvaamattomilla varmuuden tunteen hetkillä.

46 Ei siirtoa

Lena Hsin-Yao Cho

Kun kuulin, että minun täytyisi jäädä samalle alueelle vielä kuudeksi viikoksi, en voinut uskoa korviani.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Millä muulla voidaan ajaa paitsi autolla?

48

48 Elämme nopeatempoisessa maailmassa

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

Yksinkertaista elämäsi keskittymällä näihin neljään suhteeseen.

52 Meidän palstamme

54 Kerro evankeliumista Johannes Kastajan tavoin

Ryan Carr

56 Entä jos...? Kysymyksiä lähetystyössä palvelemisesta

Haluatko kovasti tietää, oletko valmis palvelemaan lähetystyössä? Nämä usein esitetyt kysymykset ja vastaukset niihin voivat olla avuksi.

60 Kysymys ja vastaus

Yksi ystävästäni haluaa kokeilla jotakin pahaa asiaa edes kerran, jotta hän voi ymmärtää muita, kun siitä puhutaan. Kuinka voin auttaa häntä ymmärtämään, ettei se ole hyvä ajatus?

62 Pyhien kirjoitusten tutkimisen palapeli

Cody Phillips

Olipa kyseessä palapeli tai pyhien kirjoitusten tutkiminen, mitä enemmän teet töitä sen parissa, sitä helpommin näet koko kuvan.

65 Sisaria evankeliumissa

Paola Sarahí Hernández Cruz

Paolan ystävä oli yksinäinen, joten Paola halusi kertoa hänelle evankeliumin siunauksista.

72

66 Erityinen todistaja: Kuinka voin saada Pyhän Hengen opastusta?

Vanhin L. Tom Perry

67 Musiikki: Pyhä Henki

Jeanne P. Lawler

68 Pyhät kirjoitukset tutuiksi: Hyvä paimen

Erin Sanderson

70 Meidän sivumme

71 Uuden testamentin leikekuvia: Hyvä paimen

72 Stevenin ensimmäinen tulevan isän päivä

Kellie George Purcill

Stevenin äiti sai ajatuksen, joka auttoi poikaa olemaan iloisempi isänpäivänä.

74 Mian todistus

Amelia Hawkins

Mia halusi todistuksen, mutta kuinka hän saisi sen?

76 Pienille lapsille: Temppele, jota rakensi Jussi kymmenyksillään

Janele Williams

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry F. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon

Neuvojat: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Lisa Carolina López

Toimittajat: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuositilauksinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa

osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistetuin kirjoitusmerkein), kiribatin, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puololan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainain, unkarin, urduun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2015 Vol. 67 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480)

Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltaiideoita

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä.

Seuraavana on kaksi ideaa.

”Pappeuden palautuksen loistava päivä”, s. 24:

Voisit selittää, kuinka pappeus on siirtynyt eteenpäin, piirtämällä yksinkertaisen viivan henkilöstä toiseen alkaen Aadamista ja jatkuen muiden Vanhan testamentin profeettojen kautta Jeesukseen Kristukseen ja Hänen apostoleihinsa ja edelleen Joseph Smithiin. Voisitte yrittää opetella ulkoa sanat, jotka Johannes Kastaja lausui antaessaan Aaronin pappeuden Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle. Sanat on kirjoitettu muistiin kohdassa OL 13:1. Keskustelkaa sitten tuon tapahtuman merkittävydestä.

”Mian todistus”, s. 74:

Luettuanne artikkelin yhdessä voisitte keskustella keinoista, joiden avulla todistus saadaan: rukoilemalla, pyhiä kirjoituksia lukemalla, profeettoja ja apostoleja kuuntelemalla, muiden ihmisten todistuksia kuuntelemalla, muille todistamalla jne. Puhukaa siitä, kuinka todistus voi olla kuin valo. Vanhemmat voivat sen jälkeen lausua todistuksensa ja kehottaa lapsiaan halutessaan esittämään oman todistuksensa tai kertomaan tuntemuksistaan.

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muita kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Aktivointi, 9

Anteeksianto, 80

Epäitsekkyys, 28

Evankeliumista kertominen, 54, 65

Hyveellisyys, 7

Isät, 72

Jeesus Kristus, 7, 10, 20, 28, 42, 48, 54, 66

Johtajisto, 34, 46, 80

Kaste, 65, 70

Koettelemukset, 20, 42, 52

Kymmenykset, 76

Kärsivällisyys, 38

Lähetystyo, 40, 42, 46, 54, 56

Mormonin kirja, 10

Musiikki, 8, 53, 67

Opettaminen, 10

Opetuslapseus, 28

Palautus, 14, 24

Palveleminen, 8, 24, 34, 41, 48

Pappeus, 4, 24

Parannus, 56

Pelastaminen, 9, 20

Perhe, suku, 4, 10, 48, 72

Pyhä Henki, 62, 66, 67, 74

Pyhät kirjoitukset, 62, 68, 71

Rakkaus, 8, 40

Rukous, 10, 74

Seurakuntaneuvostot, 34

Siunaaminen, 9, 28, 34

Smith, Joseph, 14

Sovitus, 20, 42

Sukututkimus, 4

Taivaallinen Isä, 48

Temppeilyö, 4, 6, 70

Todistus, 56, 74

Toinen tuleminen, 54

Toivo, 42

Työllisyys, 39, 52

**Presidentti
Henry B. Eyring**

ensimmäinen
neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

PERHEET VOIVAT OLLA YHDESSÄ

ikuisesti

Pappeuden voima sitoa perheet yhteen iankaikkisesti on yksi suurimmista Jumalan lahjoista. Jokainen ihminen, joka ymmärtää pelastussuunnitelman, haluaa itselleen sen pysyvän siunauksen. Ainoastaan sinetöimisseremonioissa, jotka suoritetaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon vihityissä temppeleissä, on Jumalan antama lupaus, että perheet voidaan sitoa yhteen iankaikkisesti.

Pappeuden avaimet, jotka tekevät sen mahdolliseksi, palautettiin maan päälle, kun profeetta Elia antoi ne Joseph Smithille Kirtlandin temppelissä. Nuo pappeuden avaimet ovat siirtyneet katkeamattomassa ketjussa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon eläville profeetoille tähän päivään asti.

Kuolevaisuudessa tekemänsä palvelutyön aikana Vapahtaja puhui pääapostolilleen Pietarille voimasta sinetöidä perheitä, kun Hän sanoi: ”Totisesti: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te vapautatte maan päällä, on myös taivaassa vapautettu” (Matt. 16:19).

Vain selestisessä valtakunnassa voimme elää perheessä ikuisesti. Siellä me voimme elää perheessä taivaallisen Isämme ja Vapahtajan luona. Profeetta Joseph Smith kuvaili sitä ihanaa kokemusta Opissa ja liitoissa seuraavin sanoin:

”Kun Vapahtaja ilmestyy, me näemme hänet sellaisena kuin hän on. Me näemme, että hän on ihminen, meidän kaltaisemme.

Ja tämä sama yhteisyys, joka vallitsee meidän keskuudessamme täällä, vallitsee meidän keskuudessamme siellä,

mutta siihen yhdistyy iankaikkinen kirkkaus, jota kirkkautta meillä ei nyt ole.” (OL 130:1–2.)

Tässä pyhien kirjoitusten kohdassa esitetään, että me voimme luottavaisina tavoitella taivaallista tasoa ihmissuh-teissamme oman perheemme piirissä. Me voimme huolehtia perheemme jäsenistä, elävistä ja kuolleista, niin että teemme kaiken voitavamme, jotta voisimme tarjota heille ne pappeu-den toimitukset, jotka sitovat meidät yhteen taivaassa.

Monet teistä, nuorista ja vanhoista, jo tekevät niin. Te olette etsineet sellaista esivanhempien nimiä, jotka eivät vielä ole saaneet toimituksia, jotka voivat sinetöidä teidät yhteen.

Melkein kaikilla teistä on eläviä sukulaisia, joita ei ole sinetöity perheeseensä pappeuden voimalla. Monella on eläviä sukulaisia, jotka ovat saaneet pappeuden toimituksia mutta jotka eivät pidä Jumalan kanssa tekemiään liittoja. Jumala siunaa teitä niin, että voitte uskossanne auttaa kaikkia noita sukulaisia. Teillä on lupaus, jonka Herra on antanut opetuslapsilleen, jotka tuovat muita Hänen luokseen:

”Ja sen luona, joka ottaa teidät vastaan, minäkin olen, sillä minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämässänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.” (OL 84:88.)

Näen työhuoneeni ikkunasta joka päivä morsiamia ja sulhasia, joista otetaan kuvia kauniiden kukkien ja suihkulähteiden keskellä. Usein sulhanen kantaa morsianta sylissään ainakin muutaman horjuvan askeleen valokuvaajan ottaessa hääkuvia. Aina kun näen sen, ajattelen tuntemiani

pariskuntia, jotka ovat aikanaan – toisinaan hyvin pian häpäivänsä jälkeen – joutuneet kantamaan toinen toistaan muilla tavoilla, kun elämä on käynyt vaikeaksi. Joku voi menettää työpaikkansa. Jotkut saavat lapsia, joilla on suuria haasteita. Joku voi sairastua. Ja sitten, koska tapanamme on ollut

kohdella muita niin kuin haluaisimme itseämme kohdeltavan – silloin kun elämä oli helpompaa – meistä tulee sankareita ja sankarittaria noina vaikeina aikoina, kun meiltä vaaditaan enemmän kuin mihin uskoimme meillä olevan voimia.

Me olemme perheellemme velkaa

sellaiset ihmissuhteet, jotka voimme viedä Jumalan eteen. Meidän täytyy yrittää olla loukkaamatta toisia ja loukkaantumatta itse. Me voimme päättää antaa anteeksi nopeasti ja täydellisesti. Me voimme pyrkiä asettamaan toisten onnellisuuden oman onnellisuutemme edelle. Me voimme puhua ystävällisesti. Kun yritämme tehdä kaikkea tätä, me luomme Pyhälle Hengelle otollisen ilmapiirin perheessämme ja elämässämme.

Vakuutan teille, että Herran avulla ja parannusta tekevin sydämin voimme tässä elämässä nähdä pilkahduksen sellaisesta elämästä, jonka haluamme saada ikuisesti. Taivaallinen Isä rakastaa meitä. Hän haluaa meidän palaavan luokseen. Sovituksensa voimalla Vapahtaja tekee mahdolliseksi tarvitsemamme muutoksen sydämessämme, jotta voimme mennä pyhään temppeliin, tehdä liittoja ja sitten pitää ne ja aikanaan elää perheessä ikuisesti selestisessä kirkkaudessa – jälleen kotona. ■

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Kun opetat oppia iankaikkisista perheistä, voit miettiä, mitä vanhin Richard G. Scott kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Pyrkikää aina vahvistamaan perheitä. Opettakaa niin, että teillä on näkemys siitä, miten tärkeää on, että perheet sinetöidään yhteen temppelissä. -- Kun teillä on näkemys temppelin sinetöimistöimistöistä, te autatte Jumalan valtakunnan rakentamisessa maan päälle.” (”Minä annoin teille esimerkin”, *Liahona*,

toukokuu 2014, s. 34). Kuinka voit auttaa niitä, joita opetat, saamaan näkemyksen siitä, miten tärkeää on tulla sinetöidyksi temppelissä? Kehota niitä, joita ei vielä ole sinetöity, keskustelemaan askeleista, joita he voivat ottaa saadakseen tuon toimituksen itselleen. Kehota niitä, jotka on sinetöity, keskustelemaan siitä, kuinka he voivat säilyttää näkemyksen iankaikkisesta perheestään ja tehdä työtä parantaakseen keskinäisiä suhteitaan.

Iankaikkisesti yhdistetty perheeseeni

Laura Burton

Kun minut adoptoitiin kolmevuotiaana, biologinen äitini antoi luvan lopulliseen adoptioon vain jos vanhempani antaisivat minun saada kirkon toimitukset vasta 12 vuotta täytettyäni. Hänen mielestään minun täytyi olla tarpeeksi vanha tehdäkseen valinnan itse, mutta oli todella vaikeaa joutua odottamaan.

Niin, oli vaikeaa nähdä, kun monet ystävästäni kastettiin, kun he täyttivät kahdeksan vuotta. Mutta oli vielä vaikeampaa tietää, ettei minua voitu sinetöidä adoptiovanhempiini ja viiteen vanhempaan sisarukseeni, ennen kuin olisin 12-vuotias. Pelkäsin, että minulle tapahtuisi jokin eikä minua voitaisikaan sinetöidä heihin.

12-vuotispäiväni lähestyessä aloimme suunnitella kastetilaisuuttani ja sinetöimistäni perheeseen. Vanhempani antoivat minun valita, missä temppelessä meidät sinetöitäisiin. Olin aina pitänyt San Diegon temppeleistä kaikkein kauneimpana, joten koko perheeni päätti ajaa Kaliforniaan sinetöimistä varten.

Maltoin tuskin odottaa, että vanhemmistani, sisaruksistani ja minusta tulisi iankaikkinen perhe. Sinetöimisen aikana tunsin Hengen niin voimakkaana, että sitä on vaikea pukea sanoiksi. Nyt kun minut on vihdoinkin sinetöity perheeseeni, levottomuuden sijaan tunnen lohtua ja rauhaa tietäessäni, että minut on nyt iankaikkisesti yhdistetty heihin.

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

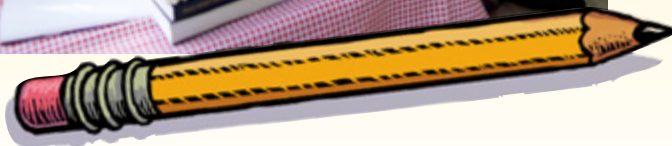

LAPSILLE

Katse kohti temppeleä

Presidentti Eyring selittää, että pappeuden ansiosta meidän on mahdollista mennä temppeleihin ja tulla sinetöidyksi yhteen perheenä ikuisesti. Piirrä kuva temppeleistä, josta pidät eniten, tai etsi siitä kuva ja ripusta se paikkaan, josta näet sen joka päivä. Tee luettelo asioista, joita aiot tehdä valmistautuaksesi menemään temppeleihin jonakin päivänä.

Tutki tätä aineistoa rukoillen ja pyri ottamaan selville, mitä sinun tulisi kertoa siitä muille. Kuinka Vapahtajan jumalallisten ominaisuuksien ymmärtäminen lisää uskoasi Häneen ja on siunauksena niille, joista huolehdit kotikäyntiopettajana? Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Jeesuksen Kristuksen jumalallisia ominaisuuksia: hyveellisyys

Tämä on osa kotikäyntiopetussanomien sarjaa, jossa käsitellään Vapahtajan jumalallisia ominaisuuksia.

”Hyve kaunistakoon ajatuksiasi lakkaamatta; silloin sinun luottamuksesi vahvistuu Jumalan edessä ja pappeuden oppi laskeutuu sieluusi kuin kaste taivaasta” (OL 121:45).

Mitä on hyveellisyys? Presidentti James E. Faust (1920–2007) on sanonut: ”Täydemmässä merkityksessään hyve sisältää kaikki vanhurskauden piirteet, jotka auttavat meitä muovaamaan luonnettamme.”¹ Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) on lisännyt: ”Rakkaus Jumalaan on kaikkien hyveiden, kaiken hyvyyden, kaiken luonteenvoiman – perusta.”²

Vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista on sanonut naisten ja hyveen välisestä suhteesta: ”Naiset tuovat mukanaan maailmaan tietyn hyveen, jumalallisen lahjan, joka tekee heistä taitavia juurruttamaan ihmissuhteisiin ja kulttuureihin sellaisia ominaisuuksia kuten usko, rohkeus, myötätunto ja hienostuneisuus. – –

Mieti tätä

Kuinka hyveellisyys antaa meille voimaa ja vahvistaa meitä?

Sisaret, kaikessa kanssakäymisessä teidän täytyy aina asettaa ensimmäiselle sijalle elämässänne suhteenne Jumalaan, taivaalliseen Isääänne, joka on moraalisen voimanne lähde. Muistakaa, että Jeesus sai voimansa omistautumalla määrätietoisesti toteuttamaan Isänsä tahdon. – – Pyrkikää olemaan sellaisia Isän ja Pojan opetuslapsia, niin vaikutuksenne ei koskaan vaimene.”³

Muita pyhien kirjoitusten kohtia

Ps. 24:3–5; Fil. 4:8; 2. Piet. 1:3–5; Alma 31:5; OL 38:23–24

VIITTEET

1. James E. Faust, ”Jumalan vanhurskaiden tyttärien hyveet”, *Liahona*, toukokuu 2003, s. 108.
2. Gordon B. Hinckley, ”Elävän profeetan sanoja”, *Valkeus*, joulukuu 1996, s. 8.
3. D. Todd Christofferson, ”Naisten moraalinen voima”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 29, 31–32.
4. Hyveellisyydessä on voimaa (ks. Mark 5:30).
5. Pyhien kirjoitusten oppaassa määritellään, että pappeus on ”Jumalan miehelle antama valtuus ja voima toimia kaikessa ihmisen pelastukseksi” (OL 50:26–27).

Usko, perhe, auttaminen

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Tänä päivänäkin hyveelliset naiset, jotka ovat täynnä uskoa, kääntyvät Vapahtajan puoleen. Luvusta Luuk. 8 voimme lukea naisesta, joka oli kärsinyt parantamattomasta verenvuodosta kahdentoista vuoden ajan. Etsien parannuskeinoa hän ”tuli Jeesuksen taakse ja kosketti hänen viittansa tupsua, ja verenvuoto lakkasi heti. – – Mutta Jeesus sanoi: ’Joku koski minuun. Minä tunsin, että minusta lähti voimaa’.” Tämä hyveellinen ja uskollinen nainen heittäytyi Jeesuksen jalkojen juureen ja ”kaiken kansan kuullen” kertoi, että ”oli koskenut Jeesukseen” ja ”heti – – tullut terveeksi. Jeesus sanoi hänelle: ’Tyttäreni, uskosi on parantanut sinut.’” (Ks. Luuk. 8:43–48; ks. myös 6:17–19.)

Hyveellisyytensä⁵ ansiosta Kristus voi parantaa, tukea, vahvistaa, lohduttaa ja kannustaa meitä, kun päätämme rohkeasti ja uskoen kääntyä Hänen puoleensa.

RAKKAUDEN OPPITUNTINI

Janice Tate

En odottanut, että yksinkertainen palveluprojekti opettaisi minulle niin paljon taivaallisen Isän rakkaudesta lapsiaan kohtaan.

Se kuulosti aivan tavalliselta palveluprojektilta: kokoaisimme yhteen joukon Apuyhdistyksen sisaria ja järjestäisimme pienen kuoroesityksen paikallisen sairaalan hoivaosastolla, vaikka siellä ei ollutkaan ketään seurakuntaamme kuuluvaa potilaana.

Pian olimme ahtautuneina pienen huoneeseen, ja edessämme oli yhdeksän vanhusta pyörätuoleissaan. Heidän kasvonsa näyttivät aivan ilmeettömiltä. Minulla oli kuuma ja tukala olo, ja ajattelin: ”Yritetäänpä saada tämä nopeasti tehdyksi.”

Minun tehtäväni oli johtaa kuoroa, joten käänsin selkäni potilaisiin päin ja keskityin ohjelmaan. Kun aloitimme,

RAKKAUTTA TOIMINNASSA

”Tarvitaan kipeästi sellaista rakkautta, joka osoittaa kiinnostusta niitä kohtaan, joita ei huomata, antaa toivoa niille, jotka ovat masentuneita, auttaa niitä, jotka ovat ahdistettuja. Todellinen rakkaus on toimivaa rakkautta. Rakkautta tarvitaan kaikkialla.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Rakkaus ei koskaan katoa”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 124.

kuulin jonkun potilaan kutsuvan: ”Äiti, äiti”, ja joku toinen taputti käsiään ja äänteli. Minulla oli epämuokava olo, mutta lopettaisimme muutama minuutin kuluttua ja pääsisimme lähtemään kotiin.

Kun valmistauduimme laulamaan viimeistä lauluamme ”Niin suuri oot” (*MAP-lauluja*, 44), kehoitimme potilaita ja hoitohenkilökuntaa yhtymään lauluun. Käännyin ympäri johtaakseni yhteislaulua, ja silloin näin hänet – pienikokoisen ryppyisen, valkotukkaisen naisen, jolla oli sylissään kasa kyynelistä kostuneita nenäliinoja.

Hän viittasi minua tulemaan luokseen. Tein niin, ja kun taivutin päätäni kuullakseni paremmin, hän otti kiinni kädestäni. Hänen koko kehonsa vapisi, kun hän kuiskasi: ”Minä olen myöhempien aikojen pyhä. On todella hienoa saada sisariani tänne.”

Henki täytti sieluni, ja polvistuin hänen viereensä kyynelten virratessa silmistäni. Hän kietoi heiveröisen käsivartensa ympärilleni ja taputti minua kuin ilmaistakseen, että hän ymmärsi tunteeni. Kaikki alkoivat laulaa tuota kirkon laulua, mutta en kyennyt laulamaan ensimmäisen säkeistön sanoja ääneen.

Kun potilaat ja henkilökunta lauloivat Jumalan suuruudesta, Henki täytti huoneen ja kosketti meitä kaikkia. Sain lopulta koottua itseni ja liityin muihin laulaen:

*Kun Kristus saapuu
riemusaatossansa*

*Mua noutamaan, oi suurta
onneain!*

*Niin polvistun mä kiittäin etehensä
Ja julistan: ”Oot suuri Jumalain.”*

Esityksen jälkeen Apuyhdistyksen sisaret juttelivat potilaiden ja henkilökunnan kanssa. Valkotukkainen sisar kertoi meille, että hän oli yksinäinen ja oli tuntenut olevansa tuntemattomien ihmisten keskellä, kunnes me tulimme sinne. Me emme tienneet, että hän olisi siellä, mutta taivaallinen Isä tiesi.

Minua muistutettiin siitä, että kaikki nuo ihmiset ovat meidän veljiämme ja sisariamme, että he tarvitsevat rakkautta ja lohtua ja että jonakin päivänä olisin kenties heidän asemassaan. Minua liikutti se, että saimme olla rakastavan Isän välikappaleina, ja olen kiitollinen, että meidän palveluprojektimme oli minulle voimallinen rakkautten oppitunti. ■

Kirjoittaja asuu Kaliforniassa Yhdysvalloissa.

KOLIBRIN PELASTUSOPERAATIO

William Hoggan

Pelastaessamme kolibria opimme auttamaan hengellisesti heikkoja.

Nuorten Naisten leirillä Kalifornian vuorilla tytöt ja heidän johtajansa odottelivat päivällistä harjakattoisessa leirirakennuksessa. Odotellessamme jotkut tytöistä huomasivat jotakin pöydän alla. Kolibri oli jotenkin lentänyt mökkiin löytämättä enää ulospääsyä ja oli lopulta lysähtänyt lattialle. He pyysivät minua auttamaan.

Lintu näytti olevan kuolemaisiltaan. Sen nokan ympärillä oli hämähäkinseittiä, ja sen höyhenet olivat sekaisin. Laitoin sen hellästi kuppiin ja kannoin sen ulos. Toivoin, että se toipuisi itsekseen, mutta tosiasiaa ajattelin sen kuolevan. Mutta kun kallistin kuppia varovasti laskeakseni kolibrin maahan, alas liukuessaan se tarrasi pikkuruisilla kynsillään kupin reunaan. Pitelin kuppia pystyssä, ja lintu piti kiinni sen reunasta silmät suljettuina. Entä nyt?

Yksi johtajista sekoitti linnun nähtyään sokerivettä ja toi sitä minulle. Ensін poistin varovasti hämähäkinsein neulanterävän nokan päältä. Lintu ei hievahtanutkaan. Sitten kastoin sormen sokeriveteen ja pitelin tippaa nokan päässä. Tippa katosi, vaikka lintu ei liikahantukaan. Ehkäpä neste imeytyi sen nokkaan. Kastoin sormeni jälleen ja pitelin sitä nokkaa vasten. Tällä kertaa pikkuruinen

kieli, hiustakin ohuempi, nuoli sormenpäästäni.

10 tai 15 minuutin ajan kolibri joi tipan toisensa jälkeen. Siihen mennessä monta muutakin johtohenkilöä oli kokoontunut ympärilleni, ja annoin heidänkin auttaa sen ruokkimisessa.

Yhtäkkiä lintu avasi silmänsä, ja sen pörhöllään olevat höyhenet oikeivat siinä samassa. Juotuaan vielä pari tippaa se alkoi liikutella siipiään, verrytteli niitä hetken ja lennähti suoraan ylöspäin. Se epäröi hetken yläpuolellamme ja singahti sitten pois.

Seisoimme paikoillamme ällistyneinä. Ja sitten, yhtä nopeasti kuin lintu oli lentänyt pois, tulivat hengelliset opetukset:

- Usein, kun otamme yhteyttä vähemmän aktiivisiin, meidän ponnisteluistamme ei tunnu olevan mitään hyötyä. Mutta osoittamamme rakkaus löytää tiensä sisään raoista – aivan kuin sokerivesi kolibrin liikkumattomaan nokkaan – tarjoten hengellistä ravintoa,

joka voi jonakin päivänä tuottaa tulosta.

- Joskus emme voi jatkaa omin voiminemme; me tarvitsemme ystävällistä, huolehtivaa apua.
- Joskus ihmiset sotkeutuvat synnin tai riippuvuuden seiteihin ja tarvitsevat vapautuakseen jonkun ystävän tai pappeusjohtajan tukea ja Vapahtajan apua.
- Me tarvitsemme säännöllistä hengellistä ravintoa voidaksemme kestää lujina,

muussa tapauksessa hengelliset voimamme ehtyvät ja me

joudumme pahojen vaikutusten valtaan.

- Kolibri kesti lujana. Kirjaimellisesti. Sillä oli suuri vaikutus. Toisinaan meidän täytyy yksinkertaisesti kestää lujina uskossa kohdatessamme elämän tuskallisia ja joskus hirveitä haasteita.

Uudessa testamentissa sanotaan, että Mestari huomaa jopa varpusen maahan putoamisen (ks. Matt. 10:29–31). Tiedän nyt, että Hän huomaa myös kolibrin putoamisen. Ja Hän huomaa sinut. ■

Kirjoittaja asuu Kaliforniassa Yhdysvalloissa.

” Kuinka me
saarnaamme
Kristuksesta ”
omassa kodissamme

”Me puhumme Kristuksesta, me riemuitsemme Kristuksessa, me saarnaamme Kristuksesta, me profetoimme Kristuksesta ja me kirjoitamme profetioidemme mukaisesti, jotta lapsemme tietäisivät, mistä lähteestä he voivat odottaa syntiensä anteeksiantoa” (2. Nefi 25:26).

Darren E. Schmidt

Eräänä vuonna pääsiäisen aikaan vaimoni ehdotti, että lukisimme perheen kesken pyhien kirjoitusten kertomuksia Vapahtajan viimeisestä viikosta kuolevaisuudessa. Joka ilta ennen nukkumaan menoa luimme Uutta testamenttia ja näytimme lapsille video-pätkän kyseisestä tapahtumasta, ja sen jälkeen keskustelimme sen herättämistä kysymyksistä. Hämmästelin lasten esittämiä kysymyksiä samoin kuin sitä, kuinka hyvä Henki kodissamme vallitsi, kun luimme ja keskustelimme yhdessä.

Viikon päättyessä tunsin syvempää kiitollisuutta ja rakkautta Vapahtajaa kohtaan, koska olin pohtinut paljon Hänen uhriaan ja kaiken sen iankaikkisia seurauksia, mitä Hän kesti meidän tähtemme. Oman mielenliikutukseni myötä tiesin, että vaimoni oli saanut innoitusta, ja huomasin myös lapsissani syvempää ymmärrystä ja rakkautta Vapahtajaa kohtaan. Heillä oli myös suurempi halu käyttäytyä toisiaan kohtaan Kristuksen kaltaisella tavalla.

Siitä lähtien olemme etsineet muitakin tapoja ”puhua Kristuksesta” ja ”saarnata Kristuksesta” enemmän keskusteluissamme ja oppiaihmissamme. Tiedämme, että kun rakennamme Jeesuksen Kristuksen perustukselle, meille luvataan suurta kestävyyttä elämän myrskyissä (ks. Hel. 5:12).

Esimerkki rukoilemisen opettamisesta

Sanotaanpa esimerkiksi, että opetatte, kuinka tärkeää on rukoilla. Voisitte käyttää kohtaa OL 10:5, jossa meitä opetetaan rukoilemaan alati, tai Nefin neuvoa, että ”paha henki ei opeta ihmistä rukoilemaan vaan opettaa hänelle, ettei hänen pidä rukoilla” (2. Nefi 32:8). Näissä pyhien kirjoitusten kohdissa opetetaan rukouksen oppia mahdollisesti. Kun käsittelette niitä, voitte kysyä jotakin sellaista kuin ”Kuinka Vapahtaja rukoili?” tai ”Millaisia Vapahtajan rukoukset

Keskittykää opetuksessanne Vapahtajaan

Olemme huomanneet esimerkiksi sen, että kun otamme Vapahtajan esimerkin ja opetukset mukaan perheen keskusteluihin ja keskinäiseen vuorovaikutukseen, niistä on tullut paljon voimallisempia ja tarkoituksellisempia. Käyttäkäämme Vapahtajan itsensä esittämää vertausta. Hän opetti: ”Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, tuottaa paljon hedelmää.” (Joh. 15:5.) Jos sovellamme tätä vertausta opettaessamme, emme opeta evankeliumin periaatteita pelkästään toisistaan riippumattomina ajatuksina vaan Jeesuksen Kristuksen sovituksen lisänä, mitä profeetta Joseph Smith julisti niiden olevankin.¹ Tällä tavoin teemme Vapahtajasta opetuksemme keskipisteen, emmekä ainoastaan poimi lehtiä Hänen tosi viinipuustaan.

Jos keskitymme opetuksessamme Häneen, meille luvataan ravintoa, voimaa ja kasvua – myös hedelmää kantavia oksia. Toisin sanoen meidän keskusteluillamme ja oppiaiheillamme on suurempi käännyttävä voima ja kauaskantoisia seurauksia. Yksi tapa, jolla olemme tehneet tätä, on se, että opetamme ensin jonkin evankeliumin periaatteen ja esitämme sitten lapsille kysymyksiä kuten ”Millä tavalla Jeesus noudatti tätä periaatetta tai opetusta?” tai ”Mitä Herra sanoi tai opetti juuri tästä asiasta?”

olivat?” Jos teillä on pieniä lapsia, voisitte kysyä: ”Minkälaisia *ajattelette* Vapahtajan omien rukousten olleen?”

Pysähtykää hetkeksi miettimään, kuinka itse vastaisitte tähän kysymykseen mieleenne tulevien pyhien kirjoitusten kohtien perusteella. Minä ajattelen heti Vapahtajan käyntiä Amerikan mantereella, jossa ”hän rukoili Isää, eikä sitä, mitä hän rukoili, voida kirjoittaa – –. Milloinkaan ennen ei silmä ole nähnyt eikä korva kuullut niin suuria ja ihmeellisiä asioita kuin me näimme ja kuulimme Jeesuksen puhuvan Isälle.” (3. Nefi 17:15–16.)

Myöhemmin saamme tietää samasta kertomuksesta, että ihmiset yrittivät ottaa Hänen rukouksistaan mallia omiin rukouksiinsa, eivätkä siksi ”toistelleet monia sanoja, sillä *heille annettiin*, mitä heidän tuli rukoilla, ja he olivat *täynnä halua*” (3. Nefi 19:24, kursivointi lisätty). Tässä vaiheessa voisitte pyytää lapsia kertomaan jostakin tilanteesta, jolloin he olivat täynnä halua rukoilla. Voisitte myös kertoa tilanteesta, jolloin teille annettiin ne sanat, jotka teidän tulisi sanoa rukouksessanne. Todistakaa sitten siitä, kuinka erilainen rukous on silloin, kun rukoillaan Vapahtajan opettamalla tavalla.

Ajatelkaa sitä vaikutusta, joka teillä voi olla lapsiinne, jos he toimivat niiden rukouksen periaatteiden mukaan, jotka ovat näissä jakeissa sekä teidän ja heidän itsensä esittämässä todistuksissa. Ajatelkaa, kuinka se voisi

parantaa heidän kykyään tuntea ja tunnistaa Hengen läsnäolon, pitää kutsumuksensa kunniaassa, antaa pappeuden siunauksia ja aikanaan kasvattaa oman perheensä, jota ohjaa sama Henki, joka ”opettaa ihmistä rukoilemaan” (2. Nefi 32:8).

Jos Vapahtajan esimerkki tai opetukset jätettäisiin pois tästä opetuksesta, meillä voisi silti olla hyvä keskustelu rukouksesta, mutta Hänen esimerkkinsä ja opetustensa mukaan ottaminen antaa enemmän syvyyttä ja voimaa.

Evankeliumiaiheiset taideteokset

Toinen asia, jota olemme pyrkineet tekemään perustaaksemme Kristus-keskeisemmän kodin, on se, että pidämme esillä kuvia Kristuksesta, temppeleistä ja muista evankeliumiin liittyvistä aiheista. Niitä on laitettu näkyville paikoille, jotta lapsemme voivat tietää, mikä meille on todella tärkeää.

Joitakin vuosia sitten olimme lastemme kanssa kymmenysselvittelyssä, kun piispa kehotti 10-vuotiasta poikaamme ottamaan pienen kuvan Vapahtajasta ja laittamaan sen kotona sellaiseen paikkaan, jossa se olisi jatkuvana muistutuksena perheemme sitoumuksesta seurata Häntä. Kotiin palattuamme hän laittoi kuvan ulko-oveen, jossa se hänen mukaansa olisi ”parhaiten kaikkien nähtävissä”. Se on ollut suurenmoinen siunaus ja jatkuva muistutus meille kaikille joka päivä – pieni mutta voimallinen kehoitus muistaa lupauksemme seurata Jeesusta Kristusta.

Olipa teillä kodissanne tauluja tai kuvia missä tahansa, kannattaa kiinnittää huomiota seinällä oleviin kuviin ja siihen sanomaan, jonka te annatte lapsillenne. Kuvaako kodissanne oleva taide sitä sanomaa, että te olette sitoutuneet seuraamaan Kristusta?

Muita tapoja opettaa Kristuksesta

Myönnän nauraneeni useammin kuin kerran jonkun lapseni kysymykselle siitä, onko Jeesus vahvempi kuin joku sarjakuvasankari. Olen silti huomannut, että lapseni kysymys on aina johtanut suurenmoiseen keskusteluun siitä, mikä tekee Vapahtajan supersankariakin vahvemmakeksi. Tällaisten arkisten keskustelujen lisäksi seuraavassa on lisää ehdotuksia, joita voitte harkita tehdäkseenne kodistanne Kristus-keskeisemmän.

- Käyttäkää Mormonin kirjaa opettaessanne lapsillenne Jeesuksen Kristuksen sovitusta koskevia asioita. Sana *sovitus* tai *sovittaa* esiintyy Mormonin kirjassa 39 kertaa.
- Käyttäkää Mormonisanomia-videoita, Raamattu-videoita ja muuta Jeesuksesta Kristuksesta kertovaa kirkon media-aineistoa rikastaaksenne perheillan oppiaiheita ja pyhien kirjoitusten tutkimista.
- Opetelkaa ja laulakaa yhdessä Vapahtajasta kertovia kirkon lauluja ja keskustelkaa niissä olevista opetuksista ja niiden merkityksestä.
- Etsikää tapoja tähdentää sitä, että profeetat todistavat voimallisesti Jeesuksesta Kristuksesta.
- Pyrkikää johdonmukaisesti parantamaan omaa suhdettanne Vapahtajaan.

Olen oppinut huolellisesti tutkimalla ja hartaasti rukoilemalla, että Jeesus Kristus elää ja että Hänen suuri sovituksen lahjansa on todellinen. Se antaa omaan elämäämme ja rakkaidemme elämään tarkoituksen ja päämäärän siinä suurenmoisessa ja loistokkaassa toivossa, että perheemme voi olla ja tulee olemaan meidän omamme koko ikuisuuden. Toivon jokaisen meistä ymmärtävän, kuinka tärkeää on perustaa Kristus-keskeinen koti, ja ”ettei ole mitään muuta keinoa tai tapaa, jolla ihminen voi pelastua, kuin vain Kristuksessa ja Kristuksen kautta” (Alma 38:9). ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VIITE

1. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 51.*

Tie

PALMYRAAN

Tie Palmyraan – ensimmäisen näyn tapahtumapaikalle ja kultalevyjen sijaintipaikalle – oli Joseph Smithille ja hänen perheelleen kaikkea muuta kuin ihana ja valoisa tie.

Matthew S. Holland

Tämä on ensimmäinen osa kaksiosaisesta artikkelisarjasta, jossa kerrotaan profeetta Joseph Smithistä. Sarjan toinen osa, "Mormonin kirjan esiintulo", ilmestyy Liahonan seuraavassa numerossa.

Siitä ei ole epäilystäkään. Olitpa kokoaikainen lähetyssaarnaaja tai et, kaikki myöhempien aikojen pyhät on kutsuttu viemään Herran Jeesuksen Kristuksen sanomaa "kaikkialle maailmaan" (Matt. 24:14). Meidät on kutsuttu kertomaan muille *Hänen* evankeliuminsa turmeltumattomista periaatteista ja kirkon järjestämiseen liittyvistä käytännöistä *Hänen* nimessään. Niin tehdessämme meidän täytyy myös muistaa, että on ehdottoman välttämätöntä opettaa ja todistaa, että Joseph Smith oli *Hänen* välikappaleensa noiden turmeltumattomien periaatteiden ja kirkon järjestämiseen liittyvien käytäntöjen palauttamisessa maan päälle.

Koska paljon on kyseessä, sinun olisi viisasta kysyä itseltäsi, oletko valmis astumaan esiin ja julistamaan varmalla vakaumuksella ja vetoavan rohkeasti, että tuon "kauniin, kirkkaan päivän aamuna aikaisin keväällä tuhatkahdeksansataakaksikymmentä"¹ Joseph Smith meni suojaansa metsikköön, polvistui rukoukseen, eikä maailma ollut enää entisensä. Jotta olisit sellainen Jumalan palvelija, jollaiseksi sinut on kutsuttu, sinun täytyy olla valmis tekemään niin.

Päätä nyt perehtyä profeetta Joseph Smithin elämään. *Hänen* elämässään on enemmän voimaa ja viisautta kuin kenenkään muun elämässä, paitsi itse Vapahtajan. Kun tutustut vilpittömästi ja rukoillen Josephin elämän yksityiskohtiin, lupaan sinulle, että huomaat kiintymyksesi ja ihailusi häntä kohtaan kasvavan. Saat lohtua ja kannustusta elämässäsi ja palvelemisessasi kokemiisi erityisen vaikeisiin päiviin ja ymmärrät paremmin niiden nykypäivän arvostelijoiden pilkkaa, jotka ovat aivan varmoja siitä, että maailmallinen todistusaineisto osoittaa, ettei Joseph voinut olla sitä, mitä hän väitti olevansa. Pidä nuo asiat mielessäsi, kun saat välähdyksiä tuon mitä merkittävimmän miehen elämästä.

Tuskien tie

Voimme hyvinkin uskoa, että ensimmäisen näyn aamu oli yhtä kirkas ja idyllinen kuin millaisena kirkon laulu "Joseph Smithin ensimmäinen rukous"² sen esittää. Mutta nauttiessamme tuosta mielikuvasta emme saa unohtaa, mitä vaadittiin, ennen kuin oltiin tuossa aamussa. Tie Palmyraan – tämän pyhän, ainutlaatuisen

hetken tapahtumapaikalle – oli tälle poikaprofeetalle ja hänen perheelleen kaikkea muuta kuin ihana ja valoisa tie.

Profeetan vanhemmat Joseph Smith vanhempi ja Lucy Mack Smith solmivat avioliiton vuonna 1796 Tunbridgessä Vermontin osavaltiossa Yhdysvalloissa. Kun Smithit olivat viljelleet maata kuusi vuotta kohtalaisella menestyksellä, he muuttivat lähellä sijaitsevaan Randolphiin ja ryhtyivät pitämään kauppaa.³

Kauppatarvikkeet, jotka Joseph vanhempi oli hankkinut Bostonista saamiensa lainojen avulla, päätyivät nopeasti innokkaille uusille asiakkaille, jotka eivät maksaneet käteisellä vaan lupasivat maksaa heti kun saivat satonsa kasvukauden päätyttyä. Odotellessaan luvattuja rahoja, joilla maksaisi velkansa, Joseph vanhempi innostui uudesta sijoitustilaisuudesta.

Noihin aikoihin kiinalaismarkkinoilla oli kova kysyntä tietynlaisesta ginsengjuuresta. Vaikka Joseph vanhempi oli saanut välittäjältä 3 000 dollarin käteistarjouksen keräämästään ginsengjuuresta ja sen valmistelemisesta kuljettusta varten, hän valitsi riskialttiimman mutta mahdollisesti tuottavamman keinon. Hän päätti itse viedä tuotteet New Yorkiin ja tehdä laivan kapteenin kanssa sopimuksen siitä, että tämä myisi ne Kiinassa hänen puolestaan. Ilman muita välikäsiä hän saattaisi ansaita jopa 4 500 dollaria – mikä oli siihen aikaan valtava summa.⁴

Olipa se huonoa onnea tai ilkeää vehkeilyä, Joseph vanhemman tavaratoimitus päättyi samaan laivaan kuin sen välittäjän poika, jonka tarjouksen hän oli hylännyt. Tämä poika käytti tilaisuutta hyväkseen ja myi Smithien ginsengjuuren Kiinassa ”hyvään hintaan” pitäen rahat itsellään. Hän sepitteli tarinoita hankkeen epäonnistumisesta ja siitä, että oli saanut korvauksena vain laatikollisen teetä.⁵

Kolmena vuonna epäonnistuneen sadon jälkeen Joseph Smith vanhempi otti uskaliaan askeleen ja muutti perheineen Vermontista liki 500 kilometriä lounaaseen, New Yorkin osavaltion pohjoisosissa sijaitsevaan Palmyran kaupunkiin.

Samaan aikaan kun tämä huijaus tuli tietoon, Smithin kaupassa jouduttiin maksamaan lasku suuresta tavaraerästä. Lainanantajien vaatiessa maksua Smithit joutuivat epätoivoiseen tilanteeseen. Maksaakseen velkansa Lucy luopui häälahjaksi saamastaan ja vuosia säästämästään 1 000 dollarista ja Joseph hyväksyi 800 dollarin tarjouksen perheen maatilasta Tunbridgessä.⁶ Maatila oli ainoa asia, joka olisi taannut edes jonkinlaisen taloudellisen vakauden ja pitkäaikaisen turvapaikan Amerikan rajaseudun alkuaikojen usein karussa maailmassa. Smithit olivat nyt varattomia ja maattomia, ja heidän täytyi

14 vuoden aikana muuttaa kahdeksan kertaa, kun he etsivät jatkuvasti keinoa perheensä elättämiseksi.

Ainakin yksi noista muutoista johtui vuoden 1813 lavantautiepidemian sairauskulujen aiheuttamista maksuvaikeuksista. Tauti iski ankarasti kaikkiin Smithin perheen lapsiin. Joitakin viikkoja sen jälkeen kun Josephin kuume oli laskeutunut, hän tunsi voimakasta kipua olkapäässään. Paikallinen lääkäri arveli virheellisesti kivun johtuvan venähdyksestä. Kaksi viikkoa myöhemmin, kun kipu oli yltenyt äärimmäisen tuskalliseksi, lääkäri palasi ja huomasi tulehduksen, joka liittyi Josephin pitkään jatkuneeseen kuumeeseen.⁷

Kipeän kohdan puhkaiseminen tuotti litran verran märkivää nestettä, mutta toimenpide ei ollut riittävä, ja tulehdus siirtyi Josephin vasempaan sääreen. Sen hoitamiseksi paikalle kutsuttiin kirurgi. Hän teki 20 sentin viillon polvesta nilkkaan asti, mikä helpotti kipua jonkin

***Kun Joseph Smith saapui
Palmyraan, Herra oli tuonut
ennalta asetetun profeet-
tansa paikkaan, jossa –
läheisellä kukkulalla – sijaitsi
mittaamattoman
arvokas aarre.***

verran. Mutta valitettavasti tulehdus iski luuhun.⁸

Tässä vaiheessa perhe kysyi uusinta lääketieteellistä neuvoa Dartmouthin lääketieteellisen tiedekunnan johtajilta. Lucy vaati, *ettei* kaikkein johdonmukaisinta ja tavanomaisinta toimenpidettä, amputaatiota, tehtäisi. Sen sijaan Smithit halusivat kokeilla uutta ja tuskallista toimenpidettä – joka ei taannut onnistumista. Lääkärit leikkaisivat Josephin säären auki ja poraisivat kaksi reikää kummallekin puolelle luuta. Sen jälkeen he hakkaisivat luusta kolme suurta palasta poistaakseen koko tulehtuneen alueen.⁹

Norwichissa Vermontissa soisi heille vihdoinkin heidän niin kovasti kaipaamaansa vakautta ja vaurautta. Mutta jälleen kerran heidän toiveensa raukesivat. Heti ensimmäisenä vuonna, kun he yrittivät viljellä maata vuokraamallaan tilalla, heidän satonsa epäonnistui. Heidän satonsa epäonnistui seuraavanakin vuonna. Kolmantena vuonna, 1816, Joseph Smith vanhempi päätti yrittää vielä kerran vakuuttuneena siitä, että asioiden yksinkertaisesti täytyi sujua paremmin.¹²

Vuonna 1815 Tamboran tulivuori Indonesiassa toisella puolella maailmaa oli purkautunut ja syössyt tonneittain tuhkaa

Kaikki tämä tehtäisiin ilman nykyaikaisen nukutuksen suomista etuja. Sen vuoksi perhettä kehoitettiin antamaan Josephille alkoholia tai sitomaan hänet vuoteeseen, jottei hän rimpuilisi kivusta vaativan toimenpiteen aikana. Vasta seitsemänvuotias Joseph kieltäytyi kummastakin vaihtoehdosta. Sen sijaan hän pyysi kahta asiaa – että hänen isänsä pitelisi häntä sylissään ja että hänen äitinsä poistuisi huoneesta.¹⁰

Koska Joseph huusi niin tuskaisesti, *ettei* äiti enää voinut pysytellä poissa, äiti kävi huoneessa kaksi kertaa pojan vastusteluista huolimatta. Se, mitä hän näki, syöpyi lähtemättömästi hänen muistiinsa. Joseph makasi verisellä vuoteella ”kalpeana kuin ruumis, suurten hikikarpaloiden – – vierissä poskilla, kasvonpiirteet äärimmäisen tuskan vääristäminä”¹¹. Onneksi leikkaus onnistui, mutta Joseph joutui käyttämään kinalosauvoja seuraavat kolme vuotta.

Tämän koettelemuksen jälkeen perhe toivoi, että uusi alku

ilmakehään, mikä sekoitti maapallon ilmastoa. Vuoden 1816 kesäkuusta elokuuhun – aikana, jota myöhemmin alettiin kutsua vuodeksi, ”jolloin ei tullut lainkaan kesää” – neljä tuhoisaa hallaa iski Uuteen-Englantiin pilaten jälleen kesän sadon.¹³

Tuli nälänhätä, ja tuhansien ihmisten lähtiessä pois Vermontista Joseph vanhempi otti siihen mennessä kaikkein uskaliaimman askeleensa. Hän päätti lähteä alueelta, jossa hänen sukulaisiaan ja ystäviään asui noin 30 kilometrin etäisyydellä, ja jättää viljelymaan, jonka hän oli tuntenut suurimman osan aikuiselämästään. Hän suuntasi liki 500 kilometriä lounaaseen, New Yorkin osavaltion pohjoisosissa sijaitsevaan Palmyran kaupunkiin. Kerrottiin, että siellä maaperä oli viljavaa ja pitkäaikaisia lainoja oli helposti saatavilla. Pakon sanelemana Joseph vanhempi lähti ennen muita jättäen jälkeensä Lucyn ja kahdeksan lasta, jotka pakkaisivat perheen tavarat ja seuraisivat perässä.¹⁴

Talvella Lucy ja hänen pieni urhoollinen joukkonsa sitten lastasivat koko omaisuutensa rekeen ja myöhemmin vankureihin. Kun Lucy sai velat maksetuiksi usealle lainantantajalle, hänelle jäi hyvin vähän matkarahaa. Loppumatkasta hän joutui luopumaan joistakin vaatteista ja lääkkeistä voidakseen maksaa majatalonpitäjille. Hän muisteli saapuneensa Palmyraan omistaen ”rahaa vain pari senttiä”.¹⁵

Matkan varrella rekeä ajamaan palkattu mies pakotti nuoren Josephin tekemään tilaa kahdelle sievälle Gatesin tytölle, jotka olivat perheineen menossa samaan suuntaan.

Joseph – jonka jalka ei vielä ollut täysin kunnossa – joutui linkuttamaan ”lumen läpi lähes 65 kilometriä päivässä usean päivän ajan”. Hän kutsui kokemaansa ”mitä tuskallimmaksi uupumukseksi ja kivuksi”.¹⁶

Kun Josephin uskolliset vanhemmat veljet Hyrum ja Alvin pyysivät miestä helytymään, tämä löi heidät maahan piiskansa kädensijan voimakkaalla iskulla. Mies jätti perheen Uticassa, kun kävi ilmi, että Lucyn rahat olivat lopussa. Sitä ennen hän kuitenkin yritti varastaa heidän vankkurinsa ja heitti heidän tavaransa maahan.¹⁷ Jotenkin perhe onnistui jatkamaan matkaansa, kunnes he kaikki saapuivat turvallisesti Palmyraan lysähtäen kyynelsilmin Joseph Smith vanhemman käsivarsien suojiin.

Ehkä kaikkein sydäntäsärkevin yksityiskohta tästä matkasta löytyy kuitenkin vain vähän huomiota saaneesta

jälkikirjoituksesta, jonka Joseph lisäsi myöhemmin perheensä alkuperäiseen matkakertomukseen: ”Matkallamme Uticasta minun piti nousta seurueen viimeisen reen kyytiin, mutta kun reki, jota ajoi yksi Gatesin pojista, tuli kohdalleni, iskeydyin maahan, ja minun täytyi maata verissäni, kunnes eräs muukalainen tuli ja nosti minut ylös ja kantoi minut Palmyran kaupunkiin.”¹⁸ Tämän merkitys kannattaa muistaa.

Korvaamattoman arvokas aarre

Kolmisen kilometriä etelään Palmyran keskustasta on lehto, jossa saataisiin aikanaan yksi ihmiskunnan historian suurenmoisimmista näyistä. Viitisen kilometriä siitä eteenpäin on Kumorankukkula, siihen aikaan vielä tuntemattomien kultalevyjen sijaintipaikka.

Kun Joseph saapui Palmyraan, Herra oli tuonut ennalta asetetun profeettansa paikkaan, jossa sijaisi mittaamattoman arvokas aarre. Tämä aarre olisi merkinä siitä, että vuosisatoja kestäneen yleisen hengellisen pimeyden ja hämmennyksen jälkeen taivaat olivat jälleen avoinna. Tämä aarre osoittaisi, että Jeesuksen palvelutyö oli paljon laajempi sekä opillisesti että maantieteellisesti, kuin sen ajan kristilliset kirkot saattoivat mitenkään tietää. Tämä aarre vakuuttaisi, että Jumala toimii aktiivisesti ihmeellisellä tavalla ihmisten keskuudessa eri aikoina, eri kielten parissa ja eri maanosissa. Ja tämä aarre antaisi lupauksen opetuksesta, jotka ovat niin turmeltumattomia ja voimallisia, että niiden kylväminen syvälle sieluun muuttaisi koko ihmisen, sillä hän maistaisi jotakin niin herkullista, että siitä tulisi parhain ja verrattomin juhla-ateria, mitä toivoa saattaa.

Kuolevaisin ajatuksin voisimme tuntea kiusausta kuvitella, että sellaiselle miehelle ja sellaiselle hetkelle olisi voinut sopia paremmin tie, joka olisi ollut helpompi, suurempi ja maineikkaampi. Kun ajatellaan niitä maailmaa muuttavia tapahtumia, jotka alkaisivat pian sen seurauksena, että tuo poika oli tuolloin saapunut tuohon kaupunkiin, niin eikö Herra, joka hyvin huolellisesti järjesti kultalevyjen paikoilleen asettamisen yli tuhat vuotta aiemmin, olisi voinut suoda hänelle suuremman, mukavamman ja maineikkaamman tavan saapua paikalle?

Kyllä, Herra olisi varmasti voinut tehdä niin, mutta Hän ei tehnyt sitä.

Joseph ei saanut merkittävää, profeetallista voittoa

Vähän matkaa etelään
Palmyrasta on lehto, jossa
saataisiin aikanaan yksi
ihmiskunnan historian
suurenmoisimmista näyistä.

lapsuudessaan (ks. 1. Sam. 16:11–13). Ei ollut mitään opastavaa unta, joka olisi osoittanut Josephille luvattua maan (ks. 1. Nefi 5:4–5). Hänen perheellään ei ollut ihmeellistä Liahonaa, joka olisi auttanut heitä välttämään harha-askelia matkan varrella (ks. 1. Nefi 16:10; Alma 37:38). Eikä hän todellakaan saanut ajaa upeassa avoautossa pitkin aurinkoista, hyvin järjestettyä paraatireittiä, jossa ihmisjoukot hurraisivat tienvierustoilla riemuitsevin tervetuloivotuksin.

Sen sijaan Joseph ja hänen perheensä kulkivat pitkin villisti mutkittavaa murheiden tietä, jonka varrella oli huonoa onnea, sairauksia, kehoja valintoja, luonnonkatastrofeja, musertavaa tuskaa, sydämetöntä epäoikeudenmukaisuutta, jatkuvaa vierauden tunnetta ja hellittämätöntä köyhyyttä. Se ei kuitenkaan tarkoita, että Smithin perhe olisi elänyt jatkuvassa äärimmäisen kurjuuden noidankehässä; niin ei ollut. Mutta tie Palmyraan oli kaikkea muuta kuin suora, menestyksenkäs ja julkisesti huomattu. Nimettömän muukalaisen täytyi kirjaimellisesti kantaa rampa, ontuva ja verinen profeetta vertaansa vailla olevaan tapaamiseen kohtalonsa kanssa.

Muistakaa tämä ehkä ensimmäisenä opetuksena Josephin elämästä ja Mormonin kirjan esiintulosta. Epäonnistumisista, onnettomuuksista ja katkerasta vastustuksesta huolimatta – ja monessa tapauksessa juuri niiden *ansioista* – Joseph Smith päätyi tarkalleen sinne, missä hänen täytyi olla täyttääkseen tehtävänsä. Jos siis nyt tai jonakin päivänä tulevaisuudessa katsot ympärillesi ja huomaat, että jotkut ehkä vähemmän uskolliset tuttavat menestyvät työssään, vaikka sinä olet juuri menettänyt työpaikkasi; jos vaikea sairaus vie sinut vuoteeseen juuri kun sinulla olisi tärkeitä palvelutehtäviä suoritettavana; jos kutsu merkittävään asemaan esitetäänkin jollekulle toiselle; jos lähetystyötoveri näyttää oppivan kielen

nopeammin; jos hyvää tarkoittavat teot jotenkin johtavat onnettomaan tilanteeseen toisen seurakunnan jäsenen, naapurin tai tutkijan kanssa; jos kotoa saapuneet viestit kertovat taloudellisesta takaiskusta tai kuolevaisuuden murhenäytelmästä, etkä voi asialle mitään; tai jos päivä toisensa jälkeen sinusta yksinkertaisesti tuntuu siltä kuin olisit mitätön ja nääntynyt taustanäyttelijä evankeliumin näytelmässä, joka näyttää oikeastaan olevan tehty muiden onnea silmällä pitäen, *niin tiedä tämä*: monia vastaavia asioita koki myös Joseph Smith samalla kun häntä johdatettiin näyttämölle, jossa tapahtui kaikkein ylimaallisin asia maan päällä liki 2 000 vuoteen Golgatan ja puutarhahaudan tapahtumien jälkeen.

Sanot ehkä: ”Mutta minun elämäni ja tehtäväni maan päällä ei koskaan tule olemaan samanlainen kuin profeetta Josephin oli.”

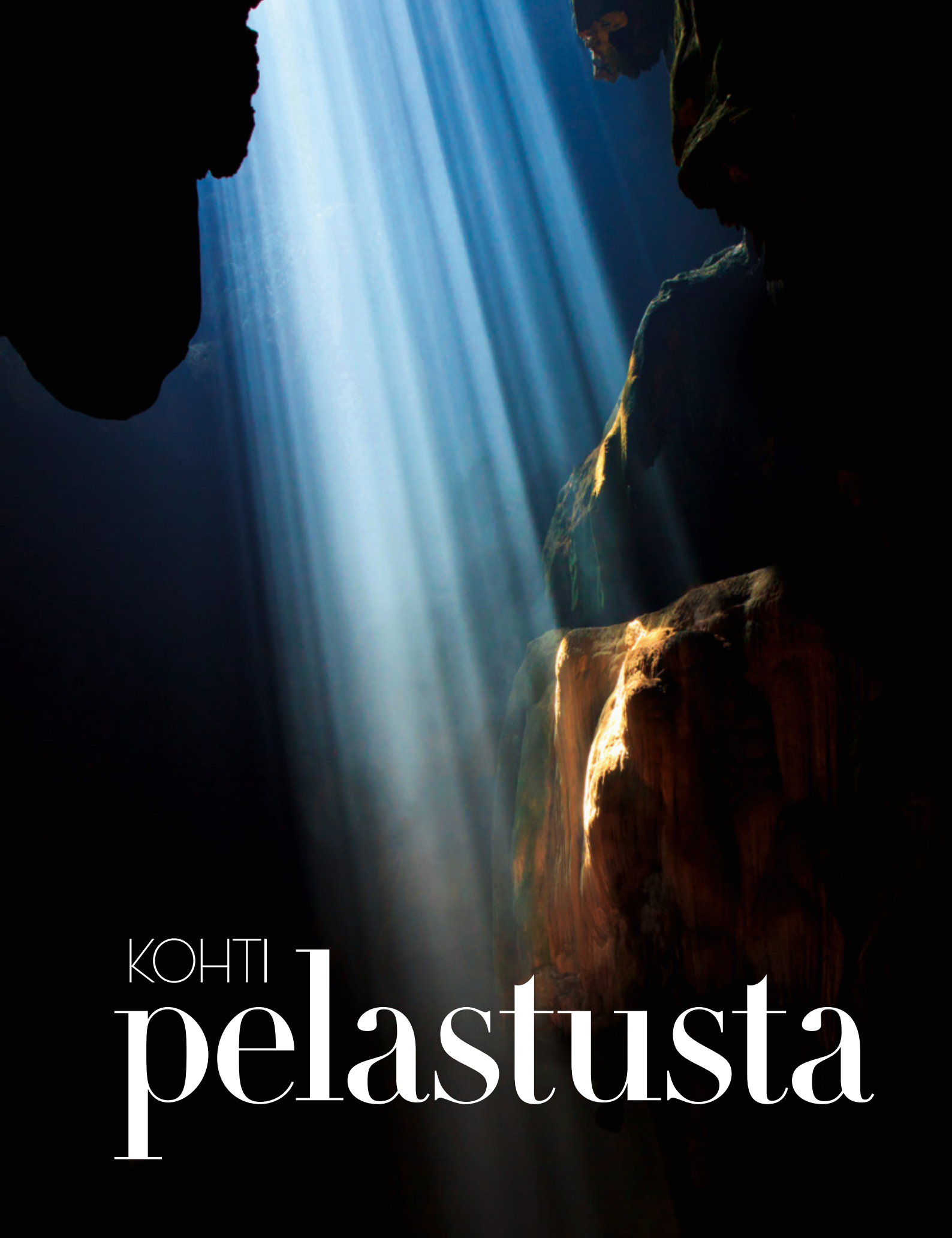
Todennäköisesti se on totta. Mutta sekin on totta, että Jumala välittää sinun elämästäsi. Sinun iankaikkiset mahdollisuutesi samoin kuin jokaisen sielun, jonka tapaat, ovat aivan yhtä tärkeitä ja merkittäviä kuin profeetta Josephinkin. Niinpä et rakkaan Josephimme tavoin saa koskaan luovuttaa, antaa periksi tai luopua, kun elämä yleensä tai lähetystyö etenkin muuttuu äärimmäisen tuskalliseksi, hämmäntäväksi tai tylsäksi. Sen sijaan, kuten Paavali opettaa, sinun täytyy ymmärtää, että ”*kaikki* koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa ja jotka hän on suunnitelmansa mukaisesti kutsunut omikseen” (Room. 8:28, kursivointi lisätty).

Aivan samoin kuin nuoren Joseph Smithin kohdalla, Jumala muokkaa ja ohjaa sinua joka ainoa päivä loistokkaampaa tarkoitusta varten kuin tiedätkään! ■

Provon lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksessa 15. helmikuuta 2014 pidetystä puheesta ”The Making of the Book of Mormon, Joseph Smith, and You” [Mormonin kirjan syntyvaiheet, Joseph Smith ja sinä]. Matthew S. Holland on Utah Valley -yliopiston rehtori.

VIITTEET

1. JS–H 14.
2. MAP-lauluja, 14.
3. Ks. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith, the Prophet, and His Progenitors for Many Generations*, 1853, s. 37, 45. Ks. myös Richard Lyman Bushman, *Joseph Smith: Rough Stone Rolling*, 2005, s. 17–29, jossa on suppea tiivistelmä Smithin johtaneista tapahtumista.
4. Ks. *Biographical Sketches of Joseph Smith, the Prophet, and His Progenitors for Many Generations*, s. 49.
5. Ks. *ibid.*, s. 49–50.
6. Ks. *ibid.*, s. 51.
7. Ks. *ibid.*, s. 60, 62.
8. Ks. *ibid.*, s. 62–63.
9. Ks. LeRoy S. Wirthlin, ”Joseph Smith’s Boyhood Operation: An 1813 Surgical Success”, *BYU Studies*, vsk. 21, nro 2, 1981, s. 146–154.
10. Ks. *Biographical Sketches of Joseph Smith, the Prophet, and His Progenitors for Many Generations*, s. 64.
11. *Ibid.*, s. 65.
12. Ks. *ibid.*, s. 66.
13. Ks. *Kirkon historia aikojen täytyessä*, uskonto 341–343, 2004, s. 24.
14. Ks. *Biographical Sketches of Joseph Smith, the Prophet, and His Progenitors for Many Generations*, s. 67.
15. *Ibid.*, s. 68, 70.
16. Joseph Smith, julkaisussa *The Papers of Joseph Smith*, toim. Dean C. Jessee, 2 osaa, 1989, osa 1, s. 268.
17. Ks. *The Papers of Joseph Smith*, osa 1, s. 268.
18. Joseph Smith, julkaisussa *The Papers of Joseph Smith*, osa 1, s. 268–269.

KOHTI
pelastusta

Connie Goulding

Vuonna 2010 elokuun 5. päivänä 33 chileläistä kaivosmiestä jäi loukkuun valtavan sortuman taakse, kun kaivos romahti. He joutuivat olemaan pienessä suojatilassa ja sortuman alapuolella olevissa kaivoskuiluissa 700 metriä maanpinnan alla.

Tilanne näytti synkältä. Heidät erotti kodista ja perheestä lähes kilometrin verran kiinteää kalliota, ja heillä oli vain vähän ruokaa ja vettä. Vaikka heillä oli työkaluja ja tietoa, he eivät kaivoksen epävakauden vuoksi pystyneet pelastautumaan itse. Heidän ainoa mahdollisuutensa oli vain odottaa, että heidät löydettäisiin ja pelastettaisiin.

Siitä huolimatta he valitsivat toivon. He järjestäytyivät, säännöstelivät ruokansa ja vetensä ja odottivat. He uskoivat, että maan pinnalla olevat tekisivät kaiken voitavansa pelastaakseen heidät. Silti on varmasti ollut vaikeaa odottaa pimeässä ja pitää yllä toivoa. Kului päiviä ja sitten viikkoja. Heidän huolella säännöstelemänsä ruoka loppui.

Minullakin oli valtava romahdus omassa elämässäni. Minun suloinen, hauska ja eloisa kahdeksanvuotias poikani kuoli jäätyään auton alle aivan silmiäni edessä. Pitelin häntä sylissäni, kun hän valui verta ja hänen henkensä poistui ruumiista ja palasi taivaalliseen kotiinsa. Rukoilin hartaasti taivaallista Isääni, että poikani saisi jäädä eloon, mutta se ei kuulunut hänen elämänsä suunnitelmaan.

Olin eksyksissä pimeässä, suruni taakan musertamana. Olin uupunut enkä saanut lepoa kuolevaisuuden ongelman sumentaessa silmiäni. Sain huomata, että särkynyt sydän on todella fyysinen tunne. Siellä, missä ennen oli sydämeni, oli nyt vain pimeä aukko, joka oli vereslihalla ja tuskainen.

Uskoin, että minun pitäisi vain olla tarpeeksi vahva kestääkseen sen. Monet ihmiset olivat kärsineet enemmän. Mutta kuten kaivosmiehet, jotka jäivät vankeina kallion sisään, minäkään en voinut nostaa suruni taakkaa päältäni.

On monia tapoja, joilla voimme tuntea olevamme loukussa. Jotkut voivat tuntea olevansa henkilökohtaisten

Niiden 33 miehen tavoin, jotka joutuivat sortuneen kaivoksen vangeiksi Chilessä, mekin voimme tuntea olevamme koettelemustemme ja heikkouksiemme vankeja. Pelastussuunnitelman ansiosta voimme kuitenkin löytää toivon pelastuksesta.

koettelemusten, heikkouksien tai vaikean elämäntilanteen vankeja. Saamme kuitenkin lohtua tiedosta, että elämä kuolevaisuudessa on aika, jolloin voimme vahvistua, kun kohtaamme surumme ja murheemme. Me löydämme toivon Jeesuksessa Kristuksessa.

Toivon säde

Kaivosmiesten koettelemuksen 17. päivänä he saivat jälleen toivoa, kun heidät vanginneen kallioperän läpi saatiin porattua pieni kuilu.

Loukkuun jääneet miehet halusivat pinnalla olevien tietävän, että he olivat yhä elossa. He hakkasivat poranterää ja kiinnittivät sen päähän punaisella tussilla kirjoitetun viestin. Siinä luki: *”Estamos bien en el refugio, los 33”* (”Olemme kunnossa suojatilassa, ne 33”). Toivo oli palautettu. Heidät oli löydetty.

Greipin kokaisen pienen aukon kautta voitiin järjestää yhteys ulkomaailmaan. Kaivosmiehille lähetettiin alas kullua pitkin ruokaa, vettä, lääkkeitä ja viestejä omaisilta.

Kaivosmiesten tunteet olivat varmaankin ristiriitaisia, kun he ymmärsivät tilanteensa. Vaikka he olivat suunnattoman iloisia ja helpottuneita siitä, että heidät oli löydetty, heidän tilanteensa oli yhä vaarallinen. Vaikka maan pinnalla olevat tiesivät, missä miehet olivat, kestäisi aikansa tehdä pelastussuunnitelma, ja he saattoivat vain toivoa, että se myös onnistuisi.

Pelastajat joutuivat ilmoittamaan kaivosmiehille, että kestäisi kuukausia ennen kuin nämä voitaisiin tuoda maan pinnalle. He toivoivat saavansa kaivosmiehet takaisin perheensä luokse jouluun mennessä, mikä tarkoitti sitä, että miesten täytyisi olla haudattuina vielä neljä kuukautta. Nyt heillä oli kuitenkin toivoa odotellessaan.

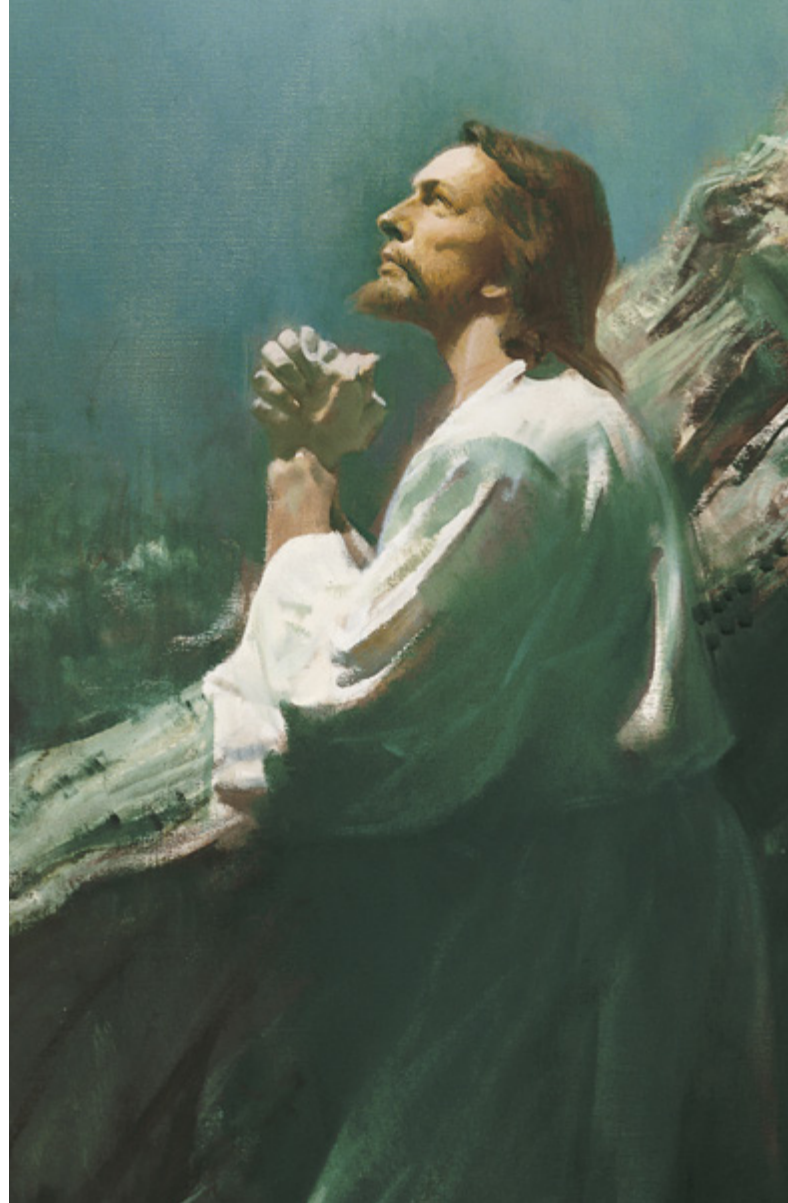
Meillekin on olemassa toivon säde. Ennen kuin tämä maailma luotiin, tehtiin suunnitelma meidän pelastamiseksi. Taivaallinen Isä antoi meille Vapahtajan, joka pelastaisi meidät kuolevaisuudestamme, synneistämme, heikkouksistamme ja kaikesta siitä, mitä me kärsisimme tässä elämässä. Hän on toivon ja elämän antaja. Hän valmisti meille tien palataksemme taivaallisen Isämme luokse ja ollaksemme jälleen yhdessä niiden rakkaidemme kanssa, jotka ovat lähteneet ennen meitä. Hän seisoo vierellämme ottaakseen päälleen meidän kantamamme taakat, pyyhkiäkseen kyynelme ja tuodakseen meille rauhan. Hän tuli viedäkseen meidät kotiin, jos vain noudatamme Hänen valmistamaansa suunnitelmaa.

Pelastaminen

Vaikka kaivosmiesten pelastamiseksi tehtiin erilaisia yrityksiä, vain yksi pora noudatti suoraa reittiä pitkin yhtä pientä testireikää, joita oli aiemmin porattu kaivosmiesten paikallistamiseksi.

Kaivosmiehet eivät pelkästään odotelleet passiivisina pelastumistaan. Kun pora rikkoi kalliota, jotta kaivosmiehet voitaisiin pelastaa, kiviaines putoili pienempään porausreikään ja kasautui onkaloon, jossa miehet olivat loukussa. He siirsivät kiviainesta pois sitä mukaa kuin sitä tippui alas, valmistuen tietä suuremmalle poralle.

Pelastajat rakensivat kapselin, joka laskettaisiin kaapeleilla alas kapeaa kuilua pitkin. Pelastuskapseliin mahtui juuri ja juuri yksi mies kerrallaan. Kapseli oli vain 10 cm kapeampi kuin kuilu, joka porattiin 700 metriä paksun kiinteän kallioperän läpi.

Meidän jokaisen täytyy päättää, että luovutamme oman tahtomme ja luotamme Vapahtajaamme Jeesukseen Kristukseen. Meille on olemassa vain yksi pelastussuunnitelma; se toteutuu Hänen sovitusuhrinsa avulla. Hän laskeutui kaiken alapuolelle pelastaakseen meidät.

Kun tuli aika pelastaa kaivosmiehet, kullakin miehellä oli edessään valinta. Kapseliin astuisi kerrallaan yksi mies, ja kukin nousisi ylös yksin. Kun kukin päätti luottaa suunnitelmaan, hänen oli toivottava, että kapseli vedettäisiin ylös kapeaa kuilua pitkin aivan kohtisuoraan ilman että kapseli kallistuisi ja jäisi jumiin. Suunnitelman täytyi toimia, tai kaikki toivo olisi menetetty. Jokainen kaivosmies astui

kapseliin ja luovutti oman tahtonsa suunnitelman ja pelastajien käsiin.

Yksi kerrallaan kaivosmiehet tekivät yksinäisen matkan pimeydestä ylös valoon. Heidän rakkaimpansa olivat heitä vastassa, ja koko maailma katseli sitä ja hurrasi.

Pelastussuunnitelma onnistui; yhtäkään miestä ei menetetty. Heidät pelastettiin 13. lokakuuta 2010 – 69 päivää kaivoksen romahtamisen jälkeen ja 52 päivää sen jälkeen, kun heidät oli löydetty elossa.

Luota Jeesuksen Kristuksen sovituksen

Aivan kuten kaivosmiehillä, meidänkin pelastuksemme on yksittäistä pelastamista. Vaikka pelastus on tarkoitettu kaikkia varten, meidän suhteemme Vapahtajaan on läheinen ja henkilökohtainen. Meidän jokaisen täytyy päättää, että luovutamme oman tahtomme ja luotamme Vapahtajaamme Jeesukseen Kristukseen.

Koska ihmisen vapaa tahto, jonka perustalle kuolevaisuus järjestettiin, on iankaikkisesti pyhä, Vapahtaja ei voi ottaa meiltä meidän omaa tahtoaamme. Me olemme vapaita valitsemaan. Vapahtaja seisoo vierellämme ja haluaa parantaa meidän haavamme ja kohottaa meidät iankaikkiseen pelastukseen, mutta Hän voi tehdä sen vain meidän pyynnöstämme. Meidän täytyy valita Hänet. Meille on olemassa vain yksi pelastussuunnitelma; se toteutuu Hänen sovitusuhrinsa avulla. Hän laskeutui kaiken alapuolelle pelastaakseen meidät.

Minun pelastukseni tuli, kun olin polvillani poikani kuoleman aiheuttaman surun syövereissä. Samoin kuin kaivosmiehet, jotka astuivat kapseliin, minäkin olin ratkaisevassa kohdassa: yrittäisinkö voittaa haasteeni omien voimieni ja tietoni turvin vai pitäisikö minun kääntyä taivaallisen Isäni puoleen ja pyytää apua.

Raskaan murheen murtamana päätin kääntyä Jumalan puoleen. Kun rukoilin taivaallista Isääni, kerroin Hänelle, kuinka uupunut olin, ja pyysin Häntä nostamaan surun

taakan päältäni. Ennen kuin nousin seisomaan, suruni paino oli nostettu harteiltani. Minun täytyi silti päästä tuskan ja menetyksen yli, mutta lamaanuttava taakka oli poissa.

Juuri siinä tilanteessa ymmärsin, että Vapahtaja seisoo rinnallamme halukkaana kohottamaan meitä. Hän odottaa, että vain pyytäisimme Häntä, odottaa meitä laskemaan taakkamme Hänen harteilleen, odottaa meitä laittamaan kätemme Hänen käteensä, jotta Hän voi pelastaa meidät.

Meidän täytyy – kuten kaivosmiesten, joiden täytyi vetää kapselin oviaukko kiinni perässään ja luottaa pelastajiinsa – luovuttaa tahtomme Vapahtajalle ja luottaa Hänen pelastussuunnitelmaansa meitä varten.

Toivon, että kun teen tuon yksinäisen matkan tästä elämästä seuraavaan, tulen kokemaan iloa tavatessani jälleen ne, jotka ovat tehneet sen matkan minua aiemmin! Sillä välin tiedän, että Vapahtajani elää ja rakastaa minua ja seisoo rinnallani. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VAPAHTAJAN SOVITUS VOI KOHOTTA TEITÄ

”Myönnämme, että toisinaan teidän polkunne tulee olemaan vaikea. Mutta annan teille tämän lupauksen Herran nimessä: nousee ja seurakkaa meidän Lunastajamme ja Vapahtajamme jalanjälkiä, niin eräänä päivänä katsotte taaksenne ja täytytte iankaikkisella kiittollisuudella siitä, että päätitte turvata sovituksen sekä sen voimaan kohottaa teitä ja vahvistaa teitä.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Nyt sinä pystyt siihen!”, Liahona, marraskuu 2013, s. 57.

Pappeuden palautuksen LOISTAVA PÄIVÄ

Kuinka kiitollisia meidän tulisikaan olla siitä, että Herra on palauttanut kirkkonsa ja pappeutensa maan päälle.

Kun Vapahtaja Jeesus Kristus tuli maan päälle, tärkeimpiä asioita, mitä Hän teki, oli se, että Hän järjesti kirkkonsa. Uudessa testamentissa sanotaan, että Hän ”meni vuorelle rukoilemaan ja vietti siellä koko yön rukoillen Jumalaa”. Tultuaan seuraavana aamuna alas vuorelta Hän kutsui opetuslapsensa koolle. ”[Hän] valitsi heistä kaksitoista, jotka nimesi apostoleiksi.” (Luuk. 6:12–13.)

Myöhemmin Hän vei Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen korkealle vuorelle yksinäisyyteen, ja siellä Pietari sai pappeuden avaimet (ks. Matt. 17:1–9; ks. myös 16:18–19). Pietari sai vastuun kantaa kaikkia avaimia ja johtaa kirkkoa maan päällä Vapahtajan poismenon jälkeen.

Vapahtajan käskyä noudattaen (ks. Mark. 16:15) apostolit saarnasivat evankeliumia ja järjestivät kirkon seurakuntia. Monessa tapauksessa heillä oli tilaisuus vierailta seurakunnassa ainoastaan yhden kerran, mikä antoi heille vain vähän mahdollisuuksia opettaa ja kouluttaa. Pian mukaan hivuttautui pakanallisia ajatuksia, ja Vapahtajan opin eri osa-alueita muutettiin tai muokattiin (ks. Jes. 24:5). Luopumuksen levitessä Herran täytyi ottaa pappeus pois maan päältä. Sen tuloksena maailma joutui olemaan melkoisen pitkään ilman pappeuden siunauksia.

Perustaakseen valtakuntansa pappeuden voimineen jälleen maan päälle Herra palautti evankeliumin.

Muista palautusta

Joseph Smithin kääntäessä Mormonin kirjaa ja Oliver Cowderyn toimiessa hänen kirjurinaan he tulivat Kolmannessa Nefissä olevaan kohtaan, jossa ylösnoussut Vapah-taja vieraili läntisellä pallonpuoliskolla. Saadessaan tietää Hänen opetuksistaan kasteesta (ks. 3. Nefi 11:23–28) he ihmettelivät oman aikansa kastetapojen moninaisuutta sekä sitä, kenellä oli valtuus kastaa.

Joseph ja Oliver päättivät vedota Herraan. He rukoiliivat Josephin ja Emman kodin lähellä olevassa metsikössä. Siellä saatiin suuri ilmoitus, kun Johannes Kastaja ilmestyi, pani kätensä heidän päänsä päälle ja sanoi: ”Teille, palvelustovereilleni, minä Messiaan nimessä annan Aaronin pappeuden, joka pitää hallussaan enkelien palveluksen ja parannuksen evankeliumin sekä syntien anteeksisaamiseksi suoritettavan upotuskasteen avaimet; eikä tätä enää milloinkaan oteta pois maan päältä, kunnes Leevin pojat uhraavat jälleen uhrin Herralle vanhurskaasti” (OL 13).

Se oli suurenmoinen tapahtuma. Toivon, että kaikki pappeudenhaltijat muistavat päivämäärän 15. toukokuuta 1829 pyhänä tapahtumana kirkon historiassa ja erityisenä tapahtumana maailmanhistoriassa.

Uskonkappaleissa sanotaan, että ”saarnatakseen evankeliumia ja suorittaakseen sen toimituksia miehen täytyy olla Jumalan kutsuma profetian kautta ja niiden käten päällepanemisella, joilla on toimivalta” (UK 5).

Miehiä ei kutsuta tehtävänsä sattumanvaraisesti; heidät kutsutaan innoituksen ja profetian kautta. Suora innoituksen linja kulkee Herrasta miehiin, jotka on kutsuttu käyttämään pappeutta. Sillä tavalla Herra johtaa kirkkoaan, ja sillä tavalla Hän kutsui profeetta Joseph Smithin tehtävänsä.

Olkaa pappeuden arvoisia

Pappeuden saaminen ei ole mikään kypsyyssihti, joka suoritetaan automaattisesti iän myötä. Meidän tulee olla kelpollisia ja ”uskollisia, niin että [saamme] nämä kaksi pappeutta” (OL 84:33). Meidän tulisi huolella lukea Melkisedekin pappeuden vala ja liitto, jossa esitetään täsmällisesti ehdot, jotka meidän on ymmärrettävä ja hyväksyttävä voidaksemme saada tuon pappeuden:

”Sen tähden kaikki ne, jotka ottavat vastaan pappeuden,

ottavat vastaan tämän minun Isäni valan ja liiton, jota hän ei voi rikkoa, eikä sitä voi kumota.

Mutta se, joka rikkoo tämän liiton otettuaan sen vastaan ja kääntyy kokonaan siitä pois, ei saa syntien anteeksiantoa tässä maailmassa eikä tulevassa maailmassa.” (OL 84:40–41.)

Se on aika vakavan kuuloista. Voisi jopa luulla, että miehet haluaisivat kaihtaa Aaronin ja Melkisedekin pappeutta, mutta seuraavassa jakeessa sanotaan: ”Voi kaikkia niitä, jotka *eivät* tule tähän pappeuteen” (OL 84:42, kursivointi lisätty).

Jos otamme pappeuden vastaan ja elämme sille kelpollisina, saamme Herran siunauksia. Mutta jos rikomme liittomme ja käännymme pois pappeudesta, me emme tule saamaan Herran siunauksia emmekä kuulu Jumalan valituihin (ks. OL 84:34).

Aaronin pappeus, joka saadaan liiton kautta, auttaa valmistamaan nuoria miehiä vastaanottamaan Melkisedekin pappeuden, joka on suurempi pappeus ja joka saadaan valan *ja* liiton kautta.

Käykää palvelemaan

Pappeus on suuri veljeskunta – luultavasti suurin veljeskunta maan päällä. Pappeusveljemme keskinäisten suhteiden tulisi olla tärkeämpiä kuin mitkään muut ihmissuhteet – perhesuhteitamme lukuun ottamatta. Veljeskunnan lisäksi pappeudenhaltijat muodostavat palvelujärjestön, jossa annamme itsestämme auttaaksemme

muuta ja parantaaksemme vallitsevia olosuhteita.

Nuori mies kuuluu koorumiin siitä lähtien, kun hän saa Aaronin pappeuden ja hänet asetetaan diakoniksi, opettajaksi tai papiksi. Tuo koorumin veljeys jatkuu, kun hän saa Melkisedekin pappeuden ja hänet asetetaan vanhimmaksi. Koorumit ovat äärimmäisen tärkeitä pappeudessa.

Äskettäin eräs lähetystyöhön lähtevä nuori mies puhui sakramenttikokouksessa. Hän selitti puheessaan, että hän oli yhdessä neljän ystävänsä kanssa aloittanut diakonien koorumissa. Hän sanoi, että tuo ystävyys ja se tuki, jota he olivat antaneet toisilleen kohdatessaan haasteita ja edetessään Aaronin pappeuden virasta toiseen, auttoi heitä saavuttamaan tavoitteensa palvella kokoaikaisessa lähetystyössä.

Minäkin kuulun koorumiin. Se on hyvin erityinen koorumi. Se koostuu miehistä, jotka edustavat kaikenlaisia eri ammattialoja. Mutta kun toimimme koorumina, olemme yhtä tarkoituksessa.

Kun koorumin jäsenet sopivat yksimielisesti jostakin menettelytavasta ja toimivat yhdessä Pyhän Hengen vaikutuksen alaisina, he toimivat Herran tahdon mukaan. Asiassa ei edetä, elleivät koorumin jäsenet ole täysin yksimielisiä. Ajatelkaapa, kuinka se voi suojella teitä kautta elämänne.

Jokaisella koorumin johtohenkilöllä tulisi olla luettelo kooruminsa jäsenistä, ja hänen tulisi olla tietoinen niistä, jotka ovat epävarmoja siitä, kuinka heidän tulisi elää. Jos koorumiin kuuluu

Pappeus on suuri veljeskunta – luultavasti suurin veljeskunta maan päällä.

useampia sellaisia nuoria miehiä, johtohenkilö asettaa tärkeysjärjestyksensä sellaiseksi, että osoittaa eniten huomiota niille luettelossa oleville, jotka tarvitsevat huolehtimista kipeimmin. Sitten hän ja muut koorumin jäsenet alkavat käydä heidän luonaan ja tutustuttaa ja lähentää heitä koorumiin tavalla, joka tuo heidät takaisin heidän joukkoonsa.

Pappeuden koorumilla on velvollisuus ja tehtävä ”varoittaa, selittää, kehottaa ja opettaa ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse” (OL 20:59). Palveleminen pappeuskoorumissa on välttämätöntä meidän edistymisellemme täällä maan päällä. Sen vuoksi kaikkien koorumin jäsenten tulisi pitää näitä tehtäviä osana palveluveloitettua taivaallisen Isämme valtakunnassa.

Me kaikki tiedämme, että me kohtaamme haasteita kuolevaisuuden koetusajanamme. Jos meitä ei tueta elämämme varrella, huomaamme jäävämmä ilman varmaa suunnitelmaa, varmaa suuntaa tai varmaa tiekarttaa, joka johdattaisi ja opastaisi meitä. Asianmukaisesti toimiva koorumi auttaa meitä tekemään suunnitelman ja tiekartan, joka johdattaa meidät takaisin taivaallisen Isämme luokse.

Olkaa kiitollisia

Piispalla on pappeuden avaimet johtaa omaa seurakuntaansa, myös Aaronin pappeuden nuoria miehiä. Piispa on itse asiassa seurakuntansa pappien koorumin johtaja. Hän auttaa nuoria miehiä olemaan kelpollisia saamaan Aaronin pappeuden ja etenemään siinä sekä valmistautumaan Melkisedekin pappeuteen. Hän auttaa heitä ymmärtämään pappeudenhaltijoille kuuluvat velvoitteet ja siunaukset. Hän auttaa heitä niin, että he oppivat pitämään pappeutensa kunnialla, antamalla heille tehtäviä, jotka auttavat heitä palvelemaan ja siunaamaan muita.

Aaronin pappeuteen kuuluvat avaimet muistuttavat meitä siitä, että meidän tulee aina olla kiitollisia palauteesta pappeudesta, sen voimasta, valtuudesta ja tehtävistä: ”Vähäisemmän eli Aaronin pappeuden voima ja valtuus on pitää hallussaan enkelien palveluksen avaimia ja palvella ulkoisissa toimituksissa, evankeliumin kirjaimessa, parannuksen kasteessa syntien anteeksisaamiseksi liittojen ja käskyjen mukaan” (OL 107:20).

Annan nuorille miehille haasteen kunnioittaa pappeuttaan ja valmistautua etenemään Aaronin pappeuden viroissa. Samalla he valmistautuvat saamaan lisäksi siunauksena Melkisedekin pappeuden, palvelemaan Herraa kokoaikaisina lähetysaarnajina ja lopulta solmimaan avioliiton Hänen pyhässä tempelissään.

Todistan, ettei tätä kirkkoa johda kukaan kuolevainen ihminen. Se on Vapahtajan kirkko, ja Hän johtaa sitä pappeuden välityksellä. Hän antaa pappeuden maan päällä oleville miehille, jotta he voivat toimia Hänen edustajinaan johtaessaan Hänen kirkkoaan ja suorittaessaan pyhä toimituksia. Kuinka kiitollisia meidän tulisi-kaan olla siitä, että Herra on palauttanut kirkkonsa ja pappeutensa maan päälle. ■

VAPAHTAJAN OPETUKSIA opetuslapseudesta

Luukkaan kertomuksessa Jeesuksen Kristuksen viimeisestä matkasta Jerusalemiin näemme Vapahtajan antavan meille selkeän mallin siitä, kuinka meidän tulee seurata Häntä.

Casey W. Olson

Seminaarit ja instituutit

Vain neljä kuukautta ennen Vapahtajan kuolemaa, ”kun Jeesuksen taivaaseen-ottamisen aika oli lähenemässä, hän suuntasi kulkunsa Jerusalemia kohti” (Luuk. 9:51).¹ Sitä edeltäneinä viikkoina Jeesus Kristus oli huolella valmistanut opetuslapsiaan edessä olevia vaikeuksia ja ylivertaisia hengellisiä kokemuksia varten.

Esimerkiksi heti sen jälkeen kun Pietari oli todistanut Jeesuksen Kristuksen jumallisuudesta Filippoksen Kesareassa, Vapahtaja puhui opetuslapsilleen lähestyvistä kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan ensimmäistä kertaa suoraan ja selkein sanoin (ks. Matt. 16:13–21; Mark. 8:27–31; Luuk. 9:18–22).² Sen lisäksi Jeesus vei Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen ”korkealle vuorelle”, jossa Hänen ”ulkomuotonsa muuttui heidän nähtensä” (Matt. 17:1–2). Siellä Vapahtaja, Mooses ja Elia antoivat pappuiden avaimet Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle. Mooses ja Elia myös lohduttivat ja tukivat Jeesusta ja ”puhuivat Jeesuksen pois lähdöstä, joka oli toteutuva Jerusalemissa” (Luuk. 9:31).³ Vanhin James E. Talmage (1862–1933) kahdentoista apostolin koorumista kutsui tätä kokemusta vuorella Jeesuksen Kristuksen kuolevaisuudessa tekemän palvelutyön ”lopun alkuvaiheeksi”.⁴

Nämä tapahtumat osoittavat, että kun Jeesus Kristus ”suuntasi kulkunsa Jerusalemiin kohti”, Hän selvästikin tiesi aloittavansa matkan, joka päättyisi Hänen kuolemaansa. Luukkaan evankeliumissa, jossa tätä matkaa kuvaillaan tarkimmin, sanotaan, että Vapahtaja ”vaelsi kohti Jerusalemiin. Hän kulki kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ja opetti.” (Luuk. 13:22.) Hänen kanssaan kulki joukko opetuslapsia – sekä miehiä että naisia (ks. Luuk. 11:27).⁵ Kun he kulkivat yhdessä, Jeesus opetti seuraajilleen opetuslapsuuden vaatimuksia. Kun tutkimme Vapahtajan tällä matkalla antamia opetuksia, opimme paremmin arvostamaan sitä, kuinka Hän vahvisti opetuksiaan opetuslapsuudesta oman esimerkinsä voimalla.

Kolme vastausta Jeesuksen Kristuksen käskyyn ”Lähtekää minun mukaani”

Vähän ennen kuin Vapahtaja lähti viimeiselle matkalleen Jerusalemiin, Hän julisti: ”Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua” (Luuk. 9:23). Myöhemmin kun Jeesus ja Hänen opetuslapsensa matkasivat kohti Jerusalemiin, ”muuan mies sanoi Jeesukselle: ’Minä seuran sinua, minne ikinä menetkin.’” (Luuk. 9:57.) Vapahtaja vastasi: ”Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi” (Luuk. 9:58), tarkoittaen kenties sitä, että ”elämä oli Hänelle hyvin epämukavaa”, kuten vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista kerran huomautti, ja että ”se on sitä usein” niiden kohdalla, jotka päättävät seurata Häntä.⁶

Sitten ”eräälle toiselle Jeesus sanoi: ’Seuraa minua!’” (Luuk. 9:59), mutta tuo mies pyysi lupaa käydä ensin haudattamassa isänsä. Jeesus vastasi: ”Anna kuolleiden haudata kuolleensa. Lähde sinä julistamaan Jumalan valtakuntaa.” (Luuk. 9:60.)⁷ Vapahtajan sanat eivät tarkoita sitä, että olisi väärin surra rakkaan ihmisen menettämistä (ks. OL 42:45). Pikemminkin ne korostavat sitä, että Herralle omistautuminen on opetuslapselle kaikkein tärkeimmällä sijalla.

Kolmas henkilö sanoi: ”Herra, minä seuran sinua, mutta anna minun ensin käydä hyvästelemässä kotiväkeni” (Luuk. 9:61). Jeesus vastasi esittämällä vertauksen kyntäjämästä, jonka työ edellyttää, että hän keskittyy edessään olevaan eikä siihen, mitä takana on (ks. Luuk. 9:62). Tämän miehen saama opetus tarkoitti yksinkertaisesti sitä, että hänen tuli ottaa

mallia Vapahtajasta, joka ”suuntasi kulkunsa Jerusalemiin kohti” (Luuk. 9:51) eikä katsonut taakseen.

Samarian kautta kulkevalla tiellä

Kun Jeesus ja Hänen opetuslapsensa kulkivat matkallaan Jerusalemiin Samarian kautta, jotkut samarialaiset ”kieltäytyivät ottamasta Jeesusta vastaan” (Luuk. 9:53) – ilmeisesti siksi, koska he tunnistivat Jeesuksen ja Hänen opetuslapsensa juutalaisiksi.⁸ Siksi Jaakob ja Johannes pyysivät lupaa käskeä tulen iskeä taivaasta ja tuhota heitä loukanneet (ks. Luuk. 9:52–54). Tässä räjähdysalttiissa tilanteessa Vapahtaja osoitti kärsivällisyyttä ja malttia ja kehotti opetuslapsiaan

*Laupiaan samarialaisen tavoin
Jeesus siunasi jokaista tapaamaansa
haavoitettua sielua.*

tekemään samoin (ks. Luuk. 9:55–56).

Pian tämän tapauksen jälkeen Vapahtaja kertoi vertauksen laupiaasta samarialaisesta (ks. Luuk. 10:25–37). Sen lisäksi, että Vapahtaja vastasi epärehellisen lainopettajan kysymyksiin, tämä vertaus on voinut olla Hänen opetuslapsilleen muistutuksena siitä, ettei ole mitään poikkeuksia käskylle ”rakasta – – lähimmäistäsi niin kuin itseäsi” (Luuk. 10:27; ks. myös jakeet 25–29).

Lisäksi Vapahtajan opetuslapset ovat ehkä tunnistaneet yhtäläisyyksiä laupiaan samarialaisen ja Jeesuksen tekojen välillä. Rakkaus, jota laupias samarialainen osoitti juutalaista kohtaan, kuvasti sitä rakkautta, jota Jeesus oli vastikään osoittanut vihamielisiä samarialaisia kohtaan. Matkalla kohti Jerusalemiin Vapahtajan opetuslapset saivat seuraavina viikkoina nähdä myös sen, kuinka Jeesus suhtautui moniin haavoitettuihin sieluihin (ks. Luuk. 13:10–17; 14:1–6; 17:11–19; 19:1–10). Samoin kuin laupias samarialainen, joka pysähtyi vaarallisella, rosvoja kuhisevalla tiellä ja asetti toisen ihmisen hyvinvoinnin omansa edelle, Jeesus siunasi jokaista

tapaamaansa haavoitettua sielua eikä ajatellut itseään edes kuolemansa lähestyessä.

Vapahtaja opettaa Mariaa ja Marttaa

Jerusalemiin mennessään Jeesus vieraili matkan varrella Martan kotona (ks. Luuk. 10:38). Sillä aikaa kun Martalla ”oli kädet täynnä työtä” (Luuk. 10:40), hänen sisarensa Maria ”asettui istumaan Herran jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettaan” (jae 39). Juutalaisissa yhteisöissä vieraanvaraisuutta pidettiin hyvin tärkeänä, ja näyttää siltä, että Martta yritti emännän roolissaan uutterasti vastata kulttuurin vaatimuksiin.⁹

Vaikka Martta osoitti ihailtavaa omistautumista ja uskoa Vapahtajaan eräässä toisessa tilanteessa (ks. Joh. 11:19–29), täällä hän valitti: ”Herra, etkö lainkaan välitä siitä, että sisareni jättää kaikki työt minun tehtäväkseni? Sano hänelle, että hän auttaisi minua.” (Luuk. 10:40.) Auttaakseen kirkon jäseniä oppimaan tähän tapaukseen liittyvän tärkeän opetuksen vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista lainasi kerran puhetta, jonka professori Catherine Corman Parry piti Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuudessa:

”Herra ei suinkaan mennyt keittiöön ja käskenyt Marttaa lopettamaan ruoanlaiton ja tulemaan kuuntelemaan. Nähtävästi Hän antoi Martan palvella Häntä haluamallaan tavalla, kunnes tämä arvosteli toisen tekemää palvelusta. – – Juuri Martan *tärkeily* – – sai Herran nuhtelemaan häntä, ei se, että hän hääri ruoanlaitossa.”¹⁰

Martan suurin virhe tässä tapauksessa näyttää olleen se, että hän keskittyi itseensä – silloinkin, kun hän palveli muita. Vapahtaja auttoi Marttaa ymmärtämään, ettei riittä, että pelkästään palvelee Herraa ja lähimmäistään. Meidän täytyy oppia kadottamaan itsemme palvelemalla ja pyrkiä saamaan

selville Herran tahto, niin että Hänen tahtonsa ohjaa meidän halujamme ja vaikuttimiamme samoin kuin tekojamme (ks. Luuk. 9:24; OL 137:9). Opetuslasten tulee voittaa taipumus ajatella ensin itseään. Heidän tulee oppia palvelemaan taivaallista Isää ja Hänen lapsiaan silmämääränään vain Hänen kunniansa (ks. OL 88:67). Myöhemmin, veljensä kuoleman jälkeen, Martha osoitti määrätietoisen uskonsa jättäen ajalliset asiat ja lähtien Vapahtajaa vastaan heti, kun kuuli Hänen tulostaan (ks. Joh. 11:19–20).

Vapahtaja selittää opetuslapsuuden vaatimuksia

Myöhemmin Vapahtajan matkatessa kohti Jerusalemiä eräs mies pyysi: ”Opettaja, sano veljelleni, että hän suostuisi perinnönjakoon” (Luuk. 12:13). Jeesus vastasi viittaamalla miehen ongelman ytimeen: ”Karttakaa tarkoin kaikenlaista ahneutta. Ei kukaan voi rakentaa elämänsä omaisuuden varaan, vaikka sitä olisi kuinka paljon tahansa.” (Luuk. 12:15.) Sen jälkeen Hän esitti vertauksen hullusta rikkaasta miehestä (ks. Luuk. 12:16–21).

Yksi syy, miksi Jumala piti vertauksen rikkaasta miehestä hulluna, oli ehkä miehen itsekkyyks. Kohdassa Luuk. 12:17–19 rikas mies tuntuu rakastavan sanoja *minä* ja *minun* ja puhuu koko ajan vain itsestään paljastaen itsekkyytensä.¹¹ Paitsi että mies oli täynnä itseään, hän ei edes tajunnut rikkauksiensa lähdetä. Hän ei millään tavalla tunnustanut, kuten Vapahtaja teki, että juuri maasta hän sai ”hyvän sadon” (Luuk. 12:16), eikä hän kiittänyt Herraa siitä, että Hän oli luonut maan, jossa hänen satonsa kasvoi. Lopulta mies sai tuomionsa, ei ajallisten elintarvikkeidensa viisaasta varastoinnista vaan siitä, ettei hän ollut valmistautunut hengellisesti tulevaa varten. Mies, ”jolla ei ole aarretta Jumalan luona”

(Luuk. 12:21), menetti lopulta paitsi aarteen, jonka hän oli väliaikaisesti koonnut maan päällä, myös "[aarteen taivaassa], joka ei ehdy" (Luuk. 12:33). Hänen elämässään tekemänsä valinnat jättivät hänet rutiköyhäksi iankaikkisuudessa.

Päinvastoin kuin hullu rikas mies, joka haali aineellista omaisuutta ennen odottamatonta kuolemaansa, Jeesus kulki tarkoituksella kohti kuolemaansa antaen tietoisesti Jumalalle kaiken, mitä Hänellä oli ja mikä Hän oli – myös oman henkensä ja tahtonsa viimeistä piirtoa myöten (ks. Luuk. 22:42; Moosia 15:7). Hän julisti: "Mutta minut on kas-teella kastettava – ja missä ahdistuksessa olenkaan, ennen kuin olen sen läpi käynyt!" (Luuk. 12:50.) Koska Jeesus oli

Marian ja Martan tavoin meidän täytyy oppia kadottamaan itsemme palvelemalla ja pyrkiä saamaan selville Herran tahto.

jo saanut vesikasteen, Hän viittasi tällä sovitukseensa. Pian Hän laskeutuisi kaiken alapuolelle ja Hänen ruumiinsa peityisi verestä ja hiestä, kun Hän kärsisi meidän syntiemme tähden ja kokisi meidän tuskamme ja ahdinkomme.¹²

Myöhemmin, kun jotkut fariseukset varoittivat Jeesusta, että Herodes Antipas halusi surmauttaa Hänet, Vapahtaja vakuutti yksinkertaisesti, että Hän pyrki edelleen joka tilanteessa opettamaan, siunaamaan ja parantamaan muita (ks. Luuk. 13:31–33). Hän viettäisi kuolevaisen elämänsä viimeiset päivät – samoin kuin kaikki aiemmatkin päivät – palvelemalla muita.

Lähestyessään Jerusalemiä Jeesus opasti opetuslapsiaan laskemaan opetuslapsuuden hinnan – harkitsemaan tarkkaan päätöstään seurata Häntä (ks. Luuk. 14:25–28). Hän ei yrittänyt kaunistella sitä vaikeaa todellisuutta, jonka he joutuisivat kohtaamaan, jos he jatkaisivat Hänen opetuslapsinaan. Sen sijaan Hän julisti lujasti: "Yksikään teistä ei voi olla minun opetuslapseni, ellei hän luovu kaikesta, mitä

hänellä on" (Luuk. 14:33). Kuitenkin Vapahtaja on myös luvannut, että kun me kadotamme itsemme opetuslapsuuden matkalla, me saamme sen tilalle hyvin paljon muuta (ks. Luuk. 9:24). Niihin siunauksiin, jotka Hän on luvannut opetuslapsilleen, kuuluvat rauha tässä maailmassa ja iankaikkinen elämä tulevassa maailmassa (ks. OL 59:23).

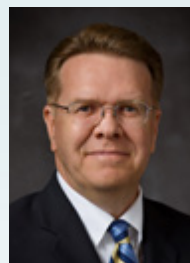
Vaikka meillä ei olekaan tilaisuutta kulkea Jeesuksen Kristuksen rinnalla kohti Jerusalemiä, voimme osoittaa halumme jäljitellä tuota matkaa omassa elämässämme. Se, että muistamme Vapahtajan halun tehdä uhrauksia ja palvella taivaallisen Isän halun mukaan, voi antaa meille voimia mennä ja tehdä samoin (ks. Luuk. 10:37). ■

VIITTEET

1. Ks. A. B. Bruce, *The Training of the Twelve*, 1971, s. 240.
2. Vapahtajan kärsimyksen ja kuolemaan liittyviä verhoituja viittauksia, jotka on mainittu aiemmissa yhteyksissä Hänen palvelutehtävänsä aikana: Matt. 9:15; 16:4; Joh. 2:19; 3:14.
3. Ks. James E. Talmage, *Jeesus Kristus*, 1986, s. 264.
4. Ks. *Jeesus Kristus*, s. 261.
5. Päinvastoin kuin Markus ja Matteus, jotka vain lyhyesti mainitsevat Vapahtajan viimeisen kuolevaisuudessa tekemän matkan Galileasta Jerusalemiin (ks. Matt. 19:1–2; Mark 10:1), Luukas kiinnittää tähän matkaan paljon huomiota (ks. Luuk. 9:51–53; 13:22, 34; 17:11; 18:31; 19:11). Johanneksen evankeliumi on sisällöltään varsin erilainen kuin synoptiset Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan evankeliumit. Siinä ei mainita Vapahtajan viimeistä lähtöä Galileasta Jerusalemiin.
6. Jeffrey R. Holland, "Epämukava Messias", *Valkeus*, maaliskuu 1989, s. 19.
7. Vanhempien kunnioittaminen oli hyvin tärkeää juutalaisessa kulttuurissa. Siihen kuului velvollisuus järjestää heille kunnolliset hautajaiset. Valmistettuaan ruumiin hautausta varten ja laitettuaan sen hautakammioon perheenjäsenet tavallisesti palasivat paikalle vuoden kuluttua. He asettivat luut ossuaariin, kiviseen kirstuun, joka jätettiin ikään kuin toisten hautajaisten jälkeen hautakammioon yhdessä muiden kuolleiden omaisten jäännösten kanssa. (Ks. Richard Neitzel Holzapfel, Eric D. Huntsman ja Thomas A. Wayment, *Jesus Christ and the World of the New Testament*, 2006, s. 78–79.) Mikäli kyseinen opetuslapsi puhui näistä toisista hautajaisista eikä kiireellisestä tarpeesta huolehtia vastikään kuolleen isänsä ruumiista, niin hänen pyyntönsä osoitti halua pitää kulttuuriin kuuluvaa perinnettä tärkeämpänä kuin ainutlaatuisia tilaisuutta kulkea Jumalan Pojan vierellä Jerusalemiin ja kuulla Hänen opetuksiaan.
8. Kristuksen aikoina juutalaisten ja samarialaisten välillä vallitsi suuri vihamielisyys. Tavallisesti nämä kaksi ryhmää välttivät kanssakäymistä toistensa kanssa. Tässä tilanteessa samarialaiset ilmeisesti jättivät Jeesuksen ja Hänen opetuslapsensa ilman tavanmukaisia vieraanvaraisuuden osoituksia, kuten ruokaa ja majapaikkaa. (Ks. Richard Neitzel Holzapfel ja Thomas A. Wayment, *Making Sense of the New Testament*, 2010, s. 140; Ralph Gower, *The New Manners and Customs of Bible Times*, 1987, s. 241–242.)
9. Ks. *New Manners and Customs of Bible Times*, s. 244–245; Fred H. Wight, *Manners and Customs of Bible Lands*, 1953, s. 69–77.
10. Julkaisussa Dallin H. Oaks, "Judge Not' and Judging", *Ensign*, elokuu 1999, s.12–13, kursivointi lisätty.
11. Ks. Jay A. Parry ja Donald W. Parry, *Understanding the Parables of Jesus Christ*, 2006, s. 122.
12. Ks. Luuk. 22:44; Alma 7:11–13; OL 19:18; 88:6.

IHMISTEN.. kalastajia

**Vanhin
Scott D. Whiting**
seitsemänkymmen-
nen koorumista

*Kaikki, jotka ovat ottaneet vastaan tehtävän
johtaa kirkossa, ovat ottaneet vastaan Vapahtajan
kutsun tulla ihmisten kalastajiksi.*

Kasvattaessamme nuorta perhettämme Havaijissa vaimoni ja minä olimme kiitollisia hienoista myöhempien aikojen pyhistä, jotka olivat apunamme. Nuo rakkaat jäsenet ottivat meidät avosylin vastaan ja kohtelivat meitä kuin omia sukulaisiaan. Monta kertaa seurakunnan miehet ottivat nuoren poikamme mukaan kalastusretkilleen. Näillä retkillä ei käytetty veneitä vaan pikemminkin muinaisia, varhaisten havaijilaisten kehittämää kalastusmenetelmiä.

Yhdessä noista menetelmistä taitava kalastaja tahteli ja laskosti huolellisesti pyöreän verkon, jonka reunoilla oli painot. Sen jälkeen hän kantoi verkon varovasti kallioisella merenrannalla sijaitsevaan paikkaan, kirkasvetisen kohdan yläpuolelle. Nähdessään kalojen uivan paikalle hän heitti verkon veteen hyvin taitavasti ja tarkalleen oikealla hetkellä. Verkko avautui täyteen kokoonsa ja laskeutui suurena ympyränä alla olevaan veteen. Se upposi nopeasti pohjaan asti ja vangitsi kalat alleen. Vaikka sellaisen kalastajan taito tekeekin vaihtuksen,

hän on heti valmis myöntämään, että ilman puhdasta, paikattua ja kunnossa olevaa verkkoa hänen ponnistelunsa olisi turhaa. Kokoneet kalastajat tietävät, että heidän onnistumisensa riippuu heidän kalastusverkkojensa eheydestä ja ettei tehokas, tuloksekas kalastaminen voi alkaa ennen kuin verkot on tarkastettu ja selvitetty.

Huomaamme, että alkuperäiset apostolit ymmärsivät tämän periaatteen. Monet heistä olivat ammatiltaan kalastajia. Tutustumme noihin kalastajiin Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan evankeliumin ensimmäisissä luvuissa. Tavatessaan tulevan Mestarinsa ensimmäisen kerran he ovat heittelemässä, selvittelemässä tai huuhtomassa verkkojaan (ks. Matt. 4:18, 21; Mark. 1:16, 19; Luuk. 5:2). Nuo miehet ruokkivat oman perheensä ja muiden perheitä ahkeroimalla päivittäin kalaa saalistaen. Heidän menestyksensä ja heidän perheensä olivat riippuvaisia heidän valmisteluistaan ja taidostaan sekä heidän verkkojensa eheydestä.

Kun Jeesus sanoi heille: ”Lähtekää minun mukaani. Minä teen teistä ihmisten kalastajia”, ”he jättivät heti verkonsa” ja ”jättäen kaiken lähtivät seuraamaan Jeesusta” (Matt. 4:19, 20; Luuk. 5:11; ks. myös Mark. 1:17–18).

Olen ajatellut tätä esimerkkiä monta kertaa, kun olen miettinyt, että kirkon johdossa olevat henkilöt ovat vastaanottaneet kutsuun seurata Herraa samanlaisella uskolla. Samoin kuin muinaista kirkkoa, myös Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa johtavat profeetat ja apostolit, jotka ovat jättäneet verkkonsa ja suurella vaivalla hankitut ammattinsa ja kehittäneet itsessään uusia taitoja voidakseen palvella ja seurata Mestaria.

Ihmisten johtaja

Mitä ”ihmisten kalastajaksi” tuleminen tarkoittaa? Yksinkertaisessa kutsussaan varhaisille apostoleille Vapahtaja aloitti tavan, josta tuli sittemmin Hänen tavanomainen ja voimallinen tapansa opettaa – vertauskuvin opettamisen. Hän tiesi, että ne, jotka oli kutsuttu seuraamaan Häntä, ymmärtäisivät jollakin tavalla, mitä Hän tarkoitti puhuesaan ”ihmisten kalastajista”.

Presidentti Harold B. Lee (1899–1973) on opettanut: ”Se, että teistä tulee ’ihmisten kalastajia’, on vain toinen tapa sanoa, että teistä tulee ’ihmisten johtajia’. Nykykielellä me sanoisimme: ’Jos te pidätte minun käskyni, teen teistä ihmisten johtajia.’”¹

Ihmisten johtaja on henkilö, joka on kutsuttu auttamaan toisia, jotta heistä tulisi Kristuksen tosi seuraajia (ks. Moroni 7:48). *Käsikirjassa 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa* sanotaan: ”Niin tehdäkseen johtohenkilöt pyrkivät ensin olemaan Vapahtajan uskollisia opetuslapsia eläen joka päivä siten, että voivat palata asumaan Jumalan luokse. Silloin he voivat auttaa muita kehittämään vahvan todistuksen ja pääsemään lähemmäksi taivaallista Isää ja Jeesusta Kristusta.”²

Kaikki, jotka ovat ottaneet vastaan tehtävän johtaa kirkossa, ovat ottaneet vastaan Vapahtajan kutsun tulla ihmisten kalastajiksi.

Verkkoja ja neuvostoja

Kirkon korkeimmasta johtamisen tasosta Aaronin pappeuden koorumin ja

Nuorten Naisten luokan johtokuntiin asti johtohenkilöt on järjestetty neuvostoiksi. Johtohenkilöitä opetetaan valmistautumaan hengellisesti, osallistumaan täysipainoisesti neuvostoihin, palvelemaan toisia, opettamaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ja johtamaan pappeus- tai apujärjestöä kirkossa. Sen lisäksi heidän tulee vahvistaa ykseyttä ja sopusointua kirkossa, valmistaa muita johtohenkilöiksi ja opettajiksi, delegoida vastuuta ja varmistaa tilivelvollisuus.³

Aivan kuten varhaiset apostolit sovelsivat tietojään kalastuksesta tullakseen ihmisten kalastajiksi, mekin voimme kirkon neuvostoissa soveltaa heidän verkoilla kalastamisen periaatteitaan. Verkon tavoin nämä neuvostot on järjestetty ja valmistettu kokoamaan taivaallisen Isän lapsia – kukin neuvoston jäsen toimii tärkeänä ja olennaisena lankana verkossa. Samalla tavoin kuin verkko, joka on tehokas vain silloin kun se on hyvässä kunnossa, myös neuvostomme menettävät tehoaan, kun neuvoston jäsenet eivät ole järjestäytyneitä ja määrätietoisia tai he eivät toimi niin kuin heidän pitäisi.

Neuvostojen johtohenkilöt seuraavat muinaisten kalastaja-apostolien esimerkkiä tarkastamalla ja korjaamalla näitä ”verkkoja” säännöllisesti. Neuvostojen johtohenkilöt tekevät sen järjestämällä säännöllistä koulutusta, johtamalla neuvoston kokouksia, antamalla oikea-aikaista ja asianmukaista palautetta neuvoston jäsenille sekä tarjoamalla rakkautta, kannustusta ja kehuja. Mikään ei korvaa asianmukaisesti toimivien neuvostojen tehokasta voimaa ja kokoamiskykyä.

Seurakuntaneuvosto

Ehkäpä neuvosto, jolla on kaikkein suurin mahdollisuus vaikuttaa kirkon yksittäisiin jäseniin, on seurakuntaneuvosto. Tässä neuvostossa palvelevat miehet ja naiset on todella kutsuttu ihmisten kalastajiksi. Heillä on vastuu johdattaa pelastuksen työtä seurakunnassa piispan alaisuudessa. He asuvat ja palvelevat oman seurakuntansa alueella, jossa he voivat tuntea ihmiset, joita heidät on kutsuttu johtamaan, ja olla tekemisissä heidän kanssaan.

”Seurakuntaneuvoston jäsenet pyrkivät auttamaan yksilöitä vahvistamaan todistusta, saamaan pelastavat toimitukset, pitämään liitot ja tulemaan Jeesuksen Kristuksen omistautuneiksi seuraajiksi (ks. Moroni 6:4–5). Kaikilla seurakuntaneuvoston jäsenillä on yleinen vastuu seurakunnan jäsenten hyvinvoinnista.”⁴

Seurakuntaneuvostojen jäsenillä on keskeinen rooli pelastuksen työn jouduttamisessa. Kun seurakuntaneuvosto ei toimi niin kuin sen pitäisi, työ hidastuu. ”Verkon” kyky koota ihmisiä menettää tehonsa, ja neuvoston ponnistelut tuottavat vaatimattomia tuloksia. Mutta kun seurakuntaneuvosto on järjestynyt ja keskittynyt vahvistamaan yksittäisiä ihmisiä ja perheitä, tulokset voivat olla hämmästyttäviä.

Tunnen erään seurakunnan, jolla oli ongelmia tehotoman seurakuntaneuvoston vuoksi. Piispalla oli vaikeuksia omaksua *Käsikirjassa 2* olevia ohjeita, koska hän oli tottunut tapoihinsa ja piti vanhoista toimintamalleistaan. Kuitenkin kun rakastava vaarnanjohtaja jaksoi neuvoa ja kouluttaa tätä piispaa, tämän sydän pehmeni, hän teki parannuksen ja alkoi tosissaan järjestää seurakuntaneuvostoa ohjeiden mukaisesti. Hän katseli osoitteessa lds.org olevia koulutusvideoita, luki *Käsikirja 2:n* osiot 4 ja 5 ja toimi oppimansa mukaan.

Seurakuntaneuvoston jäsenet omaksuivat muutokset nopeasti, ja heidän päälleen laskeutui rakkauden ja ykseyden henki, kun he keskittyivät vahvistamaan yksittäisiä henkilöitä ja perheitä. Jokaisessa kokouksessa he puhuivat pitkään tutkijoista, uusista käännyttämisistä, vähemmän aktiivisista tai apua tarvitsevista jäsenistä. Heidän sydämensä kääntyi noiden veljien ja sisarten puoleen, ja alkoi tapahtua ihmeitä.

Piispa raportoi, että miltei välittömästi sen jälkeen, kun seurakuntaneuvostossa oli tehty nämä muutokset, aiemmin tuntemattomia vähemmän aktiivisia jäseniä alkoi käydä

LIITY JOUKKoihin

”Palvelutyössään Mestari kehotti kalastajia Galileassa jättämään verkonsa ja seuraamaan Häntä sanoen: ’Minä teen teistä ihmisten kalastajia.’ Liittykäämme mekin ihmisten kalastajien joukkoihin, jotta voisimme antaa kaikkea sitä apua, johon kykenemme.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Tehtävämme on pelastaa”, *Liahona*, lokakuu 2013, s. 4.

kirkossa. Nuo jäsenet kertoivat yhtäkkiä tunteneensa innoitusta palata kirkon piiriin. He sanoivat saaneensa selkeän ja vakuuttavan tunteen, että heidän täytyisi jälleen tulla pyhien pariin. He tiesivät, että heitä rakastettaisiin ja että he tarvitsivat jäsenten tarjoamaa tukea.

Piispa kertoi minulle olevansa varma siitä, että taivaallinen Isä odotti hänen vain noudattavan saamiaan neuvoja ja järjestävän seurakuntaneuvoston ohjeiden mukaan, ennen kuin Hän laittaisi näiden vähemmän aktiivisten jäsenten sydämeen ja mieleen halun tulla jälleen aktiivisiksi kirkossa. Piispa ymmärsi, että hänen täytyi luoda näiden jäsenten tarvitsema rakastava ja huolehtiva ympäristö, ennen kuin Henki johdattaisi heidät takaisin. Hänen sanansa tuovat mieleeni kalastaja Pieterin kokemuksen:

”Jeesus astui toiseen veneistä ja pyysi Simonia, jonka vene se oli, soutamaan rannasta vähän ulommaksi. Sitten hän opetti kansaa veneessä istuen.

Lopetettuaan puheensa Jeesus sanoi Simonille: ’Souda vene syvään veteen, laskekaa sinne verkkonne.’

Tähän Simon vastasi: ’Opettaja, me olemme jo tehneet työtä koko yön emmekä ole saaneet mitään. Mutta lasken vielä verkot, kun sinä niin käsket.’

Näin he tekivät ja saivat saarretuksi niin suuren kalaparven, että heidän verkkonsa repeilivät.” (Luuk. 5:3–6.)

Kun kuuntelemme ja noudatamme nykyajan profeettojen, näkijöiden ja ilmoituksensaajien – todellisten ”ihmisten kalastajien” – meille antamia neuvoja ja kun tarkastamme ja korjaamme verkkojamme palvellessamme, meidän kykymme jouduttaa pelastuksen työtä kasvaa suuresti ja meistä tulee välineitä taivaallisen Isän käsissä Hänen lastensa kokoamiseksi. ■

VIITTEET

1. Harold B. Lee, julkaisussa Conference Report, lokakuu 1960, s. 15.

2. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 3.1.
3. Ks. *Käsikirja 2*, 3.2.1–5; 3.3.2–4.
4. *Käsikirja 2*, 4.4.

PERSIKKANI RÄJÄHTIVÄT

Luulin olevani täydellinen vanhempi – kunnes sain lapsia.

Vanhemmuus on ollut minulle metallinpuhdistajan tuli. Heikkouteni näyttävät tulevan esiin silloin kun stressaannun, minulla on univelkaa, olen huolissani tai harmistunut. Tietysti vanhemmuuden siunaukset hyvittävät nuo hetket, mutta olen huomannut kiivaan luonteeni. On nöyryyttävää myöntää se, mutta minulla oli tapana huutaa tai heitellä tavaroita saadakseni lasteni huomion.

Kerran toisensa jälkeen päätin olla menettämättä malttiani, mutta menetin sen silti aina kun stressaannuin. Täivaallinen Isä tiesi, että tarvitsin avukseni jonkin dramaattisen tapahtuman.

Eräänä iltana, kun olin viettänyt pitkän päivän persikoita purkittaen, laitoin viimeisen erän valmiiksi ja päätin ottaa pienet torkut. Olin varma, että heräisin ajoissa ottamaan purkit höyrykeittimestä.

En herännytkään.

Mieheni Quinn ja minä heräsimme hätkähtäen räjähtävien lasipurkkien aiheuttamaan ääneen. Juoksin keittiöön ja näin lasinsirpaleita ja tahmaista persikkaa huoneen jokaisella pinnalla. Nähtävästi höyrykeittimen vesi oli haihtunut, kuumuus ja paine olivat kohonneet korkeuksiin, höyrykeittimen kansi oli lentänyt pois ja kuusi seitsemästä persikkapurkista oli räjähtänyt.

”Taidan siivota tämän aamulla”, minä sanoin.

Huono ajatus.

Aamuun mennessä kuuma persikkatöhnä oli jähmettynyt koviksi, lasinsiruja sisältäviksi möykyiksi joka puolelle

keittiötä ja ruokasalia. Jähmettyneet persikkalasinokareet olivat löytäneet tiensä jopa keittiötason päällä olevien kodinkoneiden taakse ja joka ikiseen pikku soppeen, kuten jääkaapin taakse.

Siivoamiseen kului tunteja. Minun täytyi kostuttaa lasinsiruja täynnä olevia möykkyjä märillä paperipyyhkeillä ja sen jälkeen yrittää pyyhkiä möykyt pois viiltämättä itseäni.

Siivotessani kuulin tutun äänen kuiskaavan itselleni: ”Mary, kun sinun

kiukkusi räjähtää näiden purkkien tavoin, et voi helposti korjata tilannetta. Et näe, missä määrin ja millä tavoin suuttumuksesi satuttaa lapsiasi ja muita. Tämän sotkun tavoin sellainen satuttaminen jähmettyy nopeasti, ja se on tuskallista.”

Yhtäkkiä siivoaminen sai uuden merkityksen. Opetus oli voimallinen. Minun suuttumukseni jälkeenkään ei voinut olla mitään pikasiivousta. Vielä viikkoja myöhemmin löysin yhä

Juoksin keittiöön ja näin lasinsirpaleita ja tahmaista persikkaa huoneen jokaisella pinnalla.

OLIMMEKO TEHNEET OIKEIN?

pieniä, kivikovia ja lasinsiruja sisältäviä persikkamöykkyjä.

Rukoilen, että jonakin päivänä kärsivällisyydestäni tulee vahvuus, joka vastaa suuruudeltaan aiempaa heikkouttani. Sillä välin olen kiitollinen, että Herran sovitus auttaa minua hilitsemään paremmin kiukkuani, jotta voin säästää rakkaimpiani enemmiltä räjähtävän suuttumuksen aiheuttamilta sotkuilta. ■

Mary Biesinger, Utah, USA

Olin tunnettu toimittaja ja olin kirjoittanut artikkeleita arvostettuihin aikakaus- ja sanomalehtiin Limassa Perussa, mutta elämäntapani – kaukana Jumalasta – piinasi minua päivä päivältä enemmän. Sen vuoksi otin vastaan työn erään lehden oikolukijana Ventanillan piirikunnassa, joka sijaitti kaukana kodistani. Yritin todella kovasti päästä eroon silloisesta ystäväpiiristäni. Ventanillassa tunsin sydämesäni, että elämäni muuttuisi.

Kävin silloin tällöin kirkossa tyttöystäväni María Cristinan kanssa, jolloin kaksi hyvää, sitkeää lähetyssaarnaajaa taivuttelivat minut kysymään taivaalliselta Isältä rukouksessa, onko kirkko tosi. Tein niin, ja koin jotakin sanoin kuvaaamatonta. En ollut koskaan tuntenut Henkeä niin voimakkaana kuin tuona unohtumattomana päivänä.

Pian avioliiton solmimisen ja kasteen jälkeen María Cristina ja minä vuokrasimme Ventanillasta pienen, epämuokavan huoneen. Tein lujasti töitä, joten etenin oikolukijasta yhtiön aikakaus- ja sanomalehden päätoimittajaksi. En ollut koskaan aiemmin toiminut päätoimittajana, joten olin iloinen asemastani. Asiat kuitenkin muuttuivat, kun julkaisumme alkoivat madaltaa tasoaan ja julkaista moraalisesti kyseenalaista aineistoa. Nämä johtajiemme määräämät muutokset olivat kirkon periaatteiden ja arvojen vastaisia.

Olin aina halunnut olla päätoimittaja, mutta tunsin oloni epämuokavaksi

niissä olosuhteissa. Piispamme muistutti, että jos toimisimme taivaallisen Isämme tahdon mukaan, Hän siunaisi meitä. Kun vaimoni ja minä pohdimme asiaa ja rukoilimme siitä, saimme innoitusta, että minun tulisi lähteä työpaikastani.

Joitakin päiviä myöhemmin aloin stressaantua ja miettiä, olinko tehnyt oikein. Irtisanoutumiseni jälkeen olin lähettänyt ansioluetteloni useampaan yhtiöön, mutta mitään ei ollut kuulunut. María Cristina ehdotti, että rukoilisimme jälleen, ja teimme niin. Me rukoilimme, että kaikki kääntyisi parhain päin ja että emme menettäisi uskoamme, vaikka laskuja alkoikin kasaantua.

Muutaman tunnin kuluttua vaimoni kannusti minua soittamaan yhteen yhtiöistä. Soitin sinne, vaikkakin vähän epäuskoisena. Hämmästyin suuresti, kun heidän virkailijansa sanoi aikoneensa juuri soittaa minulle. Hän halusi tietää, voisinko aloittaa työn seuraavana päivänä!

Itkimme ilosta. Taivaallinen Isämme oli vastannut rukouksiimme.

Meidän täytyi jättää seurakuntamme ja monta hyvää ystävää uuden työpaikkani vuoksi, mutta kun lähdimme sieltä, meillä oli entistä vahvempi todistus. Nyt minulla on kunniallinen työpaikka ja hyvä palkka, ja meillä on mukava koti. Ennen kaikkea meitä on siunattu varmuudella siitä, että kun toimmme Jumalan tahdon mukaan, saamme Hänen siunauksensa. ■

Carlos Javier León Ugarte, Lima, Peru

MINÄ RAKASTAN SINUA

Kun lähetyskenttäni vyöhykekonferenssi oli päätymässä, seisoin ulkona ihmettelemässä: ”Mitä ihmettä minä teen täällä vieraassa maassa? Kuinka voin tehdä kaiken, mitä minulta odotetaan?”

Olin Sisiliassa Italiassa vasta toista viikkoa, ja tunsin jo olevani lan-
nistunut. Aikani lähetysaarnajien koulutuskeskuksessa oli tuntunut kuin ihanalta unelta, mutta nyt tunsin riittämättömyydessäni olevani kuin painajaisessa.

”Rakas Isä”, rukoilin, ”halusin olla suurenmoinen lähetysaarnaja. Nyt kun olen täällä, tajuan, ettei minulla ole kykyjä, taitoja eikä älyä tehdä sitä,

mitä varten minut on lähetetty tänne. Luulin osaavani tätä kieltä, mutta jokainen puhuu todella nopeasti, ja kieleni kangertelee yrittäessäni itse sanoa jotakin. En usko, että toverini pitää minusta. Lähetysjohtajani osaa englantia vain vähän. Minulla ei ole ketään, jonka kanssa voisin jutella. Autathan minua.”

Tiesin, että minun täytyi mennä takaisin sisään, mutta viivyin kadulla vielä muutaman minuutin. Äkkiä tunsin kolme nykäisyä takinliepeissäni. Käännyin ympäri ja näin kauniin pikkutytön. Polvistuin hitaasti hänen viereensä tuolla mukulakivikadulla. Hän kietoi käsivartensa kaulani ympärille

ja kuiskasi korvaani: ”*Ti voglio bene.*”

”Mitä sinä sanoit?” vastasin englanniksi tietäen varsin hyvin, ettei hän ymmärtänyt sanojani.

Hän katsoi nimikylttiäni. ”Sorella Domenici”, hän luki, ”ti voglio bene.”

Ymmärsin, mitä nuo sanat tarkoittivat. Ne kuuluivat ensimmäisiin asioihin, mitä olimme oppineet lähetysaarnajina. Nuo sanat kävivät suoraan sieluun. Ne tarkoittivat: ”Minä rakastan sinua.”

Nuo sanat olivat juuri ne, jotka minun tarvitsi kuulla sillä hetkellä. Vapahtaja oli lähettänyt erityisen sanansaattajan tuomaan ne minulle. Saatoin tytön sisään.

”Hän on varmaan jonkun jäsenen lapsi”, ajattelin. Kiertelin ympäriinsä lähetysaarnajajoukkojen välissä toivoen, että tytön äiti huomaisi hänet.

Kun löysin toverini, kysyin: ”Oletko nähnyt tätä tyttöä aikaisemmin?”

”Mitä tyttöä?” hän kysyi hämmentyneenä.

Katsahdin vierelleni. Tyttö oli poissa.

Seisoin rakennuksen ovella ja vilkuilin autiota katua kumpaankin suuntaan. Pohdiskellessani asiaa kuului sielussani kuiskaus, jonka sekä kuulin että tunsin sisimmässäni: ”Sorella Domenici, ti voglio bene.”

En tiennyt, kuka tuo tyttö oli, mutta tiesin Vapahtajan rakastavan minua. ■
Natalee T. Frstrup, Utah, USA

Käännyin ympäri ja näin kauniin pikkutytön. Polvistuin hitaasti hänen viereensä tuolla mukulakivikadulla.

Seuraavana
iltapäivänä
tunsin innoitusta
viedä valmistamaani
päivällistä sisar
Morganille ja
hänen miehelleen
heidän hääpäivänsä
kunniaksi.

OLIKO VALMISTAMANI ATERIA LIIAN VAATIMATON?

Olin pari vuotta naapurini ja ystäväni sisar Morganin kotikäynti-opettajana. Hän oli kymmeniä vuosia minua vanhempi, joten opin hänen opetuksistaan ja elämästään yhtä paljon kuin mitä hän oppi minulta esittäessäni kotikäyntisanomia.

Kun olin sisar Morganin kotikäynti-opettajana, hänellä todettiin syöpä. Ihailin sitä, kuinka urhoollisesti hän kesti hoitonsa ja kuinka hänellä oli miltei aina hymy kasvoillaan.

Eräällä vierailullani hän mainitsi, että seuraavana päivänä on hänen hääpäivänsä. Pian keskustelumme siirtyi toisiin aiheisiin, ja vierailuni hänen luonaan päättyi.

Seuraavana iltapäivänä tunsin innoitusta viedä valmistamaani päivällistä sisar Morganille ja hänen miehelleen heidän hääpäivänsä kunniaksi. Ensin en välittänyt saamastani innoituksesta, koska olin valmistamassa tavallista arkiruokaa. Niin vaatimaton ruoka ei varmaankaan sopisi sellaiseen erityiseen tilanteeseen.

Mutta tunsin edelleen innoitusta tehdä niin. Soitin miehelleni työpaikalle toivoen, että hänkin olisi sitä mieltä, että ajatus oli huono. Sen sijaan hän kannusti minua soittamaan sisar Morganille ja kertomaan, että toisin päivällistä.

En kuitenkaan soittanut ystäväleni omien luulojeni ja sen vuoksi, että vaatimaton päivälliseni nolostutti minua. En silti voinut päästä tunteesta, että minun tuli jakaa ateriani heidän kanssaan. Niinpä laitoin ruoan tarjoiluastiaan ja kävelin hermostuneena kadun toiselle puolelle.

Kun saavuin heidän pihalleen, huomasin, että veli ja sisar Morgan olivat nousemassa autoonsa. Kerroin, että toin päivällistä heidän hääpäivänsä kunniaksi ja toivoin, ettei heillä olisi mitään sitä vastaan.

Sisar Morganin kasvoille levisi hymy. Hän selitti, että he olivat päättäneet tyytyä juhlimaan hääpäivänsä paikallisessa pikaruokapaikassa, koska hän ei syöpähoitonsa vuoksi jaksanut valmistaa ruokaa eikä mennä minnekään

muualle. Hän näytti helpottuneelta, kun sai jäädä kotinsa syömään päivällistä.

Helpotuksen ja onnen tunne pyyhkäisi ylitseni, kun he ottivat vastaan valmistamani vaatimattoman aterian.

Vain pari kuukautta myöhemmin, juuri kun sisar Morgan oli päässyt syöpähoidoistaan, hänen rakas aviomiehensä kuoli äkilliseen sairauteen. Heidän hääpäivänsä vain muutama viikko aiemmin jäi heidän viimeiseksi.

Sinä kesänä opin todella paljon siitä, kuinka kuunnella Hengen hiljaista, vienoa ääntä toisten palvelemiseksi. Se palvelu, jota meitä pyydetään tekemään – tai johon saamme innoitusta – voi meidän mielestämme olla epämukavaa, hankalaa tai liian vaatimatonta, mutta se voi olla juuri sitä, mitä tarvitaan. Sain tästä kokemuksesta rohkeutta palvella missä tahansa tehtävässä, jossa Herra tarvitsee minua, ja se vahvisti uskoani tehdä se, mikä on ”enkelten tehtävä” (”Me sisaret yhdessä”, *MAP-lauluja*, 194). ■
Jennifer Klingonsmith, Utah, USA

LUOTA HERRAN ANTAMAAN varmuuteen

Meitä ei ehkä aina vapauteta koettelemuksistamme, mutta kun pyrimme saamaan Herran antaman varmuuden, voimme tietää, että kaikki on hyvin vaikeinakin aikoina.

Mindy Anne Leavitt

kirkon lehdet

stuin temppelin selestisessä huoneessa ja mietiskelin, mihin suuntaan elämäni oli menossa – todellakin kauas siitä, mitä olin suunnitellut. Monien nuorten aikuisten tavoin ajatukseni olivat täynnä huolia: Kuinka tasapainoilisin hyvien arvosanojen ja seuraelämän välillä? Lähtisinkö työpaikastani? Hankkisinko toisenkin

työpaikan? Kuinka voisin säästää rahaa, kun minulla ei edes ollut sitä? Miksi en ollut vielä naimisissa? Luetelo jatkui jatkumistaan tuskallisuuteen asti. Olin mennyt temppeliin etsimään lohtua, rukoilemaan varmuutta siitä, että elämäni oli taivaallisen Isän käsissä. ”Tulevatko asiat järjestymään elämässäni?” kysyin. Vastaus tuli mieleeni nopeasti ja varmasti: ”Kaikki on hyvin.”

Sillä hetkellä ymmärsin, että vaikkei elämäni sujunutkaan oman suunnitelmani mukaan, se sujui silti *Hänen* suunnitelmansa mukaan ja Hän oli ohjaksissa. Tuo suloinen varmuus siitä, että Hän on tietoinen minusta ja huolehtii minusta, vaikkei aina poistakaan koettelemuksiani, on kantanut minut yli monien vaikeuksien. Kun alamme ymmärtää, etsiä ja odottaa näitä varmuuden tunteita, voimme tietää, että Herra tukee meitä vaikeuksissa, joita kohdallemme tulee.

Varmuus vapautuksesta

Välitön vapautus koettelemuksistamme ei ilmeisesti aina ole Herran

vastaus pyyntöihimme. Sen sijaan Hän saattaa siunata meitä korvaamattomilla varmuuden hetkillä, jotka saamme henkilökohtaisen ilmoituksen kautta – varmuudella siitä, että Hän ohjaa elämäämme ja tulee vapauttamaan meidät koettelemuksistamme. Nämä varmuuden tunteet eivät ehkä vapauta meitä koettelemuksistamme, mutta ne saattavat antaa meille tarvitsemaamme voimaa vapautua itse, vaikka tuo vapautus olisikin vain Pyhän Hengen lohdu-tusta. Olen huomannut monia pyhien kirjoitusten esimerkkejä siitä, kuinka Herra antaa usein varmuuden tunteen ennen vapautusta.

Helamanin johtaessa 2 060:tä nuorta soturia ja muita nefiläisjoukkoja he saivat kokea Herran antaman varmuuden. Odotettuaan muonavaroja ja vahvistusjoukkoja kuukausien ajan he olivat nälkiintymisen partaalla, kun heidän luokseen saapui pieni joukko miehiä, jotka toivat ruokaa mukanaan. Peläten, ettei tämä vähäinen lisä heidän joukkoihinsa ollut tarpeeksi, he kääntyivät lopulta Herran puoleen

ja ”vuodattivat sielunsa] rukouksessa Jumalalle, jotta hän vahvistaisi [heitä] ja pelastaisi [heidät vihollistensa] käsistä”. Helaman kertoo, että heidän rukoilutuaan ”Herra, meidän Jumalamme, siunasi meitä varmuudella siitä, että hän pelastaisi meidät, niin, siten että hän puhui rauhaa meidän sielullemme ja soi meille suuren uskon ja sai meidät toivomaan pelastumistamme hänessä.” (Alma 58:10–11.) Tämä varmuuden tunne antoi Helamanille ja hänen sotureilleen voimaa kestää ja voittaa vihollisensa.

Myös Joseph Smith sai Herran antaman varmuuden ollessaan vangittuna Libertyn vankilassa. Kun hän rukoili hartaasti, hänelle sanottiin:

”Poikani, rauha olkoon sielullesi; vastoinkäymisesi ja ahdinkosi kestävät vain pienen hetken,

ja sitten, jos kestät ne hyvin, Jumala korottaa sinut korkeuteen; sinä voitat kaikki vihollisesi” (OL 121:7–8).

Tämä varmuus antoi Josephille rohkeutta ja voimaa jatkaa lähes lamaanuttavissa koettelemuksissa.

Näissä ja monissa muissa esimerkeissä (ks. esim. Moosia 24:8–16) Herra ei vain vapauttanut uskollisia koettelemuksista saman tien. Sen sijaan Hän antoi heille *varmuuden* siitä, että Hän *vapauttaisi* heidät Hänen omana aikanaan. Lainatakseni kahdentoista apostolin kooruissa palvelevan vanhin Richard G. Scottin sanoja, nämä varmuuden tunteet ovat kuin ”hengellisen valon lähteitä”, joita taivaallinen Isä asettaa tiellemme ”kirkastamaan [matkaamme]”.¹ Joskus tuo varmuuden tunne on kaikki, mitä me tarvitsemme kestääksemme

VARMUUS HÄNEN VOIMASTAAN

”Me kaikki joudumme kohtaamaan vastoinkäymisiä.

— Kun meidän täytyy ahdingon keskellä odottaa Vapahtajan lupaamaa apua, meitä lohduttaa se, että Hän tietää omasta kokemuksestaan, kuinka Hän voi parantaa meidät ja auttaa meitä. Mormonin kirja antaa meille varman vakuutuksen Hänen voimastaan lohduttaa. Ja usko siihen voimaan antaa meille kärsivällisyyttä, kun me rukoilemme, teemme työtä ja odotamme apua.

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Vastoinkäymiset”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 23–24.

koettelemuksissamme – ja tiedämme, että lopulta saamme vapautuksen.

Varmuuden tunteen etsimistä

Elämä on rankkaa. On aikoja, jolloin asetamme asioita kyseenalaisiksi, jolloin meiltä puuttuu luottamusta itseemme ja kykyihimme voittaa vastoinkäymiset, jolloin menetämme toivomme. Usein voi tuntua siltä, etteivät koettelemuksemme koskaan lopu. Ja vaikka jotkin varmuuden tunteet tulevat ilman omia ponnistelujamme, useimmiten meidän täytyy etsiä sitä varmuuden tunnetta, joka kertoo

meille, että saamme vapautuksen koettelemuksistamme.

Herran antama varmuus tulee usein lausuttuna Hänen palvelijoidensa äänellä. Näitä palvelijoita ovat kirkon paikalliset johtohenkilöt, instituutin ja pyhäkoulun opettajat ja erityisesti Hänen profeettansa ja apostolinsa. Carol F. McConkie, ensimmäinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa, on muistuttanut meitä siitä, että ”heidän sanoissaan me kuulemme Herran äänen ja tunnemme Vapahtajan rakkauden”².

Näitä varmuuden tunteita tulee myös Hengen äänen välityksellä, kun olemme vilpittömästi yhteydessä taivaalliseen Isään hartaasti rukoillen, kun lueimme ja pohdimme pyhiä kirjoituksia, kun käymme temppeleissä ja kirkon kokouksissa, kun palvelemme toisia ja yritämme tehdä sen, mikä on oikein. Lyhyesti sanottuna Herran antama varmuus tulee, kun me käännymme Hänen puoleensa vilpittömästi ja koko sydämeistämme (ks. 5. Moos. 4:29) ja noudatamme Hänen käskyjään.

Helaman ja hänen sotajoukkonsa saivat varmuuden monien vilpittömien rukousten jälkeen; Joseph Smith sai varmuuden rukoiltuaan ja pohdittuaan asioita. Kummassakin tapauksessa Herra koetteli heidän kärsivällisyyttään ja uskoaan ennen kuin antoi varmuuden – se on hyvä muistutus siitä, että koettelemusten aikana meidän tulee pitää kiinni uskostamme ja olla kärsivällisiä.

Varmuuden tunteen odottamista

Aivan kuten muulloinkin, kun kärsivällisyyttämme koetellaan,

Herran antama varmuus ei ehkä tule sillä tavalla kuin odotamme ja silloin kun odotamme. Meidän täytyy ehkä rukoilla, jotta meillä olisi silmät, joilla nähdä (ks. Hes. 12:2) Herran käden jälki ja Hänen antamansa varmuus omassa elämässämme. Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista on puhunut siitä, kuinka Herran lempeisiin armo-tekoihin voi kuulua näitä varmuuden tunteita, ja hän sanoi, että ne ”eivät tapahdu umpimähkään tai pelkästään sattumanvaraisesti. Uskollisuus ja kuuliaisuus suovat meille mahdollisuuden saada osaksemme näitä tärkeitä lahjoja, ja usein Herran ajoitus auttaa meitä huomaamaan ne.”³

Usein, kun odotamme joko vapautusta tai varmuutta vapautuksesta, odottaminen vaatii enemmän kärsivällisyyttä kuin mitä luulemme omistavamme. Meidän on ehkä kohdattava vakavia koettelemuksia ennen kuin saamme minkäänlaista varmuuden tunnetta. Kuten vanhin Scott on selittänyt, Herralta tulevat ”hengellisen valon [lähteet] – – ilmaantuvat usein suurinten koettelemusten jälkeen

todistuksena kaikkietävän Isän myötätunnosta ja rakkaudesta. Ne osoittavat tien suurempaan onneen ja laajempaan ymmärrykseen ja vahvistavat [pääöstämme] hyväksyä Hänen tahtonsa ja olla sille kuuliainen.”⁴ Jos me pysymme uskollisina ja kuuliaina koettelemustemme aikoina, Herran antama varmuus tulee ja auttaa meitä jatkamaan samalla tavalla.

Suurin varmuutemme

Loppujen lopuksi ei ole väliä, kuinka paljon varmuuden tunteita saamme siitä, että taivaallinen Isä on tietoinen meistä ja meidän tilanteestamme. Se ei silti riitä siihen, että kestämmme loppuun asti, ellei meillä ole uskoa Jeesukseen Kristukseen ja toivoa Hänessä. Hänen sovituksensa ansiosta meillä voi olla ehdoton toivo siitä, että jonakin päivänä me saamme vapautuksen kaikista koettelemuksista. Voimme myös tietää, että meidän Vapahtajamme on läsnä ja tuntee täydellistä myötätuntoa meitä kohtaan, sillä Hän ”laskeutui kaiken alapuolelle, niin että hän käsitti kaiken” (OL 88:6). Hän ymmärtää meidän koettelemuksemme ja meidän murheemme, koska Hän ”[kärsi] kaikenlaisia kipuja ja ahdinkoja ja koetuksia, – – jotta hän osaisi – – auttaa kansaansa sen heikkouksien mukaisesti” (Alma 7:11–12).

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Varmin vakuutus Jumalan suunnitelmassa on, että meille luvattiin Vapahtaja, Lunastaja, joka uskomme kautta Häneen kohottaisi meidät voitokkaasti noiden testien ja koetusten yli – –. Vain tämän jumalallisen rakkauden käsittäminen tekee oman

”Hengellisen valon [lähteet] – – ilmaantuvat usein suurinten koettelemusten jälkeen todistuksena kaikkietävän Isän myötätunnosta ja rakkaudesta. Ne osoittavat tien suurempaan onneen.”

vähäisemmän kärsimyksemme ensin siedettäväksi, sitten ymmärrettäväksi ja viimein lunastavaksi.”⁵ Kun opimme asioita Hänestä ja Hänen sovituksesta, se itsessään antaa meille varmuuden.

Kaikki on hyvin

Kun me ymmärrämme, etsimme ja odotamme Herran antamaa varmuutta, se tulee varmasti. Meidän täytyy muistaa nuo korvaamattomat hetket, kirjoittaa ne muistiin ja ajatella niitä usein. Mikä tärkeintä, meidän täytyy luottaa niihin ja uskoa, kuten Helaman ja hänen miehensä sekä profeetta Joseph Smith uskoivat, että Herra täyttää meille antamansa lupaukset. Hän muistuttaa meitä noista lupauksista antamalla meille varmuuden, ja vaikka se ei ehkä poistakaan meidän koettelemuksiamme, voimme tietää, että taivaallinen Isä on meidän kanssamme ja tukee ja antaa voimia minkä tahansa läpikäymiseen.

Koettelemukseni eivät vähentyneet, vaikka sain tuon kokemuksen tempelissä. En alkanut heti saada huippuarvosanoja, lisää rahaa tai lisää treffejä. Mutta minulla oli tyyni varmuus siitä, että koettelemuksistani huolimatta kaikki olisi hyvin, koska Herran tarkoitus on yhä pitää lupauksensa ja vapauttaa minut. Sen varmuuden ansiosta tiedän, että kaikki *on* hyvin. ■

VIITTEET

1. Richard G. Scott, ”Luota Herraan”, *Valkeus*, tammikuu 1996, s. 17.
2. Carol F. McConkie, ”Eläkää profeettojen sanojen mukaan”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 77.
3. David A. Bednar, ”Herran lempeät armo-teot”, *Liahona*, toukokuu 2005, s. 100.
4. ”Luota Herraan”, s. 17.
5. Jeffrey R. Holland, ”Kuin särkynyt ruukku”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 40.

Lena Hsin-Yao Cho

Vuonna 2005 lähdin kotoani NanTzesta Taiwanissa palvelukseni kokoaikaisena lähetyssaarnaajana Pohjois-Kaliforniassa. Alue, jolla toverini ja minä työskentelimme, oli niin pieni, että neljässä ja puolessa kuukaudessa olimme kolkuttaneet oviin kaupunkialueen jokaisella kadulla. Lähetystyö oli vaikeaa, ja usein ihmiset karjuivat meille. Meillä oli vain vähän tutkijoita. Minusta tuntui siltä, ettei työ edistynyt lainkaan. Oltuani siellä nelisen kuukautta olin valmis lähtemään pois. Olin vakuuttunut siitä, että saisin siirron.

Sunnuntai-iltana odottelin puhelimen ääressä, kunnes vyöhykejohtajani soitti. Kun hän ilmoitti, että tehtäväni oli pysyä samalla alueella vielä kuusi viikkoa, en voinut uskoa korviani. Ajattelin, että on täytynyt tapahtua virhe!

Seuraava viikko oli täydellinen katastrofi minulle ja todennäköisesti myös toverilleni sekä myös kaikille niille ihmisille, joista olimme vastuussa. Kieltäydyin uskomasta, että se oli oikea päätös. Joka tapauksessa vedin suupieleni hymyyn aina kun näimme ihmisiä tai juttelimme heille, mutta syvällä sisimmässäni olin edelleen onneton. Ylpeyksissäni toistelin edelleen itselleni, etten ollut siellä, missä minun kuuluisi olla. Toivoin yhä, että lähetysohjaajani soittaisi ja kertoisi minulle, että saisin siirron toiselle alueelle.

siirtoa

Lähetysjohtajani oli varmaankin tehnyt virheen – mitä ihmettä voisin enää oppia jäämällä tälle alueelle?

Varmuuden saaminen

Seuraavana sunnuntaiaamuna, kun olin vastahakoisesti valmistautumassa kirkkoon menoa varten, soi puhelin. Puhelimessa oli lähetysjohtajani. Hän tervehti minua tavanomaisella ystävällisellä, vilpittömällä äänellään ja sanoi sitten: ”Sisar Cho, eilen lounasaikaan ajattelin sinua ja sain tunteen, että minun pitäisi soittaa sinulle ja kertoa, että sinä olet oikeassa paikassa. Sinä olet siellä, missä sinun kuuluukin olla.” Silmäni kostuivat kyynelistä kuullessani hänen sanansa.

Kiitin häntä ja suljin puhelimen. Kun aloin itkeä, sain sydämeeni voimakkaan, kristallinkirkkaan tunteen, että alueellamme *oli* keskeneräisiä tehtäviä, jotka odottivat minua. Tiesin myös, että taivaallinen Isäni tiesi ajatukseni ja turhautumiseni. Hän ymmärsi heikkouteni ja lähetti palvelijansa tyynnyttämään minua.

Sen puhelun jälkeen aloin koota itseäni. Rukoilin voimia joka päivä ja pyysin, että näkisin selvemmin, kuinka voisin tehdä sen, mitä Herra odotti minun tekevän. Seuraavat viisi viikkoa toverini ja minä saimme todistaa monia ihmeitä, kun osoitimme tarpeeksi uskoa ja teimme lujasti töitä. Eräs hyvin valmistautunut tutkija muutti alueellemme, ja hänet kastettiin ennen siirtoamme muualle.

Meidät kutsuttiin myös joidenkin sellaisten ihmisten

koteihin, jotka eivät aiemmin olleet halunneet ottaa meitä vastaan. Me tapasimme monia uusia ihmisiä, joilla oli vaikeuksia elämässään, ja saimme siunaukseksemme kertoa heille Jumalan lohduttavia sanoja. Vaikka jotkut eivät silloin päättäneetkään mennä kasteelle, muistan aina heidän loistavat kasvonsa ja sen, kuinka Henki ja Jumalan rakkaus koskettivat heidän sydäntään – ja minunkin.

Mitä opin

Opin, että Herra on todella tietoinen meistä jokaisesta; Hän ei lähetä lähetysaarnajiaan johonkin paikkaan ilman syytä. Opin, että kun me saamme tehtävän palvella jollakin alueella, Herra haluaa käyttää meitä siellä välineinä oman työnsä toteuttamiseksi. Kun annamme itsemme Hänen käsiinsä, tapahtuu ihmeitä ja sydämet heltyvät, vaikka emme ymmärtäisikään, kuinka se voi olla mahdollista.

Mikä tärkeintä, opin, että lähetysjohtajani – kuten muutkin kirkon johtohenkilöt – oli todella Jumalan kutsuma tehtävänsä Hänen palvelijanaan. Herra valmistaa johtohenkilöitämme vastaanottamaan sitä ilmoitusta ja innoitusta, jota me tarvitsemme sielujemme parhaaksi.

Olen ikuisesti kiitollinen kokemuksesta, joita sain, kun *en* saanut siirtoa muualle. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

**Presidentti
Dieter F. Uchtdorf**

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

ELÄMME

nopeatempoisessa

MAAILMASSA

Jos teidän on vaikeaa tuntea riemua elämän ja sen kiireisen tahdin ja monien paineiden vuoksi, niin ehkäpä nyt on hyvä aika keskittyä uudelleen siihen, millä on eniten merkitystä.

Oletteko koskaan olleet lentokoneessa ja kokeneet turbulenssin? Yleisin turbulenssin aiheuttaja on äkillinen muutos ilmavirtauksissa, mikä saa lentokoneen heilahtelemaan, muuttamaan suuntaa ja kallistumaan. Vaikka koneet on rakennettu kestävämpään paljon kovempaa turbulenssia kuin mihin normaalilla lennolla voi joutua, se voi silti olla matkustajista huolestuttavaa.

Mitä luulette lentäjien tekevän, kun he joutuvat turbulenssiin? Harjoitteleva lentäjä saattaa ajatella, että nopeuden lisääminen on hyvä strategia, koska se vie turbulenssin läpi nopeammin. Mutta se voi olla väärä ratkaisu. Ammattilentäjät ymmärtävät, että turbulenssin läpi voi lentää optimaalisella nopeudella, joka minimoi turbulenssin kielteiset vaikutukset. Useimmiten se tarkoittaa nopeuden vähentämistä. Sama periaate soveltuu myös tiessä oleviin hidasteisiin.

Siksi hyvä neuvo epäsuotuisissa olosuhteissa on hidastaa vähän, vakauttaa kurssi ja keskittyä olennaisiin asioihin.

Nykyajan elämän tahti

Yksi nykyajan elämän piirteistä näyttää olevan, että liikumme alati kiihtyvää vauhtia turbulenssista tai vastuksista huolimatta.

Olkaamme rehelliisiä. On aika helppoa olla kiireinen. Me kaikki pystymme keksimään listan tehtäviä, jotka valtaavat aikataulumme. Jotkut saattavat jopa ajatella, että heidän arvonsa riippuu heidän tehtävälisansa pituudesta.

Suhde Jumalaan

Viisaat vastustavat kiusausta tempautua joka-päiväisen elämän kuumeiseen kii-reeseen. He nou-dattavat neuvoa: ”Elämässä on kyse muustakin kuin sen nopeuttami-

sesta.”¹ Lyhyesti sanottuna he keskittyvät niihin asioihin, joilla on eniten merkitystä.

Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin kooru-mista on opettanut: ”Meidän on jätettävä väliin joitakin hyviä asioita voidaksemme valita toisia, jotka ovat parempia tai parhaita, koska ne kehittävät uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen ja vahvistavat perheitämme.”²

Parhaiden asioiden tavoittelemisen johtaa eittämättä Jee-suksen Kristuksen evankeliumin peruseriaatteisiin – yksin-kertaisiin ja kauniisiin totuuksiin, jotka meille on ilmoittanut rakastava, iankaikkinen ja kaikkietävä taivaallinen Isä.

Kuinka voin saada selville, mikä on kaikkein tärkeintä?

Uskon, että useimmat meistä ymmärtävät vaistomaisesti, kuinka tärkeitä perusasiat ovat. Joskus me vain joudumme sivuraiteille, koska on niin monia asioita, jotka tuntuvat houkuttelevammilta.

Painetusta sanasta, laajasta tiedotusvälinetarjonnasta, elektronisista välineistä ja laitteista – joista kaikista on hyötyä, jos käytämme niitä oikein – voi tulla vahingollisia häiriötekijöitä tai sydämettömiä eristäytymiskammioita.

Silti keskellä äänten ja valintojen paljoutta seisoo nöyrä Galilean mies kädet ojennettuina, odottamassa. Hänen sanomansa on yksinkertainen: ”Tule – – ja seuraa minua” (Luuk. 18:22). Eikä Hän puhu voimakkaan megafonin avulla vaan hiljaisella, vienolla äänellä (ks. 1. Kun. 19:12). Evankeliumin perussanoman on niin helppo hukkuu tietoutvaan, joka kohtaa meitä joka puolelta.

Pyhät kirjoitukset ja elävien profeettojen puhuttu sana tähdentävät evankeliumin peruseriaatteita ja -oppeja. Syy, miksi palaamme näihin peruseriaatteisiin, puhtaisiin

oppeihin, on siinä, että ne ovat väylä syvällisen merkityk-sellisiin totuuksiin.

Perusasiat: neljä tärkeintä suhdetta

Kun käännyimme taivaallisen Isämme puoleen ja etsimme Hänen viisauttaan asioista, joilla on eniten merki-tystä, opimme yhä uudelleen neljän tärkeimmän suhteen merkityksen: suhteen Jumalaamme, perheeseemme, lähim-mäisiimme ja itseemme. Kun arvioimme omaa elämäämme auliilla mielellä, näemme, missä olemme harhautuneet pois muita paremmalta tieltä. Ymmärryksemme silmät avautu-vat, ja me oivallamme, mitä meidän pitää tehdä puhdis-taaksemme sydämemme ja keskittääksemme elämämme uudelleen peruseriaatteisiin.

Ensinnäkin suhteemme Jumalaan on mitä pyhin ja ratkaisevin. Me olemme Hänen henkilapsiaan. Hän on meidän Isämme. Hän haluaa, että olemme onnellisia. Kun etsimme Häntä, kun opimme Hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta, kun avaamme sydämemme Pyhän Hengen vaikutukselle, elämästämme tulee vakaampaa ja turvalli-sempää. Koemme suurempaa rauhaa, iloa ja täyttymystä, kun annamme parastamme elääksemme Jumalan iankaik-kisen suunnitelman mukaan ja pidämme Hänen käskynsä.

Me parannamme suhdettamme taivaalliseen Isäämme oppimalla Hänestä, olemalla yhteydessä Häneen, teke-mällä parannuksen synneistämme ja seuraamalla aktiivisesti Jeesusta Kristusta, sillä kukaan ei pääse Isän luo muuten kuin Kristuksen kautta (ks. Joh. 14:6). Vahvistaaksemme

Suhde perheeseemme

suhdettamme Jumalaan me tarvitsemme merkityksellistä aikaa Hänen kanssaan kahden kesken. Hiljainen keskittyminen päivittäiseen henkilökohtaiseen rukoukseen ja pyhien kirjoitusten tutkimiseen ja pyrkimys olla aina voimassa olevan tempelisuosituksen haltija – nämä ovat joitakin viisaita asioita, joihin meidän tulee sijoittaa aikaamme ja ponnistuksiamme päästäksemme lähemmäksi taivaallista Isäämme. Ottakaamme vaari Psalmeissa olevasta kehotuksesta: ”Lakatkaa te huolehtimasta! Tietäkää, että minä olen Jumala.” (Ps. 46:11).

Suhde lähimmäisiimme

Toinen tärkeä suhteemme on suhde perheeseemme. Koska ”mikään muu menestys ei voi korvata kotona tapahtunutta epäonnistumista”³, meidän on asetettava perheemme tärkeysjärjestyksessä korkealle. Rakennamme syvät ja rakastavat

perhesuhteet tekemällä yhdessä yksinkertaisia asioita kuten syömällä päivällistä, pitämällä perheillan ja vain pitämällä hauskaa yhdessä. Perhesuhteissa *rakkaus* tarkoittaa itse asiassa *a-i-k-a-a*, aikaa. Se, että vietämme aikaa toistemme kanssa, on avain sopusointuun kotona. Me puhumme toisillemme emmekä toisistamme. Me opimme toisiltamme, ja me arvostamme sekä eroavaisuuksiamme että yhteneväisyyksiämme. Me luomme jumalallisen siteen toisiimme lähestyessämme Jumalaa yhdessä pitämällä perherukouksia, tutkimalla evankeliumia ja käymällä sunnuntaisin kirkossa.

Kolmas tärkeä suhde, joka meillä on, on suhde lähimmäisiimme. Me rakennamme tätä suhdetta yksi henkilö kerrallaan – olemalla herkkävaistoisia muiden tarpeille, palvelemalla heitä ja antamalla ajastamme ja kyvyistämme. Minuun teki syvän vaikutuksen eräs sisar, jota iän ja sairauden tuomat haasteet kuormittivat, mutta joka päätti, että vaikka hän ei voinut tehdä paljon, hän voi kuunnella. Ja niin hän joka viikko tarkkaili ihmisiä, jotka näyttivät ahdistuneilta tai

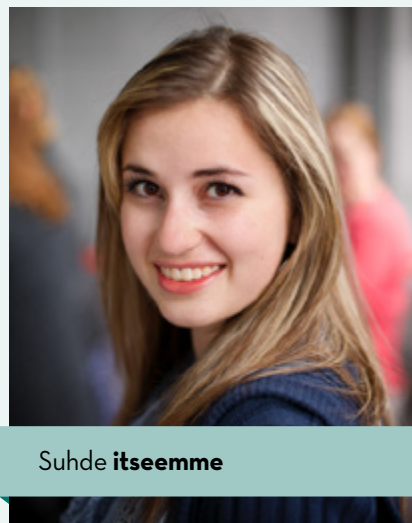
masentuneilta, ja vietti heidän kanssaan aikaa kuuntelemalla. Mikä siunaus hän olikaan hyvin monien ihmisten elämässä.

Neljäs tärkeä suhde on suhde itseemme. Voi tuntua oudolta ajatella, että meillä on suhde itseemme, mutta meillä on. Jotkut ihmiset eivät tule toimeen itsensä kanssa. He arvostelevat ja vähättelevät itseään koko ajan, kunnes alkavat vihata itseään. Saanen ehdottaa, että vähennätte kiirettä ja käytätte vähän enemmän aikaa oppiaksenne tuntemaan itsenne paremmin. Kävelkää luonnossa, katsokaa aurin-gonnousua, nauttikaa Jumalan luomakunnasta, pohtikaa palautetun evankeliumin totuuksia ja ottakaa selville, mitä ne teille henkilökohtaisesti merkitsevät. Oppikaa näkemään itsenne niin kuin taivaallinen Isä näkee teidät – Hänen kal-lisarvoisena tyttärenään tai poikanaan, jolla on jumalalliset mahdollisuudet.

Voimaa yksinkertaisuudesta

Voima ei tule kiihkeästä toiminnasta vaan siitä, että on asettunut totuuden ja valon lujalle pohjalle. Se tulee siitä, että kiinnitämme huomiomme ja ponnistuksemme Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin perusasioihin. Se tulee siitä, että kiinnitämme huomiota jumalallisiin asioihin, joilla on eniten merkitystä.

Yksinkertaistakaamme elämäämme hieman. Tehkäämme muutoksia, jotka ovat välttämättömiä, jotta voimme keskittää elämämme uudelleen Kristuksen opetuslapseuden yksinkertaiseen, nöyrään ja äärimmäisen kauniiseen polkuun – polkuun, joka johtaa aina kohti merkityksen, ilon ja rauhan elämää. ■

Suhde itseemme

Lokakuun 2010 yleis-konferenssissa pidetystä puheesta.

VIITTEET

1. Mahatma Gandhi, Larry Changin julkaisussa *Wisdom for the Soul*, 2006, s. 356.
2. Dallin H. Oaks, ”Hyvä, parempi, paras”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 107.
3. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, s. 42; ks. myös Conference Report, huhtikuu 1935, s. 116.

MEIDÄN PALSTAMME

ODOTTAMATON HAASTATTELUKYSYMYS

Lähetystyöni jälkeen minun oli vaikea löytää työtä. Lopulta sain kutsun haastatteluun. Työpaikka olisi suurenmoinen tilaisuus, mutta olin huolissani siitä, ettei ammattitaitoni riittänyt. Tuli minun vuoroni mennä haastateltavaksi, ja istuuduin hermostuneena johtajan eteen. Vilkaistessani hänen pöytänsä näin paperin, joka sisälsi kysymyksiä, joita hän esitti hakijoille. Sydämeni

hakkasi. Kysymyksissä oli vaikeita termejä.

Johtaja löysi ansioluetteloni ja alkoi kysellä työkokemuksestani. Kun hän luki sanat ”kokoaikainen lähetyssearaaja”, hän pyysi minua kertomaan, mitä opetin lähetystyöaikani.

Kerroin hänelle profeetoista, pelastussuunnitelmasta ja iankaikkisista perheistä. Hän hymyili ja sanoi: ”Haluan sinun tapaavan perheeni.”

Hän otti jälleen käteensä paperin, joka sisälsi ne haastattelukysymykset. Aloin taas hermostua. Hän kysyi: ”Onko sinulla asuinpaikkaa täällä Manilassa?” Hän ei odottanut vastaukseni vaan sanoi: ”No, sinun täytyy etsiä sellainen. Aloitat töissä huomenna.”

Se oli ihme. En koskaan unohda, kuinka lähetystyössä palveleminen auttoi minua työhaastattelussa. ■

Alvin A., Filippiinit

RAUHAA VAINON AIKANA

Suoristauduin istuimellani, kun kuulin seuraavan puhujan aiheen: miksi mormonikirkko on väärä ja miksi mormonit ovat tekopyhiä vihanlietsojia. Puheen aikana tunsin, kuinka kasvojani kuumotti, ja järkytys ja petetyksi tuleminen painoivat rinnassani. Kuinka omat, rakkaat ystäväni, jotka tiesivät minun olevan myöhempien aikojen pyhä, saattoivatkaan käyttää noita herjaavia sanoja koko englannin kielen luokkani edessä?

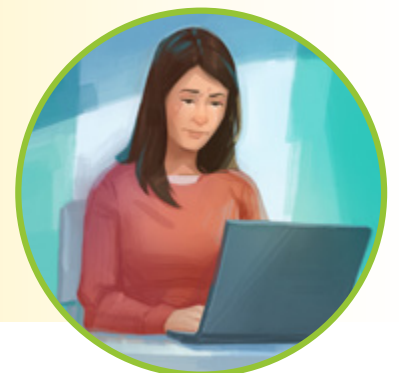
Kun kello soi, puheen pitäjä ja jotkut muut ystäväistäni tulivat luokseni. Hengen palaessa sisimmässäni kerroin heille, että se, mitä puheessa sanottiin, oli väärin ja ettei kirkko vihaa ihmisiä, jotka eivät elä meidän uskonkäsistystemme mukaan. He pommittivat

minua vuorostaan väärillä väittämillä ja syytöksillä. Tunsin olevani yksin. Ajattelin: ”Kuinka reilua on, että kun elän sen mukaan, minkä tiedän olevan totta, minua vainotaan?”

Kun tulin sinä päivänä koulusta kotiin, näin sähköpostiviestin isoäidiltäni. Viestissään hän kehotti minua lukemaan kohdan Matt. 5:11–14. Kyynelsilmäin luin: ”Autuaita olette te, kun teitä minun tähteni herjataan ja vainotaan ja kun teistä valheellisesti puhutaan kaikkea pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri. Niinhän vainottiin profeettojakin, jotka elivät ennen teitä. – Te olette maailman valo. Ei kaupunki voi pysyä kätöksässä, jos se on ylhäällä vuorella.”

Pyhä Henki täytti sydämeni lukiesani nuo sanat. Tiedän, että vaino vahvistaa todistustamme, ja tiedän, että taivaan siunaukset ovat hyvinkin sen tuskan arvoisia, jota koemme täällä maan päällä. Vapahtaja teki mahdolliseksi sen, että voimme löytää rauhaa, kun meitä vainotaan sen vuoksi, että elämme Hänen evankeliuminsa mukaan. Olen todella kiitollinen siitä. ■

Beka F., Montana, USA

KEINONI PAETA MUSIIKIN AVULLA

Matkustaessani bussissa koulun opintoretkellä istuin sellaisen tytön edessä, joka viljeli karkeita kommentteja ja vitsejä, jotka saivat oloni vaivautuneeksi. Opettajat ja toiset oppilaat käskivät hänen lopettaa, mutta hän vain jatkoi. En tiennyt, mitä tehdä, joten päätin ottaa esiin MP3-soittimeni ja kuunnella omaa lempimusiikkiani.

Laitoin satunnaissoiton päälle. Ensimmäisten laulujen joukossa oli laulu sivustolta youth.lds.org/music. Aioin hypätä sen yli, kun tunsin sisimmässäni, että juuri sitä musiikkia minun pitäisi kuunnella. Kuuntelin

innoittavaa musiikkia seuraavat 20 minuuttia. Sanat kannustivat minua pitämään pintani, ja ne muistuttivat minua siitä, että olen taivaallisen Isän rakas tytär.

Myöhemmin sillä viikolla koulullani oli tanssiaiset. Vaikka siellä soitettiin siistittyjä versioita suosituista tanssikappaleista, monet luokkalaiseni alkoivat kiljua suureen ääneen eräästä tietystä laulusta poistettua sanaa.

Tunsin jälleen oloni epä mukavaksi. Opettajat istuivat lähistöllä eivätkä näyttäneet huomaavan mitään. Katsahdin ranteeseeni. Näin nuorisokonferenssista saamani rannekkeen, jossa

luki: ”Seisokaa siis pyhissä paikoissa, älkääkä horjuko (OL 87:8).”

Tiesin, ettei paikka, jossa seisoin, ollut pyhä, joten poistuin paikalta, kunnes tuli toisen kappaleen vuoro.

Tiedän, että musiikilla voi olla syvälinen vaikutus elämässämme. Tiedän, että se, että olin joitakin päiviä aiemmin kuunnellut innoitettua musiikkia MP3-soittimestani, oli auttanut minua saamaan tarvitsemaani rohkeutta poistua tanssipaikalta. Nämä kokemukset auttoivat minua pääsemään paljon lähemmäksi taivaallista Isääni. ■

Alixa B., Alankomaat

KERRO

EVANKELIUMISTA

JOHANNES

KASTAJAN
TAVOIN

Voit auttaa ihmisiä valmistautumaan Vapahtajan toista tulemistä varten, aivan kuten Johannes Kastaja auttoi ihmisiä valmistautumaan Vapahtajan ensimmäistä tulemistä varten.

Ryan Carr
kirkon lehdet

Toisin kuin Johannes Kastaja, sinä et palvele lähetystyössä ”Juudean autiomaassa” (Matt. 3:1). Päälläsi oleva puku ei ole ”kamelinkarvavaate” (Matt. 3:4). Ruokanasi eivät ole ”heinäsirkat ja villimehiläisten hunaja” (Matt. 3:4). Mutta kertoessasi evankeliumista muille sinulla on sama päämäärä kuin Johannes Kastajalla – valmistat ihmisiä Jeesuksen tulemistä varten julistamalla: ”Kääntykää, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!” (Matt. 3:2.)

Johannes Kastajan tehtävä oli selkeä: hän ”[tuli] ennen Messiaista raivaamaan Herralle tien” (1. Nefi 10:7). Hänen lähetystyönsä ei kuitenkaan ollut helppoa. Edellinen profeetta ennen häntä oli Malakia – yli 400 vuotta aiemmin. ”Koska maassa ei ollut profeettaa, ihmiset alkoivat jakautua ryhmäkuntiin ja ryhmiin, ja kukin niistä vaati oikeutta tulkita pyhiä kirjoituksia ja johtaa kansaa. Näiden ryhmien piirissä todellinen ymmärrys Jehovahista heikkeni.”¹

Johanneksen aikoina vallinneista haasteista huolimatta joukoittain ihmisiä tuli autiomaahan kuullakseen hänen saarnaavan, ja hän kastoi monia. Kaksi tulevaa apostolia, Jeesuksen rakastama Johannes sekä Andreas, tutustuivat Jeesukseen Johanneksen välityksellä (ks. Joh. 1:40).

Evankeliumista kertominen tänä päivänä on aivan yhtä haasteellista. Nykyajan elämässä on monia häiriötekijöitä. Maailmalliset filosofiat johtavat ihmisiä harhaan. Yhä useammat ihmiset eivät elä korkeiden moraalin mittapuiden mukaan. Jotkut eivät näe mitään tarvetta uskonalle.

Kun olosuhteet ovat tällaiset, kuinka voit menestyä siinä, että kerrot evankeliumista muille Johannes Kastajan tavoin? Tässä on hänen elämästään joitakin opetuksia, joista voi olla apua.

Johannes tiesi, mikä hänen tehtävänsä oli. Hän tiesi, että hänet oli kutsuttu auttamaan ihmisiä tulemaan Kristuksen luokse (ks. Luuk. 1:16). Nähdessään Vapahtajan Johannes todisti: ”Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” (Joh. 1:29.) Sen sijaan että Johannes olisi kehottanut ihmisiä seuraamaan itseään, hän auttoi heitä tulemaan Jeesuksen Kristuksen opetuslapsiksi. Puhuessaan Vapahtajasta Johannes sanoi: ”Hänen on tultava suuremmaksi, minun pienemmäksi” (Joh. 3:30).

Johannes opetti Jeesuksen Kristuksen evankeliumin perusperiaatteita. Hän opetti ihmisille asioita oikeudenmukaisuudesta, armosta,

rehellisydestä, siveellisyydestä, paastosta, rukouksesta, parannuksesta ja syntien tunnustamisesta, upotuskas-teesta, ylösnousemuksesta ja viimeisestä tuomiosta (ks. Matt. 3; Luuk. 3). Hänen opetustaan voisi kuvailla samoin sanoin kuin Vapahtajan opetusta: ”Hän opetti heitä niin kuin se, jolle on annettu valta” (Mark. 1:22).

Johannes eli eri tavalla kuin maailmassa eletään. Jeesus kuvaili eroa Johanneksen ja maailmallisten opettajien välillä: Johannes ei ollut hienosti pukeutunut, vaatteilla koreileva mies, joka tuli kuin kuninkaanlinnoista (ks. Luuk. 7:25). Johannes ei juonut

”viiniä [eikä] väkijuomaa” (Luuk. 1:15). Johannes oli ”ääni [joka] huutaa autiomaassa: ’Raivatkaa Herralle tie’” (Mark. 1:3). Koska hän opetti Jumalan voimalla, ihmiset tunsivat Hengen ja kääntyivät.

Johannes oli työlleen omistautunut. Eräs oppinut kiteytti Johanneksen ominaisuudet: ”Hänen määrätietoisuutensa, täydellinen omistautumisensa erityiselle tehtävälleen ja täydellinen uskollisuutensa Jumalan Pojalle. Nämä piirteet yhdessä hänen jumalallisen pappeuden valtuutensa, pelottoman luonteenlaatunsa ja henkilökohtaisen vanhurskautensa kanssa tekevät

hänestä yhden pyhien kirjoitusten suurenmoisimmista henkilöistä.²

Kun tutkit Johannes Kastajan elämää, huomaat hänen olevan paljon muutakin kuin vain se henkilö, joka sai ainutlaatuisen siunauksen kastaa Jeesus Kristus. Huomaat, että hänen elämänsä ja tehtävänsä tarkoitus oli valmistaa ihmisiä Vapahtajan tulemistä varten. Sama pätee sinuunkin. ■

VIITTEET

1. S. Kent Brown ja Richard Neitzel Holzappel, ”500 kadonnutta vuotta: Malakiasta Johannes Kastajaan”, *Liahona*, joulukuu 2014, s. 30.
2. Robert J. Matthews, ”John the Baptist: A Burning and a Shining Light”, *Ensign*, syyskuu 1972, s. 79.

MIKSI TE OLETTE MAAN PÄÄLLÄ TÄNÄ AIKANA?

”Te ja minä riemuitsemme Hänen tulemisestaan ja kiitämme Herraa, että Hän lähetti meidät maan päälle tänä aikana täyttämään pyhän velvollisuutemme, auttamaan valmistamaan maailmaa Hänen paluuseensa.”

Vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista, ”Maailman valmistaminen toiseen tulemiseen”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 52.

ENTÄ JOS...?

Kysymyksiä lähetystyössä palvelemisesta

*Kun aikasi palvella lähetystyössä lähestyy, saatat kysyä itseltäsi: ”Voinko todella tehdä sen?”
Kyllä voit! Se ei ehkä ole helppoa, mutta et koskaan tule katumaan sitä.*

Lähetystyöhön valmistautuminen voi olla pelottavaa. Saatat olla huolissasi monesta asiasta – rahasta, tiedoista, ujoudesta – mutta huolenaiheista riippumatta voit saada tarvitsemasi varmuuden ja rohkeuden. Oheisena on yleisiä kysymyksiä ja vastauksia, jotka auttavat sinua voittamaan pelkosi ja saamaan uskoa kulkea eteenpäin.

Mitä jos en tunne pyhiä kirjoituksia tai evankeliumia tarpeeksi hyvin?

Lähetystyöhön valmistautumiseen tulee ehdottomasti kuulua evankeliumin asioiden opettelemista, mutta sinun ei tarvitse tietää kaikkea ennen lähtöäsi. Esimerkiksi vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista oli nuorukaisena huolissaan siitä, oliko hän valmis palvelemaan lähetystyössä. Hän sanoi: ”Muistan rukoilleeni: ”Taivaallinen Isä, kuinka voin palvella lähetystyössä, kun tiedän niin vähän?” Uskoin, että kirkko on totta, mutta tunsin, että hengellinen

tietoni oli hyvin rajallinen. Rukoillesani sain tunteen: ”Sinä et tiedä kaikkea, mutta sinä tiedät tarpeeksi!”¹

Evankeliumin tieto tulee kyllä, kun teet uskollisesti töitä oppiaksesi evankeliumin periaatteet ja tutkit pyhiä kirjoituksia, etkä sinä ole yksin. Pyhä Henki opastaa sinua, ja sinulla on tovereita, lähetystyön johtohenkilöitä ja lähetysjohtajasi, jotka auttavat sinua ponnisteluissasi. Muista, mitä vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista on opettanut: ”Kyse ei ole teidän uskonne suuruudesta tai tietonne määrästä – kyse on siitä, missä määrin osoitatte tinkimättömyyttä teillä olevaa uskoa ja jo tuntemaanne totuutta kohtaan.”²

Entä jos en ole varma, että minulla on todistus?

Todistuksen saaminen on keskeinen osa lähetystyöhön valmistautumista. Saatat ajatella, että todistuksesi on heikko, mutta se kyllä vahvistuu, kun pyrit vilpittömästi vahvistamaan sitä. Muistathan:

- *Etsi hiljaisia hetkiä, jolloin voit tutkia ja rukoilla.* Tarvitset aikaa, jolloin voit tuntea Hengen innoitusta.
- *Elä evankeliumin mukaan.* Lue kohta Joh. 7:17, niin saat selville, miksi se auttaa todistustasi vahvistumaan.
- *Kehity vähän kerrallaan.* ”Hengellinen [matkasi] kestää koko elämän. Me emme tiedä kaikkea alussa emmekä edes matkan varrella. Kääntymyksemme tapahtuu askel askeleelta.”³

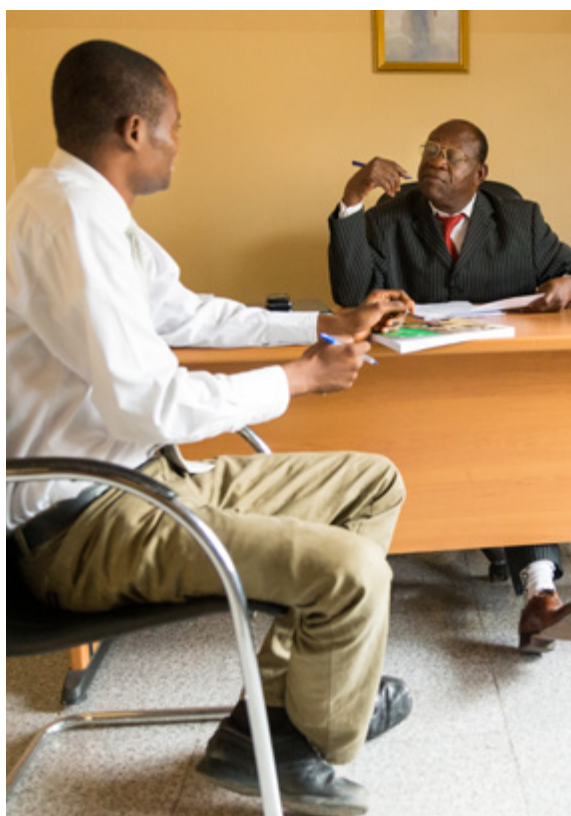
Muista myös, että todistuksesi voi olla vahvempi kuin luuletkaan. Vanhin Holland on kertonut: ”Hiljattain eräs 14-vuotias poika sanoi minulle hieman epäroiden: ’Veli Holland, en voi vielä sanoa tietäväni, että kirkko on totta, mutta uskon, että se on totta.’ Halasin sitä poikaa, kunnes hänen silmänsä pullistuivat ulos. Kerroin hänelle – –, että *usko* on kallisarvoinen sana, vieläkin kallisarvoisempi teko, eikä hänen ole koskaan tarpeen pyydellä anteeksi

sitä, että hän 'vain uskoo'. Kerroin hänelle, että Kristus itse on sanonut: 'Älä pelkää, vaan usko.' – Kerroin tälle pojalle, että usko on aina ollut ensimmäinen askel kohti vakaumusta. – Ja kerroin hänelle, miten hyvin ylpeä olin hänestä ja hänen etsintänsä vilpittömyydestä.”⁴

Entä jos en tunne olevani kelvollinen?

Jos elämässäsi on jotakin väärin, voit korjata asian. Piispasi tai seurakunnanjohtajasi auttaa sinua tietämään, mitä sinun tarvitsee tehdä, jotta tulisit puhtaaksi Jeesuksen Kristuksen sovituksen avulla. Vanhin Richard G. Scott kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Kehotan sinua, ei niinkään rukoilemaan, pitäisikö sinun lähteä [lähetystyöhön], vaan pikemminkin pyytämään Herraa opastamaan sinua siinä, mitä sitten tarvitaankin, jotta sinusta tulisi kelvollinen, kykenevä kokoaikainen lähetyssaarnaaja.”⁵

Rebekah S. Venäjältä kertoo omasta kokemuksestaan: ”Vaikka olin tehnyt

NUORET NAISET: LÄHETYS- TYÖPÄÄTÖKSEN TEKEMINEN

Nuorena naisena sinulla ei ole velvoitetta palvella lähetystyössä, mutta sinulla on siihen mahdollisuus. Kun teet päätöstä siitä, aiotko palvella lähetystyössä vai et, sinulla saattaa olla seuraavanlaisia kysymyksiä:

- ▶ Onko lähetystyö minua varten? Kuinka voin tietää sen?
- ▶ Pitäisikö minun tällä hetkellä valmistautua kokoaikaiseen lähetystyöhön?
- ▶ Mistä syistä minun tulisi harkita lähetystyössä palvelemista?
- ▶ Olisinko minä edes hyvä lähetysaarnaja?

Vastauksia ja ohjausta on artikkelissa ”Nuoret naiset ja lähetystyöpäätös”, *Liahona*, tammikuu 2013, s. 32-35.

parannuksen, syillisyyks ja tuska saivat minut ajattelemaan, etten voisi palvella lähetystyössä, koska tekemäni virheet olivat niin pahoja. Piispani ja vaarnajohtajani auttoivat minua kuitenkin ymmärtämään sovituksen parantavan voiman elämässäni. Olen hyvin kiittollinen parannuksesta. Lähetystyössä kelvollisuus on kaikki kaikessa. Et voi opettaa Hengen avulla, jos et ole kelvollinen saamaan Henkeä luoksesi (ks. OL 42:14). Sydämessäsi täytyy olla rauha, jotta voit palvella koko sydäimestäsi. Sillä on suuri vaikutus.”

Kuinka voin jättää perheeni ja ystäväni?

On vaikea jättää rakkaimmat ihmiset, etenkin kun tietää, että kaikki on erilaista, kun tulet takaisin – ystäville, perheellesi ja erityisesti sinulle. Saatat olla huolissasi siitä, kuinka perheesi selviytyy taloudellisesti ilman sinua tai kuinka perheenjäsenet suhtautuvat lähetystyöhösi. Mutta Herra huolehtii läheisistäsi ja siunaa heitä sinun palvelutyösi tähden (ks. OL 100:1). Vaikka kaipaatkin heitä, Herra tarvitsee sinua, jotta auttaisit muita perheitä löytämään evankeliumin onnen. Usko, että taivaallinen Isä haluaa sinun ja perheesi parasta, ja muista, että ”usko luottaa

siihen, että Jumala on varannut suuria meille jokaiselle”⁶. Herralla on ihmeellisiä siunauksia varattuna sinulle ja perheellesi, kun löydät uskoa kulkea eteenpäin.

Entä jos luulen, ettei minulla ole varaa siihen?

Lähetystyön kustannukset voivat tuntua suurelta uhrukselta, mutta Herra tietää, mitä Hän haluaa sinun tekvän. Presidentti Boyd K. Packer kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Puhun sille nuorelle miehelle, jolla ei ole aavistustakaan siitä, kuinka hän voi rahoittaa lähetystyönsä. Minäkään en tiedä sitä. Mutta tiedän tämän: jos sinulla on uskoa ja päätät lähteä, siihen löytyy jokin keino.”⁷

Loran C. Englannista sai kokea seuraavaa: ”Olin juuri alkamassa täyttää lähetystyöpapereitani, kun pankista kerrottiin minulle, että minulla oli suuri luottokorttivelka. Piispani ja minä laadimme talousarvion, kuinka paljon tuloistani käyttäisin velkani lyhentämiseen, lähetystyöhöni, kymmenyksiin ja muihin menoihini. Se vaati suuria uhrauksia, ja ajattelin, etten pääsisii tavoitteeseeni. Maksoin kuitenkin uskollisesti kymmenyksiä,

ja Herra puuttui asioihin. Sain tuntemattomalta lahjoittajalta rahat, jotka tarvitsin velkani maksamiseen ja lähetystyötavoitteeni täyttämiseen.”

Entä jos arastelen puhua ihmisille?

Pelkkä ajatus siitä, että puhuu tuntemattomille ihmisille kaiken päivää, joka päivä, voi olla vaikea. Sam L. Kaliforniasta Yhdysvalloista muistellee: ”Sellaiselle ihmiselle, joka tuskin rohkenee katsoa, kuka on omalla ulko-ovella, ajatus ventovieraan oveen kolkuttamisesta, jotta puhuisi hänelle evankeliumista, tuntui täysin mahdottomalta.

Vaanan nuorisokonferenssissa meitä pyydettiin lähtemään lähetysaarnajien kanssa saarnaamaan evankeliumia. Lähtisin oikeiden lähetysaarnajien kanssa? Oikeiden ihmisten luokse? Minua hermostutti, mutta sitten muistin tämän pyhien kirjoitusten kohdan: ’Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, tartun sinun oikeaan käteesi ja sanon sinulle: ”Älä pelkää, minä

autan sinua.” (Jes. 41:13.) Rukoilin sitä apua, ja vaikka olin yhä oma kömpelö itseni, tunsin saavani voimaa Pyhältä Hengeltä ja pystyin jopa antamaan kaksi Mormonin kirjaa.”

Entä jos se sotkee opiskelu- tai urasuunnitelmani?

Saatat ajatella, että ajan käyttäminen lähetystyöhön juuri kun olet valmistautumassa opiskelua tai uraa varten vaarantaa tulevaisuutesi, mutta asia on päinvastoin. Herra haluaa sinun menestyvän, ja Hän auttaa sinua. Mikään sellainen, mistä luovut, ei ole yhtä arvokasta kuin lähetystyöpalvelusi.

Moni nuori on joutunut tekemään samanlaisia päätöksiä. William H. Australiasta jätti lupaavan uran rugby pelaajana tietämättä, voisiko hän kotiin palattuaan enää saada tilaisuuksia pelata (ks. ”Aikalisä lähetystyötä varten”, *Liahona*, kesäkuu 2012, s. 50–52). Joseph B. Filippiineiltä meni yliopiston sihteerin toimistoon valmiina luopumaan ainutlaatuisesta

tilaisuudesta saada hyvä koulutus (ks. ”Polttouhriksi”, *Liahona*, syyskuu 2007, s. 40–42). Tapahtuipa toivomasi lähetystyösi jälkeen tai ei, mikään tilaisuus ei ole arvokkaampi kuin palvelusi lähetysaarnajana.

Ei mitään kaduttavaa

Taivaallinen Isä haluaa meidän olevan onnellisia, eikä Hän pyydä meitä tekemään asioita, jotka eivät siunaisi ja auttaisi meitä. Jos teet uskollisesti sen, mitä Herra sinulta pyytää – vaikka se olisi vaikeakin – tulet huomaamaan, että siitä koituvat siunaukset ovat paljon parempia kuin mikään, mitä maailmalla on tarjota. Et tule koskaan katumaan lähetystyössä palvelemista. ■

VIITTEET

1. Neil L. Andersen, ”Sinä tiedät tarpeeksi”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 13.
2. Jeffrey R. Holland, ”Minä uskon”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 94.
3. ”Sinä tiedät tarpeeksi”, s. 13.
4. ”Minä uskon”, s. 94–95.
5. Richard G. Scott, ”Nyt on aika palvella lähetystyössä!”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 90.
6. Jeffrey R. Holland, ”Paras on vielä edessäpäin”, *Liahona*, tammikuu 2010, s. 21.
7. Boyd K. Packer, ”Come, All Ye Sons of God”, *Ensign*, elokuu 1983, s. 71.

”Yksi ystävistäni haluaa kokeilla jotakin pahaa asiaa edes kerran, jotta hän voi ymmärtää muita, kun siitä puhutaan. Kuinka voin auttaa häntä ymmärtämään, ettei se ole hyvä ajatus?”

Parhaita asioita, mitä voit tehdä, on auttaa ystävääsi muistamaan, miksi meillä on käskyt. Taivaallinen Isä antaa meille käskyjä, koska Hän rakastaa meitä ja tietää, että ne tekevät meidät onnellisiksi ja auttavat meitä tulemaan Hänen kaltaisikseen.

Uudessa testamentissa Vapahtaja sanoi: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni” (Joh. 14:15). Auta ystävääsi ymmärtämään, että oikein valitseminen osoittaa rakkautta taivaallista Isää ja Jeesusta Kristusta kohtaan sekä kiitollisuutta Jeesuksen sovituksesta ja evankeliumista.

Voit myös muistuttaa häntä siitä, että huonojen asioiden tekemisellä on huonot seuraukset, vaikka niin tekisikin vain kerran. Emme voi kokea syntiä välttämättä sen seurauksia. Käskyjen tahallinen rikkominen on sama, kuin lähtisi pois taivaallisen Isän luota ja sanoisi Hänelle, ettei Hän ole niin tärkeä kuin ystävämme tai muut ihmiset.

Taivaallinen Isä rakastaa meitä, ja Hän siunaa meitä Hengen johdatuksella, kun pidämme Hänen käskynsä. Jos olemme kuuliaisia, Henki opettaa meille enemmän kuin mitä voisimme koskaan oppia syntiä kokeilemalla.

Meidän ei tarvitse kokeilla

Minä opettaisin ystäväillesi, että ”kaikki, mikä on hyvää, tulee Jumalalta, ja kaikki, mikä on pahaa, tulee Perkeleeltä” (Alma 5:40). Minä selittäisin myös, että jokaisella teolla on seurauksia ja ettei meidän pitäisi tehdä mitään sellaista, mikä on meille haitaksi. Meidän ei tarvitse kokea pahaa. Ympärillämme on muutenkin paljon pahuutta, ja on helppo huomata, että monet ihmiset elävät kurjuudessa, koska he eivät pidä käskyjä.

Vinicius S., 17, São Paulo, Brasilia

Kerro, kuinka sinä voitat kiusaukset

Kerro ystäväillesi, että kaikkein tärkeintä on se, mitä Herra ajattelee hänestä. Me emme saa luopua iankaikkisesta pelastuksestamme saadaksemme ajallisia kokeimuksia. Lisäksi autat ystävääsi paljon enemmän, jos voit kertoa hänelle, kuinka itse voitat kiusauksia.

Emily G., 19, Puerto Rico

Meillä on jumalalliset mahdollisuudet

Voit selittää ystäväillesi ystävällisesti, että vaikka yksi huono valinta saattaisikin tuntua harmittomalta, se voi johtaa vakavampiin synteihin. Voisit myös kertoa tästä pyhien kirjoitusten kohdasta: ”Minä, Herra, en voi suvaita syntiä vähäisimmästäkään määrin” (OL 1:31). Muistuta ystävääsi siitä, että yksikin syntinen kokemus voi turruttaa meidät niin, ettemme enää kuule

Hengen ääntä. Ennen kaikkea anna hänen tietää, että rakastat häntä ja että oikeiden valintojen tekeminen on osa hänen jumalallisia mahdollisuuksiaan Jumalan tyttärenä.

Adriana F., 17, Arizona, USA

Yksikin kerta vahingoittaa

Kaikki pahat asiat, vaikka niitä tekisi vain kerran, ajavat Hengen pois. Jos Henki poistuu, Saatanan on helppo houkutellessa sinua tekemään lisää pahoja asioita. Sinun täytyy myös tehdä parannus kaikista synneistäsi huolimatta siitä, kuinka monta kertaa olet tehnyt syntiä. Parannuksen tekeminen vakavista synneistä voi olla pitkä ja tuskallinen prosessi.

Emily L., 14, Utah, USA

Pysy vahvana

Vakuuta hänelle, että rakastat häntä ja haluat auttaa häntä valitsemaan oikein. Tiedän omasta kokemukse-

tani, ettei meidän tarvitse tehdä samoja valintoja kuin joku muu on tehnyt voidaksemme ymmärtää häntä. Kun elämme evankeliumin mukaan, Henki auttaa meitä tietämään, kuinka tulla toimeen ihmisten kanssa. Muistuta ystävääsi, että hänen täytyy pysyä vahvana, jotta hän voi auttaa muita noudattamaan käskyjä. Rukoile, että voit auttaa ja palvella häntä.

Vanina P., 19, Buenos Aires, Argentiina

Et ehkä pysty lopettamaan

Minä neuvoisin ystävääni olemaan edes ajattelematta koko asiaa. On huono ajatus tehdä väärin edes yhden

kerran, koska kerran aloitettuaan ei ehkä voikaan lopettaa. Taivaallinen Isä on antanut meille käskyjä auttaakseen meitä pysymään turvassa ja olemaan onnellisia.

Douglas B., 13, Kalifornia, USA

Se alkaa pienestä

Vanhin Jeffrey R. Holland on kerran sanonut, että ”tuhannen mailin matka alkaa yhdestä askeleesta, joten varokaa askeltanne” (”Ei sijaa sie-luni viholliselle”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 45). Minä auttaisin ystävääni ymmärtämään, että Saatanan käyttämä pieniä houkutusia, jotta alkaisimme kulkea alas pahuuden polkua. Kun kokeilet jotakin väärää vaikka vain yhden kerran, annat Saatanalle ja hänen seuraajilleen luvan alkaa houkutellessa sinua yhä uudestaan.

Similoni F., 18, Utah, USA

MIKSET KOKEILISI SITÄ?

”Joitakin vuosia sitten yksi pojistamme

kysyi minulta, miksi ei kannattaisi kokeilla alkoholia tai tupakkaa nähdäkseen, millaisia ne ovat. – Minä vastasin, että jos hän halusi kokeilla jotakin, niin hänen pitäisi mennä tallille ja syödä vähän lantaa. Hän kavahti kauhusta. ’Yäk, minua oksettaa’, hän sanoi.

’Olen iloinen, että sinusta tuntuu siltä’, minä sanoin, ’mutta kokeile edes, niin tiedät itse. Kun kerran aiot kokeilla jotakin, vaikka tiedät, että se ei ole sinulle hyväksi, niin kokeile sitä periaatetta muuhunkin.’”

Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista, ”Synti ja kärsimys”, *Valkeus*, huhtikuu 1994, s. 32.

UUSI KYSYMYS

”Vanhempani kiroilevat, kuuntelevat koväänistä musiikkia ja katsovat sopimattomia televisio-ohjelmia. Mitä voin tehdä tunteakseni kotona Hengen läsnäolon, etenkin sunnuntaisin?”

Lähetä vastauksesi (ja halutessasi korkearesoluutioinen valokuvasi) 1. heinäkuuta 2015 mennessä sivustolla liahona.lds.org tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org tai postitse (ks. osoite sivulla 3).

Sähköpostiviestiisi tai kirjeeseesi täytyy liittää seuraavat tiedot ja lupa: 1) koko nimi, 2) syntymäaika, 3) seurakunta, 4) vaarna tai piiri, 5) kirjallinen lupasi, ja jos olet alle 18-vuotias, vanhemmasi kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) julkaista vastauksesi ja valokuvasi.

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

PYHIEN KIRJOITUSTEN TUTKIMISEN PALAPELI

Samoin kuin palapeliä kootessasi, joka kerta kun tutkit pyhiä kirjoituksia, saat yhä laajemman näkymän Jumalan totuuksista.

Cody Phillips

Syyskuussa 2011 erään vietnamilaisen yliopiston opiskelijat tekivät uuden maailmanennätyksen kokoamalla maailman suurimman palapelin. 1 600 opiskelijalta kesti 17 tuntia laittaa paikoilleen kaikki 551 232 palaa.

He tekivät 15 m x 23 m kokoisen palapelin, jossa oli lootuskukka, jonka kuusi lehteä kuvasivat kansaa, maantiedettä, historiaa, kulttuuria, koulutusta ja kansantaloutta. Ajattele – yli puoli miljoonaa pikkuruista palaa, jotka yhteen liitettyinä muodostivat yhden jättiläismäisen kuvan. Tuon palapelin kukin pala saattaisi sinällään näyttää mitätömältä ja tylsältä, mutta palapeli ei ole valmis, jos yksikin pala puuttuu.

Pyhät kirjoitukset ovat kuin palapeli: mitä enemmän paloja liität yhteen, sitä selvemmin näet Jumalan suunnitelman totuudet. Kun näkymäsi tuosta suunnitelmasta laajenee, huomaat pyhien kirjoitusten olevan mielenkiintoisia ja merkityksellisiä omalle elämällesi.

Tässä on muutamia ehdotuksia pyhien kirjoitusten tutkimiseen. Ne auttavat sinua näkemään laajemman kuvan – sekä pikkuruiset yksityiskohdat. Kun liität nämä palaset yhteen, tulet huomaamaan ne ihmeelliset totuudet, jotka odottavat sinua pyhissä kirjoituksissa.

Oppi: suuret palat, jotka opettavat iankaikkisia totuuksia

Pyhät kirjoitukset opettavat evankeliumin oppeja ja periaatteita. ”Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetuksesi” (2. Tim. 3:16). Koska voimme pelastua ainoastaan Jeesuksen Kristuksen kautta (ks. Joh. 14:6), meidän täytyy oppia tuntemaan Hänet ja

Hänen oppinsa. Siksi Herra pyytää meitä tutkimaan kirjoituksia ja sanoo: ”Nehän juuri todistavat minusta” (Joh. 5:39).

Ihmiset: värikkäät palat, jotka antavat opetusta

Pyhissä kirjoituksissa on satoja ihmisiä, joista voimme lukea. Ketä heistä ihaillet eniten? Ehkä kunnioitat Ammonia, joka oli vaaran kohdatessaan rohkea kuuliaisuudessaan. Tai ehkä ajattelet Jobia ja hänen vankkumatonta uskoaan ja nuhteettomuuttaan.

Oletko lukenut aasista, joka puhui isännälleen (ks. 4. Moos. 22)? Entä jumalattomasta kuninkaasta, joka oli valmis luopumaan valtakunnastaan saadakseen anteeksiannon (ks. Alma 22)? Entä naisesta, jonka koko kaupunki tunsu hänen hyveellisyydestään (ks. Ruut 1–4)?

Pyhissä kirjoituksissa on myös vähemmän ihailtavia ihmisiä. Mitä voit oppia heistä ja heidän tekemistään huonoista valinnoista?

Kiinnitä huomio ihmisiin, joista luet pyhissä kirjoituksissa, ja kysy itseltäsi, kuinka voit seurata heidän hyvää esimerkiksiään tai välttää heidän virheitään. Heidän elämänsä palapelin palat kuuluvat kaikkein mielenkiintoisimpiin ja värikäimpiin paloihin. Heidän kokemuksensa ovat mieleenpainuva tapa oppia ja muistaa evankeliumin periaatteita!

Vertauskuvat: piilossa olevien palojen löytämistä

Joskus pyhissä kirjoituksissa käytetään evankeliumin periaatteiden opettamiseen vertauskuvia. Jos et huomaa

vertauskuvallisuutta, jäät ilman joitakin palapelin paloja. Kirkon ja seminaariluokkien lisäksi apuneuvot kuten Pyhien kirjoitusten opas tai seminaarin ja instituutin oppikirjat voivat auttaa sinua löytämään puuttuvia paloja.

Esimerkiksi kertomus Abrahamista ja Iisakista (ks. 1. Moos. 22) on innoittava, mutta se saa syvemmän merkityksen, kun saat selville, että se on vertaus taivaallisen Isämme uhrauksesta ja Vapahtajan sovitusuhrista meidän vuoksemme (ks. MK Jaak. 4:5).

JUMALA PUHUU MEILLE

"Kun me haluamme puhua Jumalalle, me rukoilemme. Ja kun me haluamme Hänen puhuvan meille, me tutkimme kirjoituksia, sillä Hänen sanansa puhutaan Hänen profeettojensa kautta. Sitten Hän opettaa meitä, kun kuuntelemme Pyhän Hengen kuiskauksia."

Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista, "Pyhät kirjoitukset - Jumalan voima, joka tuo meille pelastuksen", *Liahona*, marraskuu 2006, s. 27.

Pyhä Henki: toisiinsa sopivien palojen löytämistä

Jotkin palapelin palat kyllä näyttävät kuuluvan yhteen, mutta ne eivät ihan sovikaan toisiinsa. Henki voi auttaa sinua huomaamaan, mitkä palat todella kuuluvat yhteen. Kun pyydät Hengen apua rukoillen ja pohtien, Henki auttaa sinua näkemään, kuinka aiemmin tutkimasi jakeet liittyvät siihen, mitä olet nyt tutkimassa, samoin kuin sen, millä tavoin nuo opetukset liittyvät omaan elämäsi. Ihanteellisessa tapauksessa saat innoitusta sekä pyhien kirjoitusten sanoista että Hengen kautta, kun pohdit lukemaasi.

Soveltaminen: palojen kokoamista yhteen

Jos et liitä palasia yhteen, et voi nähdä, mikä kuva palapelistä muodostuu. Samalla tavoin pyhistä kirjoituksista oppimasi opit, periaatteet ja käskyt eivät auta sinua paljonkaan, jos et elä oppimasi mukaan (ks. Joh. 7:17). Kun yrität joka päivä elää pyhissä kirjoituksissa opetetujen evankeliumin periaatteiden mukaan, uskosi ja todistuksesi vahvistuvat ja pyhien kirjoitusten tutkimisesta tulee olennainen osa elämääsi. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

SISARIA EVANKELIUMISSA

Koska näin evankeliumin siunaukset omassa elämässäni, halusin kertoa evankeliumista ystävälleni.

Paola Sarahí Hernández Cruz

Rakastan ystävääni Lupitaa kuin sisarta. Me tutustuimme kuudennella luokalla, ja olimme kumpikin koulun soittokunnassa. Seuraavana kouluvuonna meistä tuli vieläkin läheisempiä ja aloimme todella turvautua toisiimme. Hän kertoi minulle kotonaan olevista haasteista. Hänellä ei ollut kotona isää, eikä hänen äitinsä voinut antaa hänelle hänen tarvitsemaansa huomiota. Tiesin hänen olevan surullinen siitä, ettei hänen vanhemmillaan ollut suurtakaan osaa hänen elämässään. Hän oli yksinäinen, mutta olihan hänellä minut.

Tunsin olevani siunattu, koska olen syntynyt kotiin, jossa meillä on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi. Se on tuonut elämääni rauhaa, jota monelta ystävältäni puuttuu. Koska näin evankeliumin minulle tuomat siunaukset, halusin kertoa evankeliumista Lupitalle.

Kerroin hänelle kirkosta ja pyysin häntä tulemaan kanssani toimintailtaan. Hän hyväksyi kutsun ja alkoi käydä kirkossa ja seurakunnan toiminnoissa minun ja perheeni kanssa. Esittelin hänet lähetyssaarnaajille, jotka opettivat hänelle evankeliumia ja kehottivat häntä menemään kasteelle. Hän sai todistuksen,

ja kun hän pyysi äidiltään lupaa mennä kasteelle, hänen äitinsä vastasi myöntävästi.

Lupitan kastepäivä oli todella erityinen, koska hän lupasi taivaalliselle Isällemme, että hän muistaisi Hänet ja pitäisi Hänen käskynsä. Lausuin hänelle todistukseni sinä päivänä, ja kerroin hänelle, että hän oli oikeassa paikassa ja että taivaallinen Isä on varmasti ylpeä hänestä. Rakastan Lupitaa ja olen todella iloinen, että hän on ystäväni ja nykyään sisareni evankeliumissa. Tiedän, että hänen elämänsä tulee olemaan onnellisempi, koska hän ja hänen tuleva perheensä voivat nauttia evankeliumin siunauksista.

Lupita on kertonut minulle olevansa kiitollinen siitä, että päätin kertoa hänelle evankeliumista. Hän sanoo, että siitä asti kun hän alkoi käydä kirkossa, hänen elämänsä on ollut paljon parempaa ja hän on tuntenut rauhaa. Tiedän, että se johtuu Hengestä, joka vahvistaa hänelle totuuden. Hän sanoo myös, että jonakin päivänä hän solmii avioliiton tempelissä. Olen kiitollinen taivaalliselle Isälleni siitä, että löysin ystävän, ja siitä, että saan tuntea iloa jakaessani hänen kanssaan sen, mikä on minulle kaikkein kallisarvoisinta. ■

Kirjoittaja asuu Meksicon osavaltiossa Meksikossa.

**Vanhin
L. Tom Perry**

kahdentoista apos-
tolin koorumista

*Kahdentoista
apostolin koorumin
jäsenet ovat Jeesuksen
Kristuksen erityisiä
todistajia.*

Kuinka voin saada Pyhän Hengen opastusta?

Hyvä hevonen tarvitsee
vain ajurin antaman kevyen
nykäisyä tehdäkseen sen,
mitä ajuri haluaa sen tekevän.
Tuo kevyt nykäisy on kuin
hiljainen, vieno ääni.

Meidän tulee aina olla
valmiita vastaanottamaan
Pyhän Hengen kevyitä
nykäisyjä.

Jos kuuntelemme
tarkkaan Pyhän Hengen
lempeitä kehoituksia,
ne johdattavat meidät
takaisin taivaallisen
Isämme luokse.

*Puheesta "Osoi-
tamme uskollisuu-
temme kuuliaisuu-
della", Liahona,
toukokuu 2014,
s. 100–103.*

Pyhä Henki

(Yksinkertaistettu)

Yksinkertaisesti ♩ = 126–138

Sanat ja sävel
Jeanne P. Lawler

C A⁷ G⁷ C

1. On Her - ra lu - van - nut: Mä teil - le lä - he - tän —
2. Kun kon - fir - moin - nin saan Mä kaut - ta val - tuu - den, Niin

F Fm G⁷ C

Py - hän Hen - gen, aut - ta - jan, I - kui - sen ys - tä - vän. Tää
Py - hä Hen - ki an - ne - taan, Tuo o - pas ai - nai - nen. Oi

Caug F B Em

Py - hä Hen - ki oh - jaa, Mei - tä in - noit - taa. Hän
kun - pa kuul - la voi - sin Kuis - ka - uk - sen - sa, Niin

A⁷ Dm G⁷ C

Ju - ma - las - ta to - dis - taa, Hän aut - taa, loh - dut - taa.
et - tä jo - ka päi - vä voi - sin oi - kein va - li - ta.

© 2015, 1989, 1977 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään.

Tämän laulun saa kopioida satunnaiseen, epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona.

Tämä huomautus tulee liittää jokaiseen kopioon.

Hyvä paimen

Erin Sanderson

Eräänä päivänä Jeesus kertoi kertomuksen (eli vertauksen) paimenesta, joka rakasti lampaitaan niin paljon, että hän oli valmis antamaan henkensä niitä suojellakseen. Me olemme kuin tuon kertomuksen lampaat. Ja paimen on kuin meidän Vapahtajamme Jeesus Kristus. Häntä kutsutaan joskus hyväksi paimeneksi.

Jeesus osoitti rakkauttaan, kun jotkut vanhemmat toivat lapsensa katsomaan Häntä. Hän sanoi: ”**Sallikaa** lasten tulla minun luokseni, **älkää estäkö heitä**. Heidän kaltaistensa on Jumalan valtakunta.” (Luuk. 18:16.) Sitten Hän otti heidät syliinsä ja siunasi heidät.

Sulje silmäsi ja kuvittele, että Vapahtaja ottaisi sinut syliinsä ja antaisi sinulle siunauksen. Voit tuntea Hänen rakkautensa, kun opit asioita Hänestä tai ajattelet Häntä. Pyhä Henki auttaa sinua tuntemaan hyvän paimenen, Jeesuksen Kristuksen, rakkauden. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

OPI LISÄÄ

sallikaa – antakaa

älkää estäkö heitä –
älkää kieltäkö heitä tulemasta

PERHEEN KESKUSTELUHETKI

Lukekaa Joh. 10:1–5, 11–16. Tehkää sitten luettelo tavoista, joilla Jeesus on kuin paimen, ja kertokaa tilanteista, jolloin olette tunteneet Vapahtajan rakkauden.

Laulu: ”Kun kuulen taas rakkaan sen kertomuksen” (*Lasten laulukirja*, s. 35)

Pyhien kirjoitusten kohtia:

Luuk. 18:15–17; Joh. 10:1–5, 11–16

Videoita: ”Suffer the Little Children to Come Unto Me” [Sallikaa lasten tulla minun luokseni] ja ”Jesus Teaches that We Must Become as Little Children” [Jeesus opettaa, että meidän täytyy tulla pienen lapsen kaltaisiksi] (Biblevideos.org)

MEIDÄN HYVÄ PAINENEMME

Leikkaa kuva irti. Taittele se laskoksille haitarimaisesti valkoisia viivoja pitkin. Anna taitosten avautua ja katsele kuvaa oikealta ja vasemmalta päin. Kuinka voit tuntea hyvän paimenemme rakkauden?

VINKKI PYHIEN KIRJOITUSTEN TUTKIMISEEN

Etsi Pyhien kirjoitusten oppaasta kohdasta "Evankeliumi" taulukko, josta selviää, missä evankeliumissa kerrotaan kustakin tapahtumasta tai opetuksesta. Raamatussa vain Johanneksen evankeliumissa kerrotaan hyvästä paimenesta. Kolmessa evankeliumissa – Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan – kerrotaan, kuinka Jeesus siunasi lapsia.

MEIDÄN SIVUMME

Tuskin maltoin odottaa kastepäivääni. Viime vuonna, kun täytin kahdeksan, isä, äiti, sukulaiseni ja ystäväni kirkosta olivat läsnä, kun minut kastettiin. Se oli todella hieno kokemus. Oli ihanaa tietää, että taivaassa juhlittiin minun päätöstäni mennä kasteelle ja tulla Jeesuksen Kristuksen opetuslapsiksi. Kun meidät kastetaan, me teemme liiton taivaallisen Isän kanssa. Tiedän, että Hän oli iloinen päätöksestäni, koska se oli oikea ja hyvä valinta.

Sariah Z., 8, Honduras

Piirsin T-paitaani Helamanin soturit. Minä haluan olla uskollinen, rohkea ja kuuliainen Jumalan käskyille, aivan kuin he olivat!

Z. Yu-en, 6, Taiwan

Tämä on minun perheeni temppelillä.

Sherriza T., 8, Meksiko

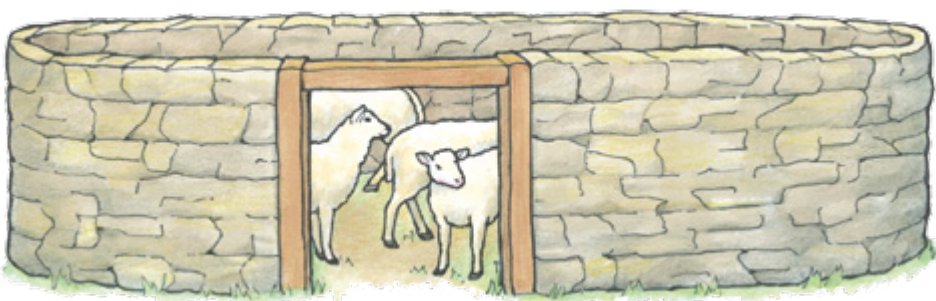
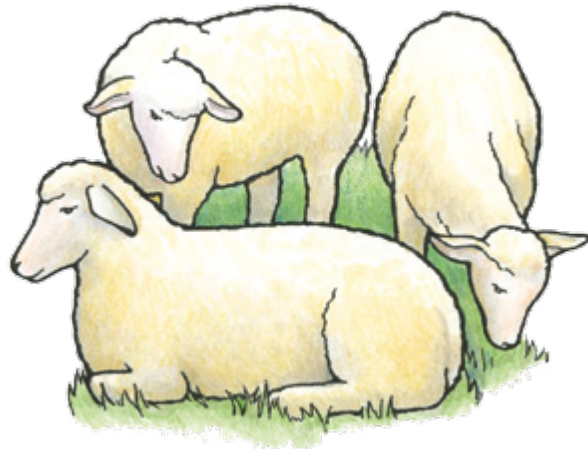
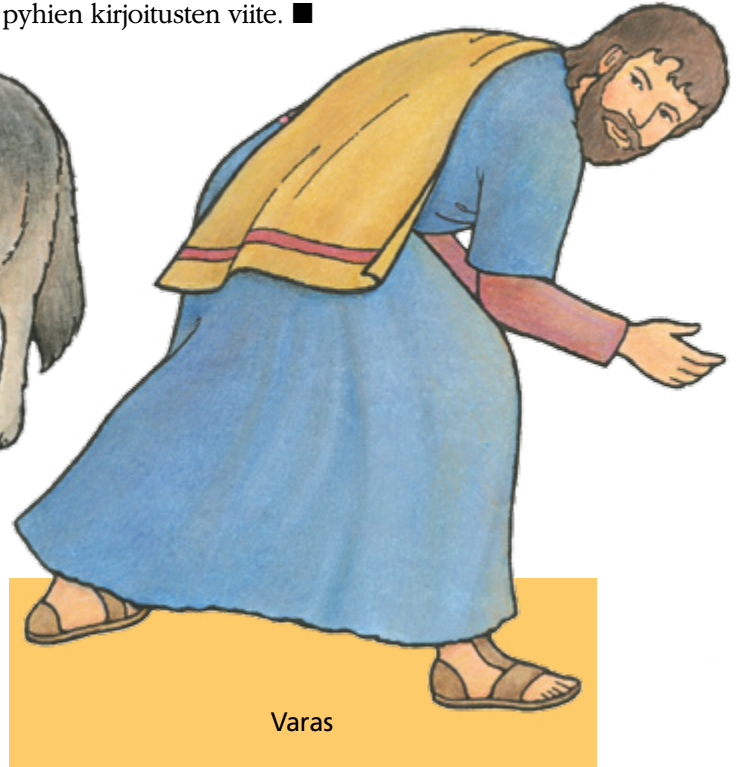
Meistä on kivaa, kun vanhempamme vievät meidät temppelille, koska se on kaunis paikka ja siellä me tunnemme olevamme lähempänä Jumalaa.

Nephi ja Bryan V., 6 ja 9, Ecuador

Hyvä paimen

Joh. 10:1-5, 11-16

Liimaa tämä sivu kartongille. Leikkaa sitten leikekuvat irti ja kiinnitä ne puutikkuihin tai paperipusseihin. Pane ne kirjekuoreen ja kirjoita kirjekuoreen pyhien kirjoitusten viite. ■

*Voit tulostaa
lisää näitä leike-
kuvia osoitteesta
liahona.lds.org.*

Stevenin ensimmäinen tulevan isän päivä

Kellie George Purcill

Perustuu tositapahtumaan

Steven rullasi solmiotaan leukansa SALLE, kun toiset Alkeisyhdistyksen lapset harjoittelivat uutta laulua. Ehei, hän ei taatusti laulaisi tätä laulua.

Isämme kotona johtaa meidän perhettä – –

Steven katseli ulos ikkunasta ja ylös kattoon. Hän pyöriskeli tuolissaan niin, että hän melkein tanssi. Hän ei voisi laulaa, vaikka haluaisi. Pala hänen kurkussaan tuntui suurelta ja epämukavalta. Toiset Alkeisyhdistyksen lapset lauloivat edelleen opetellen uusia sanoja rivi kerrallaan.

Viisauden valon avulla kaikessa, mikä on oikein;

Minun isäni on hyvä minulle ("Fathers", *Children's Songbook*, s. 209).

Steven tunsu kosketuksen käsivarrellaan. Hänen äitinsä, joka oli hiljaa katsellut Alkeisyhdistyksen ovelta, otti häntä hellästi käsivarresta. Äiti vei hänet käytävälle. Päästessään pois Alkeisyhdistyksen ystäviensä luota Steven ei voinut estää kyyneleitänsä. Äiti otti hänet tiukkaankin lämpimään halaukseen.

"On ihan OK olla surullinen", äiti sanoi taputtaen hänen selkäänsä hellästi. "Tiedän, että sen laulun kuuleminen ja laulaminen on vaikeaa."

Steven nyökkäsi ja pyyhki sitten silmiään. "En halua laulaa isänpäivänä, koska minulla ei ole isää." Stevenin silmiä poltteli, ja hän puri huultaan. "En halua enää kutsua häntä isäksi. En ole nähnyt häntä pitkään aikaan, eikä hän edes halua olla minun isäni."

Steven yritti todella kovasti olla itkemättä, mutta hän kuuli yhä toisten laulavan. Tuo laulu sattui hänen sisimpäänsä. Aivan niin kuin silloin kun isä kirjoitti, että hän oli uuden vaimonsa kanssa päättänyt, ettei hän enää tapaisi Steveniä eikä tämän veljeä.

Äiti kietoi hänet taas halaukseen, ja Steven antoi kyynelten imeytyä hänen paitaansa. "Puhun Alkeisyhdistyksen johtajan kanssa. Sinun ei tarvitse laulaa, jos et halua. Mutta kuule, minulla on ajatus." Äiti katsoi häntä suoraan silmiin. "Tänä vuonna emme vietäkään isänpäivää – me vietämme *tulevan* isän päivää!" Äiti hymyili, ja Steven tuijotti häntä.

"Höh? Me vietetään *mitä*?"

"Tulevan isän päivää – me juhlimme sitä, kuinka hienoja isiä sinä ja veljesi olette jonakin päivänä."

Meillä on lahjoja ja kakkua ja teidän lempilimsaa!”

Äiti suukotti hänen otsaansa ja yritti sitten suoristaa hänen rutistunutta solmiotaan. ”Steven, sinusta tulee *loistava* isä – tiedän sen jo nyt. Siitä syystä, että jo nyt ajattelet asioita, joita aiot tehdä omien lastesi kanssa, ja suunnittelet sitä, millainen isä sinusta tulee.”

Mitä enemmän Steven ajatteli asiaa, sitä leveämmin hän hymyili. Hän halasi äitiä ja palasi Alkeisyhdistykseen tuntien olonsa paljon paremmaksi.

Kaksi viikkoa myöhemmin Steven seisoi peilin edessä ja suoristi upean, uuden rusetinsa. Äiti oli antanut sen hänelle sinä aamuna hänen kaikkien aikojen ensimmäisenä tulevan isän päivänään! Steven otti pyhät kirjoituksensa ja meni ulko-ovelle lähteäkseen kirkkoon.

Hän hymyili äidilleen.

”Hyvää isänpäivää, äiti.”

Äiti hymyili iloisesti. ”Hyvää tulevan isän päivää, Steven.” ■

Kirjoittaja asuu Queenslandissa Australiassa.

SUUNNITTELE TAVOITTEELLI-SESTI

”Veljet, olittepa minkä ikäisiä tahansa, olivatpa olosuhteenne mitä tahansa, keho-

tan teitä **suunnittelemaan elämäänne määrätietoisesti.**”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Te pojat Jumalan”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 67.

Mian todistus

Amelia Hawkins

Perustuu tositapahtumaan

”Tää Pyhä Henki ohjaa, meitä innoittaa. Hän Jumalasta todistaa, Hän auttaa, lohduttaa.” (Lasten laulukirja, s. 56.)

Nukkumaanmeno-aika oli jo ohi, mutta Mia ei ollut vuoteessa.

Hän istui huoneensa lattialla ja ajatteli jotakin, mitä sisar Duval oli lukenut Alkeisyhdistyksessä: ”Tulee aika, jolloin yksikään mies tai nainen ei voi kestää lainavalon turvin.”¹

”Todistus on kuin valo meidän sisällämme”, sisar Duval oli selittänyt. ”Ja jokainen meistä tarvitsee oman valonsa. Sen avulla voimme olla vahvoja, kun elämä on rankkaa ja Saatana kiusaa meitä.”

Mia nojasi päätään vuodettaan vasten. ”Haluan todistuksen evankeliumin totuudesta”, hän ajatteli. Mutta miten todistuksen oikein saa? Hän tiesi, että rukoileminen on osa siitä.

”Minä rukoilen”, hän päätti. Hän rukoilisi eikä lopettaisi ennen kuin tapahtuisi jotakin sellaista, mikä antaisi hänelle tiedon kirkon totuudesta. Hän oli valmis rukoilemaan vaikka aamuun asti!

Hän laskeutui polvilleen. ”Rakas taivaallinen Isä”, hän kuiskasi, ”haluan tietää, onko kirkko totta. Haluan tuntea sen sydämässäni ja olla varma siitä.”

Mia odotti. Hän tunsi ainoastaan sen lempeän tunteen, jonka hän tavallisesti tunsi rukoillessaan. Mitä hän hän teki väärin? Missä hänen todistuksensa oli?

Hän arveli olleensa polvillaan jo kauan aikaa, kun hänen huoneensa ovea raotettiin ja hänen isänsä kurkisti sisään.

”Näin ovenraosta valoa”, isä sanoi. ”Valvotko sinä taas luke-massa?” Sitten hän näki kyyneleet Mian kasvoilla. Isä polvistui ja kietoi kätensä hänen ympärilleen. ”Mikä hätänä?”

Mia oli hetken hiljaa. Sitten hän kysyi: ”Isä, kuinka saa todistuksen?”

Isä halasi häntä lujasti. ”Se on hyvä kysymys. Todistuksen *haluaminen* on yksi ensimmäisistä askeleista.”

Mia tunsi palan kurkussaan alkavan häipyä.

”Todistusta ei tavallisesti saa yhden rukouksen jälkeen. Ja silloinkin kun sinulla on todistus, sinun täytyy tehdä työtä sen eteen.”

”Mutta mistä todistus tulee?” Mia kysyi.

”Todistus tulee Pyhän Hengen kautta”, isä sanoi. ”Oletko koskaan tuntenut lämmintä ja hyvää oloa perheillä tai kirkossa?”

Mia mietti sitä. ”Minusta tuntui hyvältä, kun annoit minulle erityisen siunauksen ennen kuin koulu

alkoi.” Hän mietti vielä. ”Ja minulla on aina lämmin olo, kun kuulen presidentti Monsonin puhuvan yleiskonferenssissa. Ja kun olen kiltti ystäville tai kun luen pyhiä kirjoituksia, silloinkin minusta tuntuu hyvältä.”

Isä hymyili. ”Nuo tunteet tulevat siitä, kun Pyhä Henki puhuu sinulle. Hän antaa sinulle noita tunteita, kun teet jotakin, mikä on oikein, tai kun kuulet jotakin sellaista, mikä on totta.”

”Minulla on nyt lämmin ja onnellinen olo”, Mia sanoi. ”Onko se Pyhä Henki?”

Isä halasi häntä taas. ”Kyllä. Hän kertoo sinulle, että asiat, joista me puhuimme, ovat tosia. Ja *sillä* tavalla todistus saadaan.”

Kun Mia myöhemmin kävi nukkumaan, hän arveli, ettei hänellä ehkä vielä ollut täyttä todistusta, mutta hänellä oli silti tuo hyvä, lämmin tunne siitä, että se, mitä isä kertoi hänelle, oli totta. Hän tiesi, että tämä tunne oli vasta alku.

Mia kääriytyi lämpimään peittoonsa ja sulki silmänsä. Juuri ennen nukahtamistaan hän kuiskasi: ”Kiitos, taivaallinen Isä, että autoit minua saamaan todistuksen. Ja kiitos isästä.” ■

Kirjoittaja asuu Missouriissa Yhdysvalloissa.

VIITE

1. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 1967, s. 450.

Temppeli, jota rakensi Jussi kymmenyksillään

Janele Williams

Tässä on Jussi. Tässä ovat Jussin kolikot, jotka kilisevät purkissa. Tässä ovat Jussin kymmenykset – 10 prosenttia tuloista.

Tässä on piispa, joka kätteli Jussia, joka maksoi kymmenyksensä – 10 prosenttia tuloista.

Tässä on profeetta hurskas, joka mielin iloisin sanoi: ”Rakennamme temppelin”, ja siihen käytetään kymmenykset, jotka lähetti piispa, joka kätteli Jussia, joka maksoi kymmenyksensä – 10 prosenttia tuloista.

Tässä on temppeli puhdas ja valkea – Herran huone täynnä valoa.

Tässä on temppeli, joka rakennettiin kymmenyksin, koska profeetta sanoi: ”Rakennamme temppelin”, ja siihen käytettiin kymmenykset, jotka lähetti piispa, joka kätteli Jussia, joka maksoi kymmenyksensä – 10 prosenttia tuloista.

Tässä on Jussin hymy, iloinen ja leveä, sen puhtaan ja valkean temppelin edessä, jossa heidät yhdessä perheenä sinetöidään Jumalan edessä. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Missä Jussin kymmenysrahat ovat?

Auta Jussia löytämään kaikki kahdeksan kilisevää kymmenyskolikkoa!

**Presidentti
Boyd K. Packer**

kahdentoista apostolin
koorumin presidentti

ANNA ASIAN OLLA

*Ystävänä maailma oli pirstaleina.
Hän oli menettänyt vaimonsa.*

Jos kärsit huolista tai surusta tai häpeästä tai mustasukkaisuudesta tai pettymyksistä tai kateudesta tai itsesytyksistä tai puolustelujen esittämisestä, ajattele tätä opetusta, jonka sain eräältä patriarkalta vuosia sitten. Hän oli pyhin koskaan tuntemani mies. – –

Hän kasvoi pienessä kylässä ja halusi tulla joksikin merkittäväksi. Hän ponnisteli hankkiakseen koulutusta.

Hän meni naimisiin rakastettunsa kanssa, ja sillä hetkellä kaikki oli hyvin. Hänellä oli hyvä työpaikka ja loistava tulevaisuus. He olivat syvästi rakastuneita, ja hänen vaimonsa odotti heidän ensimmäistä lastaan.

Sinä yönä, kun vauvan piti syntyä, ilmeni ongelmia. Ainoa lääkäri oli jossakin maaseudulla hoitamassa sairaita. – –

Lopulta lääkäri löytyi. Hän toimi hätätilanteessa nopeasti ja sai pian tilanteen hallintaan. Vauva syntyi, ja vaara näytti olevan ohi.

Muutaman päivän kuluttua nuori äiti kuoli samaan infekioon, jota lääkäri oli ollut hoitamassa toisessa kodissa samana yönä.

Johnin maailma oli pirstaleina. Kaikki ei ollutkaan enää hyvin, vaan

kaikki oli huonosti. Hän oli menettänyt vaimonsa. Hän ei pystynyt mitenkään hoitamaan sekä vauvaa että työtään.

Viikkojen kuluessa hänen surunsa kävi jäytäväksi. ”Tuon lääkärin ei pitäisi antaa harjoittaa ammattiaan”, hän sanoi. ”Hän toi sen infektion vaimooni. Jos hän olisi ollut varovainen, vaimoni olisi elossa tänä päivänä.”

Hän ajatteli tuskin mitään muuta, ja katkeruudessaan hänestä tuli uhkaava. – –

Eräänä iltana hänen oveensa koputettiin. Pikkutyttö sanoi vain: ”Isä haluaa, että tulet meille. Hän haluaa puhua kanssasi.”

”Isä” oli vaarnanjohtaja. – –

Tämä hengellinen paimen oli vartioinut laumaansa, ja hänellä oli nuorelle miehelle jotakin sanottavaa.

Tuon viisaan palvelijan neuvo oli yksinkertainen: ”John, anna asian olla. Ei mikään, mitä teet, voi tuoda häntä takaisin. Kaikki, mitä teet, pahentaa tilannetta. John, anna asian olla.” – –

Hän kamppaili tuskissaan hillitkseen itsensä. Ja lopulta hän päätti, että olipa asia kuinka tahansa, hänen pitäisi olla kuuliainen.

Kuuliaisuus on voimallinen hengellinen lääke. Se auttaa lähes kaikkeen.

Hän päätti noudattaa tuon viisaan hengellisen johtajan neuvoa. Hän antaisi asian olla.

Sitten hän sanoi minulle: ”– – Vasta vanhana miehenä näin viimein maalaislääkäriparan ylityöllistettynä, alipalkattuna kiiruhtavan ryysyisenä potilaan luota toisen luo, vähin lääkkein, vailla sairaalaa, miltei vailla instrumentteja, yrittäen pelastaa henkiä ja useimmiten siinä onnistuen.

Hän oli tullut kriittisellä hetkellä, kun kahden ihmisen henki oli vaaka-laudalla, ja oli toiminut viivyttämättä.

Olin vanha mies”, hän toisti, ”ennen kuin viimein ymmärsin! Olisin tuhonnut oman elämäni ja toisten elämän”, hän sanoi.

Hän oli monet kerrat kiittänyt polvillaan Herraa viisaasta hengellisestä johtajasta, joka oli neuvonut yksinkertaisesti: ”John, anna asian olla.” ■

Puheesta ”Gileadin balsami”, Valkeus, tammikuu 1988, s. 13–15.

POHDINTOJA

Millainen asenne on tärkeä elämässä?

”Tämä elämä on aika valmistautua kohtaamaan Jumala. Me olemme onnellista, iloista kansaa. Me arvostamme hyvää huumorintajua ja pidämme suuressa arvossa vapaata aikaa ystävien ja perheen parissa. Mutta meidän täytyy käsittää, että elämänasenteemme ja kaikkien valintojemme pohjana täytyy olla vakava tarkoituksenmukaisuus.”

Muita aiheita tässä numerossa

NUORILLE AIKUISILLE

LUOTA HERRAN ANTAMAAN **varmuuteen**

Emme ehkä aina pääse eroon koettelemuksista, mutta voimme aina olla varmoja siitä, että Herra on tietoinen niistä ja haluaa auttaa meitä voittamaan ne.

s. 42

NUORILLE

s. 56

Entä jos...?

*Kysymyksiä lähetystyössä
palvelemisesta*

Oletko huolissasi, ettet tiedä riittävästi evankeliumista? Ettei todistuksesi ole tarpeeksi vahva? Että olet liian ujo? Täältä löydät vastauksia yleisiin lähetystyötä edeltäviin kysymyksiin ja huolenaiheisiin.

LAPSILLE

Mian todistus

Mia halusi saada oman todistuksen evankeliumista. Ota selville, kuinka hän teki sen!

s. 74

